STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 1, Numărul 4, 1995

În acest număr: Pag.

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 1, No. 4, 1995

SISTEMUL MONETAR

"A central and consolidated government would become the most corrupt government on earth - Un guvern central şi consolidat ar deveni cel mai corupt guvern din lume" - Thomas Jefferson

În limbajul nostru există multe cuvinte des utilizate al căror înţeles este vag definit în mintea noastră dar de cele mai multe ori le folosim corect în contextul frazei. Există însă o noţiune pentru care avem imediat o imagine concretă şi certitudinea că ştim totul în legătură cu ea - banul. Dincolo de imaginea hollywoodiană a unei vieţi uşoare petrecută în cele mai diverse plăceri pe care o conferă puterea bogăţiei, banul are o existenţă misterioasă; puţini ştiu cum a apărut pe lume, ce legi scrise sau nescrise decid abundenţa sau carenţa monetară în societate, cum provoacă depresiuni economice sau perioade de bună stare generală; şi poate şi mai puţini cunosc latura sinistră a banului, care-l face mijlocul cel mai sigur şi durabil de înrobire a popoarelor.

Sistemul monetar prezent este rezultatul unui îndelung proces evolutiv. Istoria banului este de fapt efortul omului de a face schimb de produse sau servicii. Produsele care i-au prisosit au fost utilizate, iniţial, în schimburi cu alte produse de care avea nevoie. Trocul a existat timp de milenii cu toate greutăţile inerente unui schimb de produse finite. Cel care avea porumb sau fân trebuia să găsească persoana care să necesite aceste produse, şi în acelaşi timp să-i ofere ceeace îi lipsea lui. Această dublă potrivire şi faptul că nu exista posibilitatea de a standardiza preţul, şi mai ales de a acumula bogăţie a adus sfârşitul trocului (deşi se mai practică şi azi în special în schimburile de produse între naţiuni). S'a trecut la un mediu de schimb utilizând posesiuni ca de pildă sare, vite etc. Dar vitele

nu sunt identice, sarea poate avea diverse grade de puritate, şi drept urmare s'a încercat să se găsească un mediu de schimb cu o valoare stabilă, uşor de manevrat sau de fracţionat şi posibil de acumulat. Nu se ştie exact când au apărut banii de metal, dar comunităţi umane separate au început să utilizeze zincul, plumbul şi în special, datorită aspectului frumos şi stabilităţii chimice, aurul şi argintul. În secolul 7, ţările europene au fost tributare unui sistem economic numit mercantilism, bazat pe credinţa că bogăţia unei naţiuni este direct proporţională cu aurul şi argintul de care dispune. În secolul 18, Adam Smith argumentează în *The Wealth of Nations* argumentează că bogăţia unei naţiuni stă în producţia de bunuri şi nu în metalele preţioase. Teoria lui a marcat începutul ştiinţelor economice.

Metalele preţioase au fost utilizate mult înaintea erei noastre. Chinezii foloseau mici cuburi de aur în jurul anului 2100 A.C. Biblia menţionează metalele preţioase. Solomon a demonetizat argintul în timpul domniei sale, reducând volumul banilor în circulaţie, acţiune ce a provocat, ceeace azi numim depresiune economică şi a dus la revolta lui Jeroboam. Iuda Iscariotul L-a vândul pe Iisus pentru 30 de arginţi. Lidienii sunt primii cunoscuţi în istorie care au bătut monede de aur şi argint. Dar nici sistemul economic bazat pe metale preţioase nu era lipsit de probleme. Alexandru cel Mare a prădat atât de mult aur în cuceririle lui, încât a provocat scăderea preţului aurului la o treime. O cantitate mai mare de bani în monede era periculos şi incomod de transportat. În Europa, comercianţii şi persoanele înstărite, îmbarcaţi pentru o călătorie mai lungă, au început să-şi lase monezile de aur în grija giuvaergiilor pentru păstrare şi în schimb primeau o recipisă care în scurtă vreme a început să fie folosită pentru plata datoriilor. Acesta a fost primul pas spre monedele de hârtie. În acelaşi timp au apărut şi primele cec-uri: depunătorii care aveau bani în "safe-urile" giuvaergiilor scriau instrucţiuni ca purtătorul scrisorii să primească un număr de monede din depozitul lui. Chinezii au utilizat bani de hârtie încă din secolul 12. În America, spre sfârşitul secolului 17 unele din colonii au emis bani de hârtie care erau convertibili în aur. Războaiele au pricinuit inflaţii întrucât nevoia urgentă de bani şi faptul că guvernele nu aveau autoritate să colecteze impozite a determinat emiterea de bani de hârtie în volum prea ridicat ca ulterior excesul de bani să poată fi reclamat în echivalent de aur. În 1968 echivalentul de aur al notelor federale (dolarii) a fost abolit de către preşedintele Nixon.

Circulaţia banilor în sistemul economic al ţărilor era facilitată de un intermediar a cărui influenţă asupra destinului societăţii actuale a fost hotărâtoare: banca. Istoria băncilor a

început acum câteva mii de ani. Asirienii, Babilonienii şi Grecii antici practicau un sistem bancar primitiv: aveau depozite de monede pe care le schimbau cu alte monede străine, făceau împrumuturi etc. Sistemul bancar a cunoscut o dezvoltare rapidă în Evul Mediu odată cu înflorirea negoţului. Primele bănci au fost înfiinţate la Veneţia (1170) şi Geneva (1320). În Marea Britanie tranzacţiile bancare au început accidental în secolul 17 când regele Charles I a cheltuit banii comercianţilor lăsaţi în grija lui în Turnul Londrei. Banii le-au fost restituiţi dar comercianţii şi-au pierdut încrederea în rege şi au pus oamenii lor de pază. Dar aceşti paznici înprumutau pe ascuns giuvaergiilor banii lăsaţi în grija lor, pentru care primeau o dobândă. Giuvaergii la rândul lor împrumutau banii cu o dobândă mai ridicată. Afacerea a fost atât de profitabilă încât giuvaergii au solicitat bani publici promiţând să-i garanteze şi au oferit chiar o dobândă pe suma depusă. Cel care depunea banii primea o recipisă care ea însăşi putea fi utilizată ca monedă de schimb. Nu a trecut mult până când giuvaergii emiteau numai recipise în loc de aur, **creând astfel bani. A fost momentul care a demarcat transformarea lor în bancheri.**

În Statele Unite prima bancă a fost creată în 1781 în Philadelphia, pentru finanţarea revoluţiei. Băncile emiteau note de datorie (IOU - *I Owe You, îţi datorez*) când dădeau bani cu împrumut iar ca garanţie se amaneta proprietatea solicitantului. În 1784 a fost creată The Bank of New York sub directivele lui Alexander Hamilton care a propus Congresului să creeze o bancă centrală privată după sistemul bancar din Anglia. Congresul a adoptat ideea şi în 1791 a apărut The First Bank of the United States. Aceasta a fost o eroare cu consecinţe tragice, ce a pus în mişcare maşinăria controlului centralizat asupra banilor. Iniţial existenţa băncii a fost preconizată pentru o durată de 20 ani, după care a fost lichidată. În 1816 a fost creată o a doua bancă pentru alţi 20 de ani şi nici această bancă nu a supravieţuit. La izbucnirea războiului civil existau în circulaţie câteva mii de bancnote diferite a căror valoare depindea în primul rând de încrederea publicului în moneda respectivă. Cum băncile nu erau dispuse să finanţeze războiul din cauza lipsei de uniformitate în valoarea monedelor sau notelor care circulau, în 1863 s'a creat o reţea de bănci federale care aveau dreptul să emită propriile lor bancnote, garantate de guvern. În scurtă vreme băncile au început să opereze emiţând cec-uri, adică puteau crea bani prin simpla intrare în catastif a unui cont.

Băncile au cunoscut o dezvoltare vertiginoasă. De la un început modest de aproximativ 70 de bănci în 1870, au ajuns la peste 20.000 în 1913. Acest an a marcat

începutul distrugerii financiare a Statelor Unite, prin stabilirea sistemului de rezervă federală (Federal Reserve System) impus poporului american ca urmare a depresiunii economice din 1907. Acest sistem financiar, cu o bancă centrală privată, era menit să evite panicile financiare şi să stabilizeze moneda. În realitate după 16 ani, în 1929, a avut loc cea mai teribilă criză financiară din istoria Statelor Unite iar în 1990 un dolar valora 6 cenţi comparat cu puterea de cumpărare a dolarului din 1900; timp de 140 de ani. până în 1913, fluctuaţia dolarului fusese nesemnificativă. Există o legitimă teamă că într'un viitor apropiat vom fi martorii unei noi crize financiare, care prin internaţionalizarea băncilor şi a tranzacţiilor comerciale şi prin dispersarea puterii manufacturiere între ţări va devasta întreaga lume vestică. Matematic este dovedită inevitabilitatea acestui crah financiar, care poate avea loc în orice moment: data este la discreţia băncilor private din Federal Reserve System care îl vor alege astfel încât să le garanteze cel mai mare profit economic şi politic. Ziarele, programele de televiziune, şi noua platformă politică a republicanilor pun accentul pe echilibrarea bugetului; nimeni însă nu se întreabă cum de s'a ajuns la un astfel de deficit. Conform Constituţiei, Congresul, parte din guvernul federal, este singurul delegat să creeze bani. Dacă guvernul federal crează bani cum poate să-şi rămână dator sie însuşi? În cel mai rău caz poate provoca inflaţie, dar nu datorie. Materialele documentare care prezintă adevărul cu privire la scamatoria monetară ce înrobeşte practic întreaga omenire abundă, şi majoritatea lor au fost incluse în Congresional Records, dar cine le citeşte? Atât guvernul federal cât şi mass-media ce slujesc interesele bancherilor internaţionali suprimă sau minimalizează orice aluzie la acest fapt.

In cele ce urmează vom face un scurt rezumat al cărţii Dr-lui Jacques Jaikaran *Debit Virus. A compelling Solution to the World's Debt Problem* (Glenbridge Publishing Ltd., 1992). Cartea elucidează factorul esenţial responsabil pentru destabilizarea financiară a ţărilor din aşa zisa lume liberă şi în ultima instanţă pentru sutele de milioane de oameni măcelăriţi în războaie inutile pornite din pofta nesăţioasă de mai multă putere şi bogaţie a celor puţini dar puternici ce dirijează din umbră guvernele ţărilor.

Născut in Guiana, al şaselea copil dintr'o familie extrem de săracă, Dr Jaikaran a început să-şi câştige existenţa încă de mic ca muncitor necalificat pe o plantaţie de trestie de zahăr. După ce a terminat liceul a plecat in Anglia unde şi-a câştigat existenţa muncind noaptea iar ziua îşi urma studiile universitare. A obţinut o diplomă în matematici, după care şi-a continuat educaţia în domeniul

medical. Stabilit in Statele Unite, timp de şapte ani s'a specializat în chirurgie plastică. Practica lui medicală a fost încununată de succes şi atât de fructuoasă încât, devenit un membru proeminent al soietăţii, a fost invitat de o bancă locală să facă parte din comitetul de conducere. Fiind încunoştiinţat de răspunderea ce o are pentru orice neregulă în practica bancară, Dr Jaikaran s'a pornit să studieze cu meticulozitate sistemul monetar al Statelor Unite, iar apoi a dedicat şapte ani sistemului monetar mondial, călătorind practic în aproape toate ţările dezvoltate. Dar după ce şi-a exprimat nelămurirea cu privire la o serie de inconsecvenţe din sistemul monetar (la care cei de "specialitate" din conducerea băncii n'au avut nici o explicaţie; mai mult, majoritatea au luat cunoştinţă pentru prima dată de legislaţia strâmbă şi abuzivă din sistemul bancar al Statelor Unite, un sistem cu enorme repercusiuni asupra societăţii), Dr Jaikaran a devenit neconfortabil pentru manipulatorii banilor şi a fost eliminat din comitetul băncii. Dar nu a putut fi oprit să-şi publice rezultatele investigaţiilor.

Moneda, scrie el, este definită ca orice instrument care permite schimbul de produse indiferent dacă are valoare intrinsecă (metalele, pietrele preţioase, obiectele de artă, produsele alimentare etc.) sau nu are practic nici o valoare (monedele de hârtie, notele de împrumut, cec-urile etc). Funcţia comună a oricărui instrument de schimb e să activeze producţia de bunuri prin facilitarea schimburilor, şi, ceea ce este foarte important, să permită acumularea de avere, plata taxelor şi a datoriilor. Banul este o creaţie artificială a societăţii şi trebuie să existe într'o formă acceptată de populaţie. Citim într'o publicaţie de la Federal Reserve Bank din New York că în Statele Unite există mai multe tipuri de monede: monede de metal bătute de Trezorerie (Treasury), banii de hârtie tipăriţi de Federal Reserve Banks, depozite bancare care pot fi reclamate prin cec-uri, transferul automat de conturi între băncile comerciale, conturile de la uniunile de credit, ordinele negociabile de retragere, etc. Din aceste tranzacţii, 75 % se execută pe fondurile accesibile cu cec-uri. Monedele de metal reprezintă unicul fond monetar creat de Trezorerie, restul izvorăşte din reţeaua băncilor care fac parte din Federal Reserve System. O concepţie fundamental greşită cu privire la cauza inflaţiei este că derivă dintr'un exces de bani creaţi de guvern. Lumea crede că întrucât guvernul are facilităţile de tipărit dolarii de hârtie, poate cheltui atâta cât tipăreşte; dar atunci cum se face că ţara asta are o datorie generală de peste 20 trilione de dolari, din care partea guvernului federal este de aproximativ 6-7 trilioane, iar restul este datoria acumulată de împrumuturile cetăţenilor pentru case, maşini, şi alte

cumpărături pe credit? Partea fiecărui cetăţean din Statele Unite la această monstruoasă datorie bănească este de 100.000 de dolari, arată Byron Dale (vezi mai jos cine este); întreaga datorie depăşeşte de câteva ori toţi dolarii care circulă în întreaga lume (aproximativ 5 trilioane). Rezultă că de fapt bancherii internaţionali stăpânesc întreaga avere a Statelor Unite: pământul, mijloacele de producţie, vitele, oraşele, etc. Ce se va întâmpla cu proprietatea privată când băncile vor decide să declare ţara asta falită?

Iată cum explică Federal Reserve Bank din New York modul în care se introduc banii în circulaţie: "Biroul de Gravare şi Tipografie din Washington, D.C., o unitate a Trezoreriei, este responsabil pentru tipărirea monedei naţionale, dar ordinul de a tipări emană de la cele douăsprezece Federal Reserve Banks, nu de la Preşedinte sau Congres. Băncile din Federal Reserve System şi nu Trezoreria decid câţi bani se vor tipări pe baza estimatelor instituţiilor de depozitare a banilor şi necesarului de fonduri publice. Conform cu această înţelegere guvernul nu poate tipări suficiente bancnote ale băncilor din Federal Reserve System ca să-şi poată plăti cheltuielile sau datoriile."

De aici rezultă că Trezoreria naţională este numai tiparniţa iar cele care emit banii sunt băncile. Trebuie să accentuăm că Federal Reserva Banks nu sunt instituţii guvernamentale ci **bănci particulare**. Federal Reserve System este format dintr'un Comitet de Guvernatori (Board of Governors) cu şapte membri numiţi pe o perioadă de 14 ani de către Preşedintele Statelor Unite cu aprobarea Senatului. Naţiunea este împărţită în 12 regiuni, fiecare regiune are o bancă federală majoră, membră în sistem. Un comitet important din acest sistem este Comitetul Federal pentru Piaţa Liberă (Federal Open Market Committee) ce cuprinde cei 7 membri guvernatori şi 5 membri aleşi din preşedinţii celor 12 bănci regionale. Consiliul Federal de Recomandaţii (Federal Advisory Council) compus din membrii băncilor regionale furnizează informaţii cu privire la starea economică a regiunii respective. Toate băncile din Federal Reserve System sunt **corporaţii private al căror câştig nu este impozabil** (Federal Reserve Act, Board of Governors of the Federal Reserve, Section 7 Clause 3). Creat în 1913 de către Congres, acest sistem este o entitate total independentă. Câştigul realizat prin dobânzile pe instrumentele financiare guvernamentale, pe care le posedă, este împărţit între băncile membre. După lege ar trebui săplătească impozit numai pe proprietate, în realitate însă, având birouri în clădiri ce aparţin guvernului federal, nu plătesc nici măcar atât. Legislaţia iniţială a fost atât de abil concepută încât nici Congresul şi nici

Preşedintele nu o pot schimba. Regulele de conduită sunt concepute intern şi nu pot fi atacate de nimeni. Puterea acestor bănci este enormă; ele controlează întregile finanţe ale ţării. Congresul nu alocă fonduri pentru Federal Reserve System. Salariaţii lor sunt plătiţi din surplusul rămas după plata cheltuielilor de întreţinere; deşi o parte din conducere este aleasă de către Preşedinte, loialitatea lor e pentru sursa de salarizare (sistemul bancar internaţional). Dependenţa financiară de Federal Reserve System este vizibilă pe bancnotele în circulaţie. La partea superioară a dolarului sunt tipărite cuvintele: "Federal Reserve Note". A *note* este o datorie faţă de bancă (un *IOU - I owe you*). Fiecare bancnotă este de fapt o datorie a guvernului sau a sectorului privat faţă de băncile aşa zis federale, care le emit. În 1968 s'a retras aurul ca echivalent al dolarului. Azi dolarul nu mai e sprijinit de nimic decât de vitalitatea economiei americane care în curând va fi spulberată ca rezultat al tratatelor comerciale NAFTA şi GATT. Dar dacă toţi banii sunt creaţi ca datorie, există oare posibilitatea să se plătească vreodată întreaga datorie (suma împrumutată plus camăta)?

Statele Unite deţin recordul absolut în ce priveşte suma imensă de bani cheltuiţi (peste 1 miliard de dolari anual) şi în ce priveşte imensitatea împrumutului din care numai partea guvernului depăşeşte 6 trilioane de dolari. Când suma cheltuită de guvern excede cea colectată prin impozite, guvernul împrumută bani. Dacă i-ar crea, aşa cum prevede Constituţia, nu ar exista datorie şi n'ar fi nevoie de impozite. Acestea sunt o invenţie diabolică pentru pauperizarea cetăţenilor şi înregimentarea lor. Ameninţările sau vorbele frumoase nu au acelaşi potenţial de înrobire ca burţile goale. Bani nu sunt numai monedele care circulă, ci orice intrare în catastiful băncilor când acestea aprobă un împrumut sau fac o investiţie. Iată foarte rezumativ cum se produc banii:

Presupunem că guvernul are nevoie de 1 miliard de dolari pentru menţinerea şoselelor. Trezoreria primeşte aprobare de la Congres pentru acest proiect şi emite *bonds* în valoare de 1 miliard. *Bonds* sunt de fapt o datorie care trebuie plătită cu camătă. Aceste *bonds* sunt preluate de către Federal Reserve System care intră 1 miliard de dolari în contul Trezorerie. Nu a avut loc o tranzacţie monetară ci o simplă intrare în contul Trezoreriei care va fi onorată evident cu dobândă din impozitele luate de pe cetăţeni. În pasul următor Trezoreria scrie cec-uri pentru întreprinderile angajate în acest proiect. Cec-urile depozitate la băncile locale sunt trimise la băncile federale regionale. Acestea onorează cec-urile, fapt ce automat creşte rezerva de bani a băncii locale: de pildă, un cetăţean primeşte un cec de 10.000 de dolari

pe care îl depune, să zicem, la First National Bank din Glendale; această bancă locală trimite cec-ul la banca federală regională de care aparţine, iar când banca federală aprobă cec-ul, rezerva de bani a băncii locale, in exemplul nostru First National Bank din Glendale, creşte cu 10.000 de dolari. Noul fond bănesc, care nu există decât pe hârtie, este folosit de banca locală pentru noi împrumuturi pe care se realizează un nou câştig din dobânzi. Când suma de 10.000 de dolari a fost aprobată de banca federală regională s'a creat un fond de 20.000 de dolari: 10.000 în contul băncii locale şi 10.000 în contul persoanei care a depus cec-ul. Până în 1980 băncile locale nu aveau voie să creeze bani din aier dar după votarea Actului de control şi deregulare a instituţiilor de depozitare (Depository Institutions Deregulation and Monetary Control Act) orice bancă poate crea bani. Acest act a fost ultimul "cadou" făcut de fostul preşedinte Carter poporului american. Actul mai prevede ca orice investiţie insolventă facută de sistemul bancar să fie automat acoperită din taxele jumulite de pe cetăţeni. Legea a deschis un larg câmp de operaţii internaţionale, în special cu ţările înapoiate economic. Sumele masive investite aduc un venit imens băncilor prin plata dobânzilor. Iar când bietele ţări sunt complet vlăguite şi incapabile să platească împrumutul sau dobânda, băncile îşi recuperează investiţia din impozit. Cine pierde? Bietul cetăţean american ale cărui taxe directe şi ascunse ajung la aproape 50 % din venit.

Ca să creeze bani, băncii i se cere să aibe în depozit o anumită sumă de rezervă, procentul fiind dictat de banca federală regională. Miracolul prin care se nasc noi fonduri imaginare se numeşte "creşterea depunerii rezervei fracţionale" (*fractional reserve deposit expansion*). Tradusă în limbaj de toate zilele, când cineva face un împrumut de la bancă se crează bani noi. Nu are loc nici un transfer de bani: banca trece suma in contul persoanei respective creând o sumă fictivă, în schimb plata împrumutului şi a dobânzii se face cu bani reali. Excepţie fac rarele cazuri în care cetăţeanul insistă să primească împrumutul în bani peşin şi nu ca un cont în numele lui. Fondurile de bani sunt clasificate în diverse categorii: M1 include banii ce circulă în afara băncilor (cec-uri la purtător, deposite bancare în curs de transfer, depozite la uniunile de credit etc); M2 cuprinde M1 şi în plus tranzacţii în fondul lichid din bursă, depuneri în conturi care generează procente (economiile), şi în general depuneri de bani de scurtă durată. M3 cuprinde M2 la care se adaugă depuneri pe termen lung, eurodolarii, şi transferuri în fondurile comune (*mutual funds*) făcute de instituţii. L conţine M3 plus *US Savings Bonds* care aparţin sectorului privat, hârtiile comerciale, etc.

Întreaga bază monetară este formată din valorile depuse sub diverse forme şi banii în circulaţie. Singura categorie de interes pentru dinamica financiară este M1.

Ce se întâmplă când un împrumut este achitat? Fondul monetar este redus cu suma respectivă. Băncile au dreptul să şi distrugă bani, dar numai suma împrumutată, **nu şi dobânda**, care rămâne câştigul net al băncii. Dr Jaikaran dă următorul exemplu: Un cetăţean oarecare obţine un împrumut de 10.000 de dolari de la Eastside Bank pentru lemne de construcţie. Comerciantul care-i vinde lemnele depune banii la Westside Bank. Presupunând că băncile sunt obligate să reţină 10% din fonduri ca rezervă de bani, Westside Bank acordă din acest fond iluzoriu un împrumut de 9.000 de dolari lui Jake mecanicul. Acesta cumpără unelte de la Lucky Co care depune cec-ul la Southside Bank. Southside acordă un împrumut de 8.100 de dolari din acest depozit lui Jane's Beauty Salon.... şi procesul poate continua indefinit. Din cei 10.000 de dolari iniţiali, băncile pot colecta dobândă pentru 100.000 de dolari!

Băncile din Federal Reserve posedă un număr foarte mare de *bonds* emise de guvern. Ele pot restrânge fondul de bani din circulaţie vânzând aceste *bonds*. Cei care administrează tranzacţiile plătesc suma echivalentă din conturile lor de la băncile locale, şi aceeaşi sumă este retrasă din circulaţie la nivelul băncilor federale regionale. Drept rezultat băncile îşi limitează fondurile pentru împrumut. Procesul este inversat dacă Federal Reserve decide să mărească suma de bani din circulaţie. Ca bancă naţională centrală, Federal Reserve este o bancă de depunere pentru toate celelalte bănci, dar nu are un fond de depunere al ei propriu. Un cec emis de Federal Reserve este creditat unei alte bănci dar suma nu este dedusă din contul niciunei bănci. La fel, când vinde *bonds* emise de guvern, valoarea lor este retrasă din contul unei bănci dar nu se deschide un cont la altă bancă. În *Monetary Policy of the United States* publicată de Federal Reserve Bank din San Francisco se afirmă: "Federal Reserve este astfel conceput încât să fie de sine stătător în sensul că îşi acoperă operaţiile în mare parte din dobânda obţinută pe *bonds*-urile ce le posedă." Atunci ne întrebăm de ce este nevoie ca sistemul acesta de bănci particulare să facă noi profituri astronomice şi din *bonds*-urile guvernamentale, când poate crea fonduri nelimitate din aier?

Aproape toţi banii în circulaţie sunt creaţi ca datorie prin intrări în conturi bancare şi aceşti bani fictivi sunt apoi împrumutaţi sectorului privat sau guvernului. Sistemul este mult mai pernicios decât pare la prima vedere, întrucât numai suma împrumutată este creată **dar nu**

şi dobânda, ceeace face matematic imposibil ca datoria faţă de bănci să fie plătită vreodată. Poate acesta este motivul pentru care Congresul American dezbate numai echilibrarea bugetului şi niciodată nu aminteşte de achitarea datoriei. Politica lui este să câştige timp prin noi impozite cu care să satisfacă pofta gigantică de îmbogăţire a băncilor internaţionale. Se crează în mod deliberat condiţiile unui dezastru financiar de proporţii greu de imaginat, care va afecta întregul glob, şi al cărui singur rezultat previzibil este o tiranie mondială.

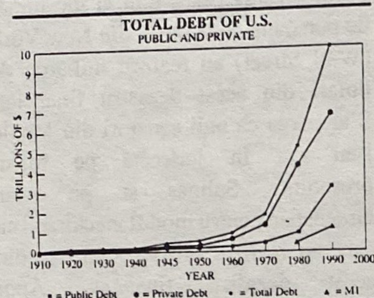
Dr Jaikaran exemplifică implicaţiile sistemului financiar bazat pe datorie prin următorul experiment mintal: un grup de oameni muncitori colonizează o planetă fertilă dar lipsită de populaţie. Fiecare familie are o meserie bine definită şi fiecare grup de oameni are nevoie de produsele sau cunoştinţele celorlalţi. Se introduce în mod firesc un sistem de troc care lucrează pentru un timp. Populaţia începe să crească pe această planetă şi societatea devine complexă. Trocul devine ineficace şi oamenii se decid să creeze un instrument de schimb. Având experienţa anterioară de pe pământ, se hotărăsc să stabilească un sistem financiar asemănător, bazat pe datorie şi dolari de hârtie. Aleg dintre ei o persoană care să fie bancherul, cu dreptul de a crea bani. Un fermier se duce la banca privată (ca Federal Reserve) şi cere împrumut 1.000 de dolari. Banca tipăreşte 1.000 de dolari pe care îi dă fermierului cu 10% dobândă pe an. Presupunem că nimeni altcineva nu a avut nevoie să împrumute bani pe acea perioadă de un an. În circulaţie există numai 1.000 de dolari dar fermierul este dator băncii 1.100 de dolari şi nu are cum plăti datoria. Atunci recurge la expedientul Congresului: plăteşte numai dobânda de 100 de dolari, ceeace reduce banii din circulaţie (M1) la 900 de dolari. Datoria fermierului rămâne în continuare de 1.000 de dolari. Reducerea banilor din circulaţie are un alt efect neplăcut, creşterea preţurilor, întrucât plăţile datoriilor sunt cheltuieli de întreţinere a afacerilor şi aceste cheltuieli sunt, în ultimă instanţă, plătite din buzunarul consumatorului. Cei 100 de dolari retraşi din circulaţie nu produc nimic pentru economie. ***Dobânda neproductivă produce inflaţie.*** La sfârşitul celui de-al doilea an fermierul plăteşte din nou numai dobânda, ceeace produce o nouă contracţie a banilor în circulaţie (M1) şi o nouă creştere a preţurilor. La începutul celui de al patrulea an M1 este redus cu 30%, preţurile bunurilor cresc, lipsa de bani crează şomaj, bunurile nu sunt cumpărate, şi unele companii sunt ruinate pentru că cererea este diminuată. Bancherul ar fi putut să pună la licitaţie posesiunile fermierului încă din primul an, dar perversiunea caracterului său îi spune că timpul lucrează în favoarea lui;

posesiunile fermierului îi vor parveni oricum, iar între timp mai poate stoarce ultima suflare a fermierului.

Există o altă soluţie oferită fermierului, soluţie pe care a adoptat-o Congresul american. Fermierul face o înţelegere cu bancherul să împrumute dobânda lăsând neatinsă datoria. În acest caz M1 rămâne constant dar datoria creşte. Se poate arăta matematic că 1.000 de dolari cu 10% dobândă generează în 70 de ani o datorie de 788.921 de dolari! Aşa s'a ajuns la zecile de trilioane de dolari pe care poporul american le datorează băncilor internaţionale. Dacă extindem experimentul la multe persoane care împrumută bani, rezultatul final va fi acelaşi: vor exista mai mulţi bani în circulaţie, unii pot realiza profituri pe seama altora, dar în mod fatal, din cauza faptului că fondul de bani se contractă, unele întreprinderi chiar dacă sunt impecabil conduse vor fi ruinate. Toate racilele sociale pe care le experimentăm astăzi, şomaj, ruina băncilor sau a întreprinderilor, desfiinţarea proprietăţilor private prin licitaţie, etc. sunt urmarea acestei politici financiare de creare a banilor ca datorie. Semnarea tratatului NAFTA a fost încă o abilă manevră politică care a atins două obiective la fel de sinistre: un salt imens spre un guvern mondial (citeşte sclavie mondială sub tutela băncilor internaţionale) şi un câştig imediat pentru consorţiul Rockefeller şi asociaţii. Ziarul *Spotlight* din 30 Ianuarie 1995 menţionează faptul că Alan Greenspan a ştiut de devalorizarea pesos-ului şi un număr de persoane de la bursa din New York (Wall Street) au realizat miliarde de dolari din acest dezastru financiar. S'ar părea că unii senatori din Mexic l-au dat în judecată pe fostul preşedinte Salinas şi pe Alan Greenspan pentru modul inechitabil cu care au realizat profituri imense din acest dezastru financiar. Apoi Preşedintele Clinton fără aprobarea Congresului american a acordat 28 miliarde de dolari Mexicului, din fondul special pentru "salvarea dolarului în caz de urgenţă", bani care vor intra din nou în buzunarul escrocilor internaţionalişti. E interesant cu câtă dificultate se găsesc câteva sute de milioane de dolari pentru regiunile sinistrate din America; totdeauna se invocă bugetul limitat pentru a le refuza; dar nu au fost greu de găsit 28 de miliarde de dolari pentru o ţară falită financiar sub un regim socialist corupt, atunci când presiunile exercitate de Rockefeller & Co înlătură orice rezistenţă din partea reprezentanţilor poporului.

Creşterea datoriei are un tempo moderat în primii ani ca apoi să fie accelerată substanţial spre sfârşitul perioadei. Reprezentată grafic se prezintă ca o funcţie exponenţială de tipul $y=a^x$. Formula pentru calcularea datoriei este $D = P(1 + r)^n$, unde D este datoria, P reprezintă suma

inițial împrumutată, r este dobânda iar n perioadele (luni sau ani) în care se acumulează.

Datoria Statelor Unite se situează pe ultima parte a curbei în care creşterea este foarte accelerată şi se îndreaptă asimptotic spre infinit. La cererea actualului preşedinte, un comitet format din un număr egal de specialişti în probleme de finanțe şi senatori democrați şi republicani au încercat să aproximeze data când Statele Unite vor da faliment; *nota bene:* **când** şi nu **dacă**! Răspunsul lor, dat într'o emisiune televizată în anul 1994 la care a apărut printre alții şi Senatorul Philip Crane, a fost: între anii 1998 şi 2005. Calculele lor s'au bazat exclusiv pe datoria guvernului federal şi nu au inclus sectorul particular. Alți economişti au ajuns la o dată mult mai apropiată, 1995.

Dar să revenim la ce scrie Dr. Jaikaran. În sistemul financiar bazat pe datorie, suma împrumutată nu poate fi achitată niciodată pentru că nu se generează suficienți bani ca s'o acopere. Singura soluție viabilă pentru asigurarea continuității comerțului este plata dobânzii, evident tot din bani împrumutați. Datoria neproductivă pentru plata acestei dobânzi are ca rezultat creşterea prețurilor bunurilor şi serviciilor sociale şi tehnice şi reducerea banilor din circulație (M1). Puterea de cumpărare a dolarului a scăzut dramatic în ultima perioadă din acest secol. Timp de un secol aproape nu a existat nici o fluctuație în valoarea dolarului, până în 1913 când s'a adoptat acest plan diabolic de spoliere a populației. Inflația este rezultatul plății dobânzii, bani neproductivi care sunt injectați în costul bunurilor. Consumatorul plăteşte nu numai dobânda pe propriul lui împrumut ci şi dobânda plătită de întreprinderile care funcționează pe bani împrumutați de la bancă. În plus, cetățeanul este sugrumat de impozitele în continuă creştere. Ca urmare prețurile bunurilor cresc iar puterea de cumpărare a banului scade. Dolarul, față de valoarea lui de la începutul secolului a pierdut peste 90 % din puterea de cumpărare. În general răspunsul "economiştilor" la această problemă este că de fapt nimic nu s'a schimbat, raportul dintre salar şi prețuri este acelaşi. Creşterea prețurilor a fost însă mult mai accelerată în ultima vreme; dacă până prin 1960 un singur salar era suficient pentru întreținerea unei familii numeroase, acum ambii soți sunt în serviciu. Banii agonisiți pentru pensionare şi depuşi la bancă sunt cei mai afectați. După 5 - 10 ani de la

pensionare, agoniseala unei vieți întregi de trudă se reduce la nimic.

Inflația, maladia financiară care macină bună starea populației, poate fi definită ca scăderea puterii de cumpărare a monedei indusă de datorie.

Recesia este cauzată de o diminuare absolută a banilor în circulație. Recesia pronunțată de lungă durată devine depresiune economică. Toate aceste fenomene, creşterea indexului prețurilor (*Consumer Price Index - CPI*), recesiile şi depresiunilor economice sunt rezultatul retragerii banilor din circulație prin plata dobânzii pe împrumut. Suferințele economice prin care trec toate țările occidentale (ciuma sistemului de datorie se revarsă acum şi asupra țărilor aşa zis eliberate de sub comunism), se datoresc tiraniei impuse de sistemul bancar internaționalist. În 1763 Benjamin Franklin a vizitat Anglia. Întrebat cum se face că colonia americană este aşa de prosperă, a răspuns; "Prosperitatea noastră e simplă, noi emitem proprii noştri bani". Odată ajunsă la urechea lui Rothschild, acestă informație i-a trezit pofta de noi câştiguri. În scurtă vreme s'a introdus în Parlamentul englez o legislație prin care s'a interzis coloniilor engleze să emită proprii lor bani. La 16 ani după aplicarea acestei legi a avut loc o recesie economică in America.

După cercurile academice există trei tipuri de inflație: inflație generată de o cerere exacerbată, inflație generată de creşterea prețurilor, şi aşa zisa inflație structurală. Inflația datorită cererii mărite presupune că există prea mulți bani şi puține bunuri şi, după economişti, apare când excesul de bani e produs mult mai rapid decât bunurile. La polul opus este inflația prin creşterea prețurilor care se datorează reținerii bunurilor de către manufacturieri, sau transportului deficitar care are drept rezultat o insuficientă cantitate de bunuri pentru satisfacerea cererii. Într'o economie dinamică prețurile se schimbă permanent. Unele cresc, altele scad. Economiştii spun că în unele sectoare ale economiei se pot produce strangulări în unele domenii cheie care afectează întreaga economie. De pildă, zic ei, variațiile în prețurile produselor petrolifere se revarsă asupra unui foarte variat şi extins sector al economiei țării. În alte sectoare ale economiei poate coexista un surplus de materiale care să producă o scădere a prețurilor în acel segment al economiei. Dacă masa bunurilor al căror preț creşte, excede materialele al căror surplus face ca prețurile să scadă, se produce o inflație de tip structural. După economişti inflația este un factor care redistribuie bogăția şi dacă nu a fost corect anticipată cei care împrumută pot realiza un câştig. În plus reduce eficiența economiei căci poate deturna resurse din sectorul productiv în cel

speculativ (investiţii la bursă). De inflaţie depinde standardul de viaţă şi prezenţa ei poate reduce nivelul de trai de la confortabil şi stabil la mizerie.

Dr Jaikaran atacă această viziune a inflaţiei. Conceptul general despre felul cum se calculează preţul produselor finite este simplu, şi anume - costul anual de fabricare este împărţit la numărul de produse, la care se adaugă şi procentul de profit. Producătorul însă adaugă la preţ "costul capitalului" investit, compensaţia pentru riscul de a se angaja în linia sa de produse. Se introduce astfel un factor artificial de profit în exces faţă de cheltuielile reale. Producătorul obţine ceva pentru care nu dă nimic, ceeace violează legile naturale şi morale. Aceşte legi, deşi nescrise, provoacă adânci disensiuni sociale, economice şi morale. Cât priveşte inflaţia datorită creşterii cererii, majoritatea economiştilor pornesc de la premiza că guvernul are monopol asupra creării banilor - ceeace este inexact. După cum s'a arătat, finanţele ţării sunt în mâna bancherilor internaţionali prin Federal Reserve System. Întrucât banii apar pe piaţă ca datorie, matematic este imposibil să se plătească vreodată datoria întrucât nu se crează bani pentru dobândă. Aceasta este luată din fondul altei persoane sau corporaţii. În aproape toate cazurile sistemele economice erau bazate tot pe datorie de-alungul secolelor; inflaţia a sărăcit milioane de oameni şi bogăţiile erau acumulate, ca şi acum, în mâinile unui număr restrâns de oameni. Timp de 140 de ani Statele Unite au prosperat fără impozite şi practic fără inflaţie. Din 1913, când dreptul de a tipări bani a fost transferat ilegal în mâna unui cartel privat, dolarul şi-a pierdut valoarea căzând într'o curbă exponenţială. Un dolar în 1990 avea puterea de cumpărare de 6 cenţi faţă de dolarul din 1900. Economiştii explică inflaţia prin cheltuielile nesăbuite ale congresului, şi prin excesul de bani puşi în circulaţie, dar realitatea infirmă aceste supoziţii; dacă ne uităm la televizor, sau urmărim reclamele comerciale, este evident că manufacturierii sunt în căutare de cumpăratori şi nu vice versa. Insistenţa cu care te asaltează vânzătorii în prăvălii de asemenea este un indiciu că excesul de bani în circulaţie nu crează inflaţie. Poate oportunismul vânzătorului fi o cauză? Să ne amintim cum creşte brusc valoarea unor produse, ca de pildă a panourilor de lemn, când un uragan pare iminent. Valoarea intrinsecă a panourilor nu a crescut, dar dorinţa de profit a vânzătorului a modificat preţul. Nici un semn nu denotă o carenţă în cantitatea de monede în circulaţie şi totuşi experimentăm o continuă creştere a preţurilor.

Există oare prea puţine bunuri pe piaţă, cum susţin teoriticienii costului ridicat datorită

excesului de bani comparativ cu cantitatea de produse? Din nou, reclamele şi rafturile îndesate cu tot felul de bunuri imaginabile pledează împotriva acestei teorii.

Inflaţia structurală nu este altceva decât un caz particular al acestor două teorii, aplicate concomitent în diverse sectoare ale economiei.

După Dr Jaikaran la baza inflaţiei stă modificarea standardului monetar. El dă următorul exemplu: cineva îşi construeşte o casă. După ce şi-a pus fundamentul şi zidurile, comandă lemnăria pentru construcţie. Când îi soseşte materialul observă cu uimire că lemnăria este mai scurtă. Supărat. se adresează manufacturierului care însă îi demonstrează că lemnăria a fost tăiată după specificaţiile date, singura diferenţă este că metrul a fost modificat şi nu mai conţine 100 cm ci numai 90. M1, banii în circulaţie sunt descrişi în relaţie cu toate produsele tangibile şi serviciile oferite de societate, dar şi ca o entitate numerică. Putem presupune că există o relaţie matematică directă între M1 şi suma produselor şi a serviciilor. Economiştii presupun că dacă se dublează cantitatea de bani în circulaţie preţurile se vor dubla, iar dacă înjumătăţim M1 preţurile vor scădea la jumătate. Dacă notăm cu P preţul pentru toate bunurile şi serviciile avem următoarele relaţii:

1. $2\,M1 = 2P$
2. $1/2\,M1 = 1/2P$
3. $M1 = P$

Pentru ca primele două ecuaţii să fie corecte, a treia trebuie să fie adevărată. M1 în aprilie 1990 a fost de 785 miliarde de dolari iar preţul produselor şi al serviciilor a fost de domeniul zecilor de trilioane de dolari. Ceeace arată că ecuaţia a treia este falsă.

Economiştii sunt preocupaţi de altă relaţie: $MV = PQ$, în care $M = M1$, V este dinamica banilor, P = preţul bunurilor şi al serviciilor, iar Q produsul naţional global (*gross national product, GNP*). Singura variabilă permisă în această ecuaţie este dinamica banilor; dacă exista încă o variabilă rezultatele sunt imprevizibile. Formula aceasta ignoră modificările care au loc în M1, şi, cei mai grav, ignoră faptul că banii sunt emişi ca datorie, drept care milioane de dolari sunt eliminţi zilnic din economie pentru plata dobânzii. De fapt nici unul din elementele formulei nu este o constantă şi ca atare formula de mai sus nu are nici sens stiinţific nici aplicaţie practică.

Toate naţiunile din lume, cu excepţia a două insule, Guernsey şi Jersey din Marea Mânecii, au acelaşi sistem economic bazat pe datorie şi toate naţiunile suferă de aceleaşi simptome în drumul lor spre faliment. În aceste condiţii suma împrumutată nu poate fi restituită niciodată, iar dobânda care este plătită cu sfinţenie (unii autori sugerează că băncile acceptă plata numai în aur şi că

depozitul național de la Fort Knox este pustiu) provine din alt împrumut care augmentează suferința economică națională (sau globală), și succesele financiare ale unora implică falimentul altora și este urmarea faptului că nu pot plăti suma împrumutată de la bancă. Prețurile cresc (inflație) întrucât dobânda plătită de manufacturieri este inclusă în prețul produselor, iar povara dobânzilor crește cu timpul. Banii sunt devaluați din cauza plății dobânzilor și economia generală este forțată pe linia de plutire prin noi împrumuturi. Depresiunea economică este inevitabilă, fiecare nou împrumut prelungește agonia dar în același timp sporește forța cu care va lovi depresiunea. **Din cele de mai sus rezultă că inflația se poate defini ca descreșterea puterii de cumpărare a monedei prin încorporarea datoriei în prețul bunurilor și al serviciilor.**

Falimentele fac parte din planul grandios al băncilor internaționale de a subjuga întreaga omenire sub călcâiul unei tiranii din care, considerând tehnologia militară modernă și mijloacele insidioase și perfecționate de control, nu credem că va exista scăpare. Atenția principală a guvernelor marionetă este îndreptată asupra acelui segment al populației sau asupra acelor indivizi izolați care se pot întreține independent de "mâna generoasă" a birocrației guvernamentale. Numărul fermelor care dau faliment anual sunt de ordinul zecilor de mii, iar așa zișii *white supremacists* (suprematiști albi) sau *white separatists* (separatiști albi) sunt eliminați brutal de către agenturile guvernamentale. O ilustrează cazul fermierului Byron Dale, un om fără școlarizare înaltă dar înzestrat cu o minte extrem de agilă care a priceput mai bine decât majoritatea economiștilor academici cum o mână de paraziți fură câștigul celor care agonisesc cu trudă; el era din categoria celor capabili să se întrețină singur. Din a doua categorie au făcut parte Gordon Kahl, omorât în 1983 de către BATF, Randy Weaver a cărui soție și copil au fost asasinați de forțele guvernamentale, cei peste 80 de oameni nevinovați arși de vii la Waco, Texas, de către BATF și FBI, și multe alte cazuri care încă nu au ieșit la suprafață. Întrucât ne ocupăm de problema banilor și rolul băncilor federale, vom rezuma și experiența lui Byron Dale cu sistemul financiar din această țară.

Atât Byron Dale cât și Dr Jaikaran au ajuns la aceeași concluzie pornind însă de la poli opuși. Dr Jaikaran face o analiză științifică a modului în care se produc și circulă banii cercetând legislația și aplicarea ei, iar Byron Dale, fermier model cu multă pricepere în meseria lui, experimentează pe proprie piele calamitatea sistemului monetar din Statele Unite.

Totul a început de la faptul că, deși avea cea mai bine organizată

fermă din regiune, situația lui financiară, ca și a multor altor fermieri învecinați, se deteriora constant. Doritor să-și îmbunătățească condiția economică a participat la un seminar organizat de către Centrul de Coordonare a Agriculturii din Colorado Springs la care vorbitorii au detailat planurile unei bune organizări financiare a operațiilor agricole iar participanților li s'au înmânat rexultatele a șapte ferme diferite, urmărite pe ultimii 5 ani. Byron Dale a remarcat faptul că în toate cazurile cheltuielile de întreținere au crescut de la 7% la 59%. Și-a dat seama că ceva nu era în regulă și a întrebat cum se face că aproape toate companiile, inclusiv giganți ca Chrysler, se scufundă în datorii și trebuie să facă mereu împrumuturi ca să evite falimentul; dacă majoritatea sunt pe pragul dezastrului financiar, de unde vin banii să-i salveze? I s'a răspuns că sunt doar bani de hârtie (*funny money*), dar la întrebarea cine beneficiază de dobândă răspunsul a fost "nimeni". Atunci Byron Dale a menționat că de aproape 20 de ani de când este în câmpul muncii, nu a văzut încă pe nimeni care să nu-și plătească datoria și dobânda, deci cineva încasează dobânda. N'a primit nici un răspuns și din acel moment a fost complet ignorat. A participat și la alte seminare și a chemat experți să-i analizeze felul cum își conduce operațiile agricole dar fără mare rezultat. La unul din seminare, vorbitorul a fost vice președintele Băncii Federale Intermediare de Credit din Omaha. Byron Dale l-a întrebat de unde vin banii, cum se pun în circulație, și care este rolul Rezervei Federale (Federal Reserve). La care vice-președintele s'a făcut purpuriu la față, a început să transpire și cu multă greutate a admis că banii sunt creați prin depunerile bancare (conturi de cec) și apoi a explicat cum operează împrumutul fracționar, *fractional banking*, adică capacitatea băncilor de a avea numai 10% acoperire pentru banii pe care îi împrumută cu dobândă, și i-a indicat ceva literatură publicată de către Federal Reserve System. În "Istoria băncilor" se arată clar acest sistem de furt sistematic. Având un depozit de 100 de dolari, banca în realitate primește dobânda ca pentru 900 de dolari. În termeni de fermier, cum descrie foarte plastic Byron Dale, înseamnă că dacă ai o vacă cu un vițel, poți vinde vițelul de 9 ori ca la sfârșit să rămână tot al tău. Dale a priceput frauda dar a vrut să afle ceva mai mult; cum se perpetuează și pentru ce. Nu moneda care circulă este vinovată de fraudă; indiferent dacă este de hârtie sau de aur, realitatea rămâne aceeași: felul în care este pusă moneda în circulație face matematic imposibilă plata dobânzii și împinge societatea spre faliment total.

La întrebarea "ce sunt banii și de unde vin?" Departamentul

Trezoreriei din guvernul federal i-a răspuns: "Banca crează banii din nimic făcând intrări în conturi. Băncile pot să împrumute 6 dolari pentru fiecare dolar pe care îl posedă". Dar în viața de toate zilele, dacă ai o monedă de argint şi vrei s'o împrumuţi, cum poţi împrumuta aceeaşi monedă la cinci persoane diferite în acelaşi timp? Există o singură modalitate, şi anume să scrii pe o bucată de hârtie "ţi-am împrumutat o monedă de argint" şi să convingi cele cinci persoane că împrumutul acesta fictiv a avut loc în realitate. În sistemul de troc se făcea schimb de valori; cu banii de hârtie folosiţi într-un sistem de datorie, banii sunt o promisiune de a plăti mai târziu, bazat pe un furt organizat. Dobânzile intră în cheltuielile de regie ale oricărui producător şi preţurile cresc pe măsură ce datoria se ridică, cu o singură excepție: fermierii, care nu-şi pot ridica preţurile. Preţurile materiilor brute de fapt s'au ridicat foarte puţin. În decurs de numai câțiva ani, peste 80.000 de ferme au dat faliment, iar pământul lor a fost înghiţit de sectorul parazitar al societății - băncile.

Decis să rupă legăturile care îl înrobeau financiar, Byron Dale a studiat legislația încă în vigoare care guvernează schimburile economice. Bazat pe aceste legi, a conceput un certificat despre care un avocat ce l-a studiat a conchis că este un instrument valid pentru negocieri. Apoi a consultat biroul procurorului comitatului Dewey care a confirmat că legea federală 31 USC 314 care declară că "Toţi banii trebuie să fie bazaţi pe 15 5/21 grains de aur" este validă; dar acest birou i-a spus şi că "*ei* în mod clar nu-i acordă multă atenție". Acest birou a refuzat să discute problema nerespectării legii cu Procurorul General (echivalent cu ministrul justiţiei) al statului. Byron Dale s'a adresat biroului Procurorului General care la întrebarea dacă aplică legea 31 USC 314 a răspuns că ei nu dau sfaturi legale (?!).

În Codul Comercial Comun, *Uniform Commercial Code*, pentru statul South Dakota legea 57A-3-101 defineşte instrumentele de schimb comercial şi oferă o portiță legală prin care cetățenii statului îşi pot monetiza bunurile fără să devină datori băncii federale. Modul obişnuit în care se realizează un împrumut este ca banca să deschidă un cont în care intră suma împrumutată *fără acoperire* (în virtutea împrumutului fracționar) şi care reprezintă datoria față de bancă plătibilă în bani reali. Acest procedeu pune bani în circulație în momentul în care cel care a realizat împrumutul scrie un cec şi începe să cheltuiască din suma depusă la bancă. Dar nu pune noi bancnote (Federal Reserve Notes) în circulaţie (de fapt cec-ul este de cele mai multe ori depus de cel care l-a încasat la o altă bancă). Pentru a obliga băncile să pună noi bani în circulație trebuie să încasezi

cec-ul în bani peşin. Banca trebuie să înlocuiască banii eliberaţi cu alte note federale pe care le obţine de la banca federală regională. Există însă o a doua modalitate de a obliga să intre noi note federale în circulaţie, cel puţin pentru fermieri: să furnizezi o notă de obligaţii cu producţia fermei şi să o depui la bancă. Banca o poate accepta, şi nota circulă prin sistemul bancar şi este depozitată la trezorerie ca cauţiune pentru emiterea de bancnote federale. ***Acest sistem pune în circulație bani fără dobândă.*** Într'o conversaţie personală cu Wayne D. Angell care face parte din comitetul de guvernatori al Sistemului Federal de Rezervă, Byron Dale a aflat că se pot pune în circulație **note federale fără dobândă**, şi că acest lucru se făcea adesea până în 1923, dar azi, deşi legea nu a fost modificată, Federal Reserve nu o admite pentru că dacă ar fi aplicată i-ar pune în imposibilitate de a **controla banii.**

Înarmat cu noile informaţii Byron Dale şi cu soţia lui şi-au plătit datoria față de Asociaţia Creditelor pentru Producţie (*Production Credit Association - PCA*), după care au scris certificatele, în conformitate cu legile în vigoare, ca documente valide pentru schimb comercial, şi apoi le-au trimis la PCA. Dacă până atunci toate insistențele lui Byron Dale de a convinge pe cineva de la centru să-i facă o vizită şi să-i explice la faţa locului cum să-şi îmbunătăţească organizarea fermei au fost fără succes, deodată s'a pomenit cu cei de la PCA în fața uşii care cereau să-i numere vitele şi să-i inventarieze posesiunile. Byron Dale a refuzat invocând legile în vigoare, la care cei del la centru au ripostat că nu-i intereseaza legile. După două săptămâni s'au pomenit într'o Vineri cu şeriful care le-a înmnânat o citaţie să apară în faţa tribunalului, districtul 8 din McIntosh, South Dakota, Marţia următoare, la 27 Octombrie 1982. Aveau deci numai o zi lucrătoare pentru pregătire pentru dezbatere. Avocatul lor n'a putut fi prezent, dar i-a sfătuit să ceară judecătorului o amânare pentru o dată când pot fi reprezentaţi de un avocat. Au alcătuit totuşi o moţiune în care au arătat faptul că au acţionat în conformitate cu legile în vigoare. La acestă moţiune au fost "ajutaţi" de unul Mike Phillips care ulterior s'a dovedit a fi un agent federal implicat în uciderea lui Gordon Kahl.

La tribunal, când s'au identificat cine sunt, judecătorul a remarcat "Ah, este licitaţia iniţiată de PCA"! - acţiune care nici nu era pomenită în mandat. Byron Dale i-a amintit judecătorului de statutele în vigoare care invalidează întreaga acţiune şi de faptul că nu sunt reprezentaţi legal (ceeace este un drept acordat celor mai feroci criminali) şi a cerut ca înfăţişarea să fie amânată pentru o dată când avocatul lor poate fi prezent. La care judecătorul Tschetter a răspuns: "Dales sunt aici,

cei de la PCA sunt aici, vom continua". Avocatul de la PCA a declarat că Byron Dale a rupt contractul cu ei; a cerut judecătorului să-i dezlege de contractul lor cu Byron Dale, şi curtea să interzică familiei Dale să-şi vândă produsele; deasemeni a cerut dreptul să le inventarieze posesiunile în prezenţa şerifului. Când i s'a dat dreptul de a vorbi, Byron Dale a declarat că curtea nu are jurisdicţie asupra cazului, a cerut clasarea cazului şi a înaintat moţiunea scrisă anterior. Judecătorul a refuzat ambele cereri la care Byron Dale a insistat că are dreptul să apară în faţa curţii cu juri; la care judecătorul a răspuns: "Ăsta e tribunalul meu şi aici fac ce vreau". La riposta lui Byron Dale că e tribunalul poporului şi că nu i s'a citit sumarul acuzării, ceea ce e o încălcare a procedurilor legale, judecătorul a închis sesiunea, iar după o scurtă pauză a redeschis-o din nou şi a trecut direct la decizie. A dat dreptul PCA-ului să inventarieze posesiunile familiei Dale şi să le controleze ferma, familia Dale având totuşi drept de apel cu oprirea inventarierii până la decizia finală. Era clar că tribunalul apăra interesul bancherilor. În stare de şoc, Byron Dale şi soţia lui s'au oprit la un birou avocăţesc unde au alcătuit o întâmpinare pentru Curtea Supremă a statului, pe care au depus-o şi au anunţat atât PCA cât şi şeriful că procedura de inventariere este oprită până la rezolvarea cazului. Apoi urmau să se întâlnească pentru a găsi o cale legală de atac împotriva acţiunii PCA. În ciuda acestor demersuri, la scurt timp după înfăţişarea la tribunal, Byron Dale s'a pomenit cu şeriful Kittelson însoţit de Jim Harrisson şi Jerry Hulm de la PCA, care veniseră să facă inventarierea. După o scurtă discuţie au renunţat declarând că pot aştepta până la terminarea procedurilor legale şi au plecat. În ziua următoare, Byron Dale plecat într'un orăşel învecinat pentru ceva treburi mărunte, a primit un mesaj de la soţie că Jerry Hulm şi cei de la PCA au decis să facă inventarierea în ciuda dispoziţiilor legale, întrucât judecătorul Tschetter le-a dat binecuvântarea să purceadă la inventariere pe motiv că apelul poate dura timp îndelungat. Byron s'a grăbit să ajungă la fermă pe care a găsit-o devastată. Gardurile electrice ce ţin vitele în ţarc erau doborâte, vitele erau într'o stare de extenuare fizică şi surexcitare ca şi cum ar fi fost fugărite de o haită de lupi, iar un viţel era mort, zdrobit, călcat de maşină. A chemat şeriful căruia i-a arătat distrugerea proprietăţii, apoi a conferit cu avocatul lui. După vreo câteva zile, şeriful i-a înmânat o nouă citaţie pentru a se prezenta în faţa curţii iar apelul avocatului care cerea să fie amânată înfăţişarea din cauza timpului extrem de scurt a fost categoric refuzat. La judecată agenţii PCA au povestit cum au încercat să numere vitele susţinând că după părerea lor au

lipsit 51 de capete *care nu existaseră niciodată şi nici un act anterior nu menţiona existenţa lor.* Punctul principal de acuzare era că Byron Dale a refuzat să onoreze contractul cu PCA. Curtea a refuzat să ia în considerare faptul că Dale îşi achitase datoria. Judecătorul Tschetter a conchis că Byron Dale şi-a furat propriile vite drept care a ordonat să i se interzică orice fel de tranzacţii, punându-l în imposibilitate să cumpere hrană pentru animale sau să-şi plătească obligaţiile financiare (telefon, electricitate etc).

Familia Dale, deşi în perfectă legalitate, a fost sugrumată de justiţia americană de tip nou. Presiunea exercitată de bănci a fost extinsă dincolo de tribunal. Avocatul lor, care la început părea sincer interesat să-i ajute, s'a pomenit că nu mai poate contracta un împrumut de la bancă pentru că ajută "protestatarii sistemului monetar". În înfăţişările care au urmat, Ray Johnson, avocatul PCA-ului, a început să descrie familia Dale ca pe nişte criminali înrăiţi, şi i-a acuzat că au vândut o proprietate amanetată. În una din şedinţe Byron Dale i-a cerut judecătorului să presupună că joacă poker într'un grup în care fiecare jucător împrumută 10 dolari cu dobândă de 10%. Cum aceştia sunt toţi banii din încăpere, la sfârşitul jocului fiecare jucător este obligat să plătească 11 dolari, ceeace este imposibil. Apoi a citat legea SDCL 20-2-2 care spune că "o condiţie într'un contract care îl face imposibil de realizat, sau nelegal, sau care contravine scopului în care a fost creat contractul, trebuie anulată". Judecătorul şi avocatul agenţiei s'au făcut purpurii la faţă. După două săptămâni judecătorul a dat decizia în favoarea agenţiei şi a pus la licitaţie proprietatea familiei Dale.

Disperat, Byron Dale a căutat sprijinul presei. O reporteră de la Aberdeen American News a recunoscut că dreptatea este de partea lui dar a refuzat să-i acorde orice sprijin. Apoi, o reporteră de la o staţie de televiziune din Rapid City l-a chemat să-i spună ca e într'o ureche, dar după o conversaţie mai îndelungată a convenit să trimită o echipă de reporteri, şi s'a ţinut de cuvânt. Apoi Al Gustin de la o staţie de televiziune din Bismark, North Dakota, documentat din sursele furnizate de Byron Dale a recunoscut gravitatea si nedreptatea situaţiei, dar a declarat că este o problemă care îl depăşeşte - ca la urmă să-l întrebe de ce trebuie să fie atât de încăpăţânat, de ce nu se aliniază cu toţi ceilalţi? Din păcate aşa gândesc majoritatea oamenilor: "dacă nu sunt direct lezat de ce să-mi aprind paie în cap"? incapabili fiind de a vedea că în final vor avea şi ei parte de binefacerile tiraniei. .

Despre următoarea înfăţişare la tribunal s'a relatat la o staţie de televiziune. Prin interesul care l-a stârnit Byron Dale a fost oarecum

răsplătit de faptul că a primit invitaţii să ţină conferinţe. La una din ele a intâlnit reporterul Gordon Johnson care studiase economia la universitate şi nu putea fi de acord cu teza lui Byron Dale. Byron Dale i-a împrumutat o carte cerându-i s'o discute cu el după ce o citeşte.

Între timp cineva i-a dat ideea să povestească toată întâmplarea Procurorului General David Zuecher, care după ce l-a ascultat a spus clar că un judecător nu poate greşi pentru că orice iese din gura lui este lege. Întrebat fiind de Byron Dale dacă este o crimă să violezi legile federale, Zuecher a răspuns afirmativ. Atunci Byron a pus pe biroul lui două monede de 1 dolar, una de argint bătută înainte de 1965 şi alta de cupru argintat, mai recentă, precum şi o fotocopie după legea 31 USC 321 care stabileşte standardele pentru monede şi cere ca în cazul monedelor de argint proporţia să fie de 90% argint şi 10% cupru. Zuecher, care începuse deja să-şi schimbe culoarea feţii, a spus că legea a fost modificată; dar noua ediţie a legislaţiei respective din biroul lui demonstra că legea rămăsese neschimbată. Atunci David Zuecher a zbierat la Byron Dale să iasă afară. Byron l-a întrebat cu este vinovat, obiectând că el ca cetăţean al acestui stat care are credinţa că legea a fost încălcată, vrea să depună o plângere oficială. Rezultatul a fost că procurorul Zuecher, a cărui slujbă este să păstreze integritatea judiciară, a pus mâna pe telefon şi a ordonat unui US Marshal să-i ecorteze afară din clădirea federală pe Byron Dale şi pe fratele lui şi prietenul care-l însoţeau.

Gordon Johnson, reporterul, finalmente a recunoscut că teza lui Byron Dale despre imensa fraudă monetară este adevărată şi a început să scrie mici articole care nu au atras nici un interes din partea mass-mediei. Atenţia autorităţilor era concentrată asupra lui Byron Dale, care era urmărit pretutindeni. PCA a angajat încă un avocat împotriva lui, pe Curtis Hanks, cumnatul judecătorului Tschetter. La o altă înfăţişare în faţa tribunalului, avocatul agenţiei, Ron Johnson, a cerut o judecată sumară, o cerere ce contravenea legislaţiei din South Dakota; şi orice plângere împotriva acestei farse judiciare a fost respinsă de judecător care a acordat moţiunea cerută de agenţie.

Într-una din zile Byron a fost alertat de o persoană anonimă că 15 maşini ale poliţiei se îndreaptă spre ferma lui. Soţia lui Byron i-a telefonat procurorului general al statului, Mark Meierhenry; şi fratele lui Byron i-a telefonat guvernatorului Janklow, care l-a asigurat că nimic nu este plănuit împotriva familiei Dale. Byron a primit un telefon de la fratele lui care era foarte îngrijorat spunând că o armată întreagă, cu camioane, camionete şi chiar şi o maşină blindată se îndreaptă spre ferma lui. La scurtă vreme Byron Dale a primit un telefon de la guvernator care i-a

atras atenţia că dacă va opune rezistenţă va fi împuşcat pe loc. Apoi a fost chemat de Jerry Baum, directorul la South Dakota Highway Patrol, poliţia rutieră, care i-a spus că lucrurile se prezintă destul de rău şi ar dori să negocieze o înţelegere. Byron a răspuns că este de acord cu condiţia ca Baum să-şi dea cuvântul că nu-l va ataca prin surprindere, la care Jerry Baum şi-a dat cuvântul de onoare că nu vor încerca nici o manevră neprevăzută. Când au sosit Baum şi aghiotantul lui, i-au arătat lui Byron ordinul semnat de către curte pentru confiscarea parţială a vitelor şi surprinderea lor Byron a acceptat. După ce au discutat unele amănunte cu privire la modul de operaţie, Jerry Baum a schimbat subiectul, s'a interesat de familia lui Byron, şi când atmosfera a devenit mai relaxată, brusc, aghiotantul lui Baum l-a lovit pe Byron Dale în cap cu o sticlă de 1 litru de *catsup* (sos de roşii) după care au sărit amândoi pe el şi l-au bătut până aproape şi-a pierdut cunoştinţa. Deodată camera s'a umplut de poliţişti care i-au pus cătuşele şi au vrut să-i spele sângele de pe faţă ca să acopere sălbăticia cu care l-au brutalizat dar Byron a refuzat. Atunci a apărut în cameră şi procurorul Mark Meierhenry care a zbierat "arestaţi acest om pentru ca a atacat un poliţist". Byron Dale era singurul plin de sânge, ceilalţi erau neatinşi!

Când au ieşit afară, părea că s'au adunat în faţa casei lui toţi poliţiştii din lume. Erau cu zecile, înarmaţi până în dinţi cu armament greu. Pe scurt, l-au dus la un spital îndepărtat unde la insistenţele lui o soră catolică i-a făcut fotografii înainte de a primi asistenţa medicală: avea capul spart (a avut nevoie de 14 cusături ca să-i închidă rana) şi mâna anchilozată, fisurată de cătuşe şi de brutalitatea cu care a fost smucit de către poliţişti. Apoi l-au trasportat la închisoare, l-au dezbrăcat la piele, şi i-au luat totul, inclusiv fotografiile. Apoi l-au aruncat în celulă unde Byron Dale a leşinat. Doctorul care-l tratase însă a făcut un scandal imens spunând că în starea în care l-a găsit, cu contuzii craniene, trebuie să-l ţină sub observaţie şi a ordonat să fie internat din nou la spital. Evident au postat un poliţist în faţa uşii. Familia lui nu a putut afla de la autorităţi unde se găseşte (oare unde am mai văzut astfel de practici? nu tot aşa dispăreau oamenii în România comunistă şi autorităţile habar n'aveau?). Până la urmă, chemând spitalele la rând, au reuşit să afle unde era internat. Dispoziţia autorităţilor era ca nimeni să nu fie admis în camera lui fără percheziţie corporală deşi nu fusese emis nici un mandat de arestare împotriva lui Byron Dale şi nu fusese acuzat de nimic. Când a intrat în camera spitalului, soţia lui cu greu l-a recunoscut. Era desfigurat, ochii erau atât de umflaţi încât ca să-i cerceteze dilataţia pupilei a fost nevoie de două persoane: una i-a

îndepărat pleoapele umflate, iar cealaltă persoană i-a proiectat lumina în ochi. Cumnatul lui a fost revoltat; credea dat fiind că autoritățile au mers mult prea departe nu vor putea mușamaliza cazul. Byron însă zicea că cumnatul lui nu-și dă seama în ce măsură a devenit America un stat polițienesc.

Când familia lui s'a dus la închisoare să-i ia efectele personale, fotografiile nu le-au fost returnate și după multă discuție poliția a recunoscut că au fost sechestrate de cineva de la Ministerul de Justiție. În ciuda polițistului care stătea de gardă și-i percheziționa, au izbutit totuși să introducă un mic aparat de fotografiat iar ziua următoare fața lui umflată a apărut în ziare și la televizor. După care au reapărut fotografiile și au fost returnate familiei. Casa au curățat-o de sânge înainte de a lăsa familia să intre în ea; cu toate acestea au existat numeroase evidențe de modul barbar în care fusese tratat.

În final, după ieșirea lui Byron Dale din spital, tribunalul, în absența lui, a finalizat toată această mascaradă judiciară și i-a pus întreaga avere la licitație. Tribunalul a aranjat astfel încât Byron Dale a fost pus în imposibilitate de a găsi fonduri din care să plătească un avocat pentru întâmpinare la curtea supremă și inițial i-a refuzat până și un avocat din oficiu. Cel pe care l-au admis în cele din urmă, John Gridley III, era de fapt prietenul guvernatorului.

Calvarul lui Byron Dale nu este unic. Dar el demonstrează corupția, duritatea și lipsa de orice principii etice sau juridice cu care acționează așa zisa "justiție" americană când este atacat fundamentul pe care se bazează viitorul Noii Ordini Mondiale: pauperizarea populației printr'o tâlhărie condusă la nivelul cel mai înalt și acumularea de incalculabile bogății în mâinile băncilor internaționale. Iar banul este putere. Cu el a cumpărat plutocrația conștiința Congresului, presa, televizorul, și a instalat, cu ajutorul maselor adormite, o păpușă penibilă care joacă rolul de președinte. Dar iată câțiva care au provocat oarecare senzație chiar în presa controlată: Gordon Kahl - devenise periculos ordinei curente prin informațiile corecte pe care le difuza publicului; a fost omorât, iar fiul lui închis pe viață. Randy Weaver, pentru o "infracțiune" incomparabil mai mică, dorința de a trăi independent, și-a văzut soția care alăpta omorâtă, băiatul de 14 ani și câinele împușcați, iar el băgat în pușcărie pentru că nu s'a prezentat la tribunal în ziua când s'a discutat cazul lui, deși pe mandat era trecută o altă dată. Maynard Campbell, polițist pensionat, băgat la pușcărie pe motive fictive, pentru că scârbit de întâmplarea lui Randy Weaver, a publicat o carte cu toate dovezile. Probabil cea mai oribilă acțiune a fost măcelul din Waco, atât de bine manevrat de mass-media și autoritățile americane, inclusiv președintele, procuroarea generală Janet Reno și Congresul. Toate sunt

acțiuni de intimidare a populației care încetul cu încetul înțelege că este periculos să te opui unui guvern pentru care nu există legalitate ci numai forța brută. Metoda de a intra în casele cetățenilor distrugând ușile și ferestrele, cu arma în mână, uneori împușcând ocupanții casei nediscriminat, metodă pe care o practică autoritățile în Statele Unite, nu face cinste unui sistem care se pretinde democratic, ci este metoda unui sistem malign, despotic, care depășește în agresivitate modul în care operau chiar și polițiile secrete din comunism sau hitlerism. Obiectivele lor imediate sunt menținerea secretului despre felul în care sunt spoliați cetățenii de băncile internaționale, și dezarmarea populației. Obiectivul final este Noua Ordine Mondială cu "pacea veșnică" și "bună starea" pe care cei refugiați din regimurile comuniste le cunosc atât de bine.

JUSTIȚIA NOII ORDINI MONDIALE

În Florida se cheltuiesc $150 pe zi pentru fiecare delicvent juvenil ca să-i atragă spre alte activități decât crima - și totuși 75 % dintre ei devin recidiviști. Un delicvent juvenil care rămâne un an încheiat în programul menit să-l distragă de la crimă cheltuiește în acest fel $180.000 din banii victimelor lui (Jeb Bush, "Deinventing Government", în *Imprimis*, vol. 24, no. 6, Iunie 1995, p. 4).

*

În 1992, Vichi Weaver, a cărei unică crimă a fost faptul că era măritată cu un om care a refuzat să devină agentul provocator al BATF-ului american, a fost executată prin împușcare în pragul casei ei. Din ordinul lui Larry Potts, țintașul Lon Horiuchi de la FBI a ochit cu grijă și i-a zburat creierii și fața femeii neînarmate care-și ținea copilul la sân. Deși un raport intern a conchis că actul celor doi salariați ai FBI-ului, Larry Potts și Lon Horiuchi, era ilegal, procuroara generală Janet Reno a refuzat să ia în considerare acel raport. Dar cum parte din americani începuseră să murmure, Louis Freeh, directorul FBI-ului, i-a "pedepsit" pe cei care i-au asasinat pe Vichi Weaver și pe fiul ei de 13 ani Sammy: unii au primit observații verbale, alții, ca Larry Potts, au primit mustrări scrise, și unii au fost chiar suspendați câteva zile. Astfel de pedepse grave se dau la FBI și pentru alte crime. De exemplu, dacă-ți iei copilul cu mașina oficială ca să-l duci până la școală te suspendă pe 30 de zile - nu pe trei zile, ca pentru asasinarea unei femei și-a unui copil nevinovat. Chiar directorul FBI, Louis Freeh, și-a pierdut telefonul portativ care costă circa $100 și-a

primit tot o mustrare scrisă - aşa de intransigentă e dreptatea la Departamentul Justiţiei şi la FBI! După ce şi-a ispăşit vina citind mustrarea scrisă, Larry Potts a fost promovat şi făcut director adjunct al FBI-ului (*The New American*, vol. 11, no. 5, 6 Martie 1995, p. 20).

Să recapitulăm faptele care au precedat execuţia lui Vichi Weaver: 1) agenţi federali deghizaţi îl sâcâie pe soţul ei, Randy Weaver, care trăieşte cu familia lui într'o cabană pe munte în Idaho, până când acesta cedează şi le vinde o puşcă de vânătoare care ulterior aceşti agenţi declară că era retezată cu 5 milimetri mai scurt decât permite legea. 2) Apoi aceiaşi agenţi, de data asta pe faţă, caută să-l forţeze să devină informatorul lor infiltrând un grup de protestatari. 3) Când Randy Weaver refuză, functionarii tribunalului îi trimit o citaţie să se prezinte la tribunal **cu o dată incorectă**, alta decât cea la care Randy Weaver trebuia să se prezinte în faţa curţii. Neştiind că data fusese schimbată şi că alta era data corectă a înfăţişării lui, Randy Weaver lipseşte, natural, de la înfăţişare la data corectă. 4) Sub pretextul că "nu s'a prezentat la tribunal când a fost citat", agenţii federali FBI îl declară "un terorist periculos" şi lansează o campanie de 18 luni împotriva lui. 5) Şase marşali federali camuflaţi cu măşti negre şi înarmaţi cu arme automate înconjoară casa lui Randy Weaver şi, ascunşi, aţâţă câinele aruncând în el cu pietre şi apoi îl împuşcă în faţa copilului de 13 ani Sammy Weaver. 6) Sammy îşi vede câinele ucis şi ripostează cu o împuşcătură în direcţia trăgătorilor, apoi se'ntoarce să fugă în casă. 7) Marşalul federal îl asasinează pe Sammy Weaver împuşcându-l în spate pe când fugea în casă. 8) Prietenul familiei Kevin Harris îl vede pe Sammy Weaver asasinat de marşal şi ripostează; în acest schimb de focuri, un marşal federal e ucis [deşi agenţii federali au falsificat şi ascuns adevăul, s'a aflat totuşi că acest marşal a fost **împuşcat în spate**, deci tot de către colegii lui]. 9) O forţă poliţienească de 400 de oameni înarmaţi masiv şi cu helicoptere înconjoară timp de 11 zile cabana în care se află Randy Weaver, soţia lui, prietenul lor Kevin Harris, şi două fiice ale lui Randy şi Vichi Weaver. 10) Randy Weaver este împuşcat **în spate** de către Lon Horiuchi, agent federal, pe când încearcă să-şi vadă fiul asasinat. 10) Lon Horiuchi, agent federal, o asasinează pe Vichi Weaver care se afla în uşa cabanei cu copilul la sân. 11) Randy Weaver şi Kevin Harris sunt **arestaţi şi daţi în judecată** pentru, printre altele, "asasinat". 12) Juriul îl achită pe Randy Weaver pentrucă n'a tras nici un foc; şi pe Kevin Harris pentrucă a tras în legitimă apărare. 13) Găsit nevinovat de toate acuzele (în afară de faptul că n'a onorat o citaţie pe care n'o putea onora), Randy Weaver a fost **amendat** cu o sumă enormă pe care n'avea de unde s'o plătească, şi 18 luni puşcărie pentru că n'a onorat citaţia (*Congressman Ron Paul Newsletter*, Martie 1995, p. 3).

Mulţi oameni care nu-l cunoşteau i-au trimis contribuţii, căci n'a pierit încă de tot omenia americanilor. N'am să uit niciodată cum Randy Weaver povestea cum după ce soţia lui a căzut seceratǎ de gloanţe, s'a aplecat s'o ajute şi să-i ridice părul de pe faţă - dar capul lui Vichi Weaver nu mai avea faţă.

Tot aşa cum au fost pedepsiţi ucigaşii lui Vichi şi Sammy Weaver au fost "pedepsiţi" Phillip Chojnacki şi Chuck Sarabyn, doi agenţi cărora li s'au reproşat "erori" care au ucis peste 86 de oameni nevinovaţi, între care 17 copii mici, în torturi îngrozitoare la Waco, Texas în Aprilie 1993: la 16 luni după ce au fost găsiţi de vină pentru acel masacru, aceşti doi agenţi BATF au fost reinstalaţi în funcţiile avute, au primit tot salariul retroactiv, şi li s'a scos din dosar orice amintea că ar fi fost găsiţi vreodată vinovaţi de ceva (*Point Blank*, vol. XXV, no. 2, Februarie 1995, pp. 4-5).

NAŢIUNEA, RELIGIA ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

La 23 Septembrie 1994, mulţumind pentru medalia de onoare pe care i-au decernat-o Naţiunile Unite, bancherul internaţional David Rockefeller a spus: "Acum, apropiindu-ne de cea de-a 50-a aniversare a Naţiunilor Unite, sprijinul afaceriştilor în multiplele probleme legate de afacerile internaţionale de care se ocupă este mai necesar decât oricând. ... Dizolvându-se Uniunea Sovietică, conducerea iluminată a Americii are o ocazie poate şi mai mare decât în 1939, la începutul celui de-al doilea război mondial, sau în 1945 când a început războiul rece. Dar această ocazie în care putem construi o ordine mondială cu adevărat paşnică şi interdependentă nu o vom avea multă vreme. Deja se ridică mari forţe care ameninţă să distrugă toate speranţele şi eforturile noastre de a construi a structură durabilă de cooperare globală". Aceste forţe, a arătat David Rockefeller, sunt "advocaţii fervenţi ai naţionalismului etnic". Dar George Bush nu face parte din acele forţe detestate de Rockefeller. Ordinul lui Prezidenţial 12803 din 1992 **transmite Băncii Mondiale toată averea Statelor Unite, infrastructura, pământul, pădurile**, prin "privatizarea infrastructurii naţionale prin vânzarea bunurilor naţiunii unor mandatari străini" (*Media Bypass*, vol. 3, no. 3, pp. 43, 53).

Mihail Gorbaciov n'a fost înlocuit la conducerea Rusiei imperialiste post-sovietice ca să fie trecut pe un post mai mic, ci pe unul

mai mare. Din biroul lui de la Presidio lângă San Francisco, California, organizează o întrunire a conducătorilor lumii care va avea loc în toamna anului 1995. Au fost convocați "sute de conducători ai lumii şi mii de oameni de afaceri să vină la el în San Francisco ... să discute cu el treburile lumii," scrie *The San Francisco Chronicle*. Dintre ei vor fi aleşi cei care vor organiza conducerea omenirii globalizate. Împreună cu Maurice Strong, "expert" în "problemele mediului înconjurător", Mihail Gorbaciov redactează *Carta pământului* care ar putea figura pe agenda întâlnirii din toamnă. Printre cei invitați sunt George Bush, fostul preşedinte american, Margaret Thatcher, fostă prim ministru britanic, preşedintele Republicii Cehe Vaclav Havel, Yasuhiro Nakasone, fost prim ministru japonez, Desmond Tutu, episcop anglican din Africa de Sud, activista comunistă "indigenă" Rigoberta Menchu, Ted Turner, magnatul televiziunii cu plată din Statele Unite, Bill Gates, magnatul programelor de computere Microsoft, şi Alvin Toffler, sfetnicul lui Newt Gingrich, actualul conducător al majorității republicane în Congresul Statelor Unite. Alan Cranston, fost senator american şi preşedintele Fundației Gorbaciov, a declarat că americanii nu mai au părere bună despre guvern şi trebuie "reorientați". Parte din "reorientare" va fi să se hotărască "ce se va întâmpla cu statul național" (*The New American*, vol. 11, no. 5, 6 Martie 1995, p. 10). Ce s'a întâmplat cu statele naționale ale armenilor, georgienilor, afganilor, cecenilor - ca să pomenim numai câteva?

Guvernul strânge informații detailate despre fiecare lucru pe care-l face fiecare cetățean particular cu banii lui, şi sub pretext că luptă împotriva stupefiantelor (în ce fel, se vede din cele ce au avut loc la Mena, Arkansas), a emis regulamente despre felul în care ai voie să-ți cheltuieşti banii de care marele public nu ştie. Dacă faci o tranzacție comercială într'un mod care-ți pare avantajos, scriind mai multe cec-uri pentru sume mai mici în loc de unul singur pentru toată suma, dar care poate fi interpretată că ar contraveni acestor legi, eşti pasibil de pedeapsă cu 5 până la 10 ani închisoare şi amendă între $250.000 şi $1 milion, **chiar dacă n'ai avut habar că ceea ce faci ar putea fi declarat ilegal** pentru că este perfect legal conform tuturor legilor publicate anterior. Pentru asasinat, viol, jaf înarmat sau trafic cu stupefiante se dau pedepse mult mai mici (*ibidem*, pp. 6-7).

Ne-am trezit acum că guvernul federal pretinde că este proprietar pe 80 % din pământul multor state din vestul Statelor Unite, care în realitate trebuia să aparțină acelor state sau cetățenilor acelor state. Pentru a goli acele pământuri de locuitorii lor, guvernul federal găseşte

câte o specie amenințată cu dispariția şi declară că rezervă acel teritoriu pentru specia respectivă ca să-şi poată reveni departe de oameni. Astfel s'au interzis exploatarea pădurilor, păşunatul şi mineritul pe vaste teritorii din Oregon, Washington, Idaho, şi nordul Californiei ruinând locuitorii de acolo şi umplându-i de ură, şi se plănuiesc interdicții asemănătoare în Arizona şi New Mexico, augmentate cu interzicerea locuitului şi vizitatului acelor teritorii - de dragul unor specii de bufnițe, zice guvernul federal. Dar când Charles Hurwitz (vezi *Buletinul* no. 1, pp. 24-25) defrişează pădurile Californiei bufnițele nu mai sunt invocate. Un număr de 35 de județe (Catron County din New Mexico, Nye County din Nevada, şi altele) au citit Constituția Statelor Unite, unde scrie că tot pământul ce-i aparține guvernului federal se află sub oraşul Washington, D.C., şi şi-au reluat drepturile asupra propriilor teritorii; 35 de alte județe se gândesc să facă la fel. O păsărică care trăieşte în Texas, Mexic şi America de Sud preferă să-şi facă cuibul, zice guvernul federal, în Texas pe cedri, drept care mare parte din Texas trebuie golită de oameni şi vite şi rezervată cedrilor, care distrug iarba şi altă vegetație, ca să aibă păsărica asta unde-şi face cuibul dacă cumva ar avea chef să treacă pe-acolo - chiar şi în regiuni unde n'a fost văzută niciodată. Alte animale care au nevoie de largi suprafețe de teren golite de oameni par să fie o specie de vulpe, jaguarul, şi o specie de salamandră (*ibidem*, pp. 7-8). Un mecanic de camioane din Morrisville, Pennsylvania avea un teren propriu pe care repara camioanele clienților, şi pe care făcuse într'un colț o grămadă de vreo 700 de cauciucuri vechi şi părți stricate din camioanele reparate; iar ploaia căzând peste ele, se formase o băltoacă acolo unde aceste deşeuri nu permitea scurgerea apei. Hotărându-se să-şi curețe ograda, mecanicul s'a apucat să-şi mute deşeurile **şi a fost condamnat la o amendă de $203.000 şi 3 ani închisoare** pentrucă şi-a mutat deşeurile pe propriul teren un pic mai încolo fără aprobare de la guvern - căci, a decis guvernul, băltoacele formate de ploaie printre cauciucurile vechi erau "o resursă naturală a strângerii apelor", *wetland* (*The McAlvany Intelligence Advisor*, supliment 1995). Dar Hurwitz care a defrişat şi distrus total 189.000 de acri în California n'a dăunat mediului înconjurător, după părerea agențiilor federale. În România Ceauşescu dărâma satele şi muta sătenii "la bloc" ca să "recupereze terenuri agricole". Aici sunt suprafețe de teren aşa de vaste încât a fost nevoie să se găsească alt pretext pentru transformarea cetățenilor liberi şi independenți în mulțimi de sclavi concentrați teritorial şi controlați.

În 1993, 4 copii au murit şi 600 de persoane s'au îmbolnăvit din mâncarea cumpărată de la lanțul de restaurante Jack in the Box din patru

state de pe coasta de vest. În fiecare an, se îmbolnăvesc 20.000 şi mor 500 din cauza aceleiaşi bacterii, Escherichia coli 0157:H7. În total se îmbolnăvesc circa 80 de milioane de americani anual din cauza mâncării infectate, cam o jumătate de milion ajung la spital şi 9.000 mor. Carol Tucker Foreman, fost secretar adjunct al agriculturii sub preşedintele Jimmy Carter, spune că din 10.000 de hamburger-i (sandwich cu carne tocată), cel puţin unul e infectat, şi 25 % din puii mâncaţi sunt infectaţi cu salmonella. "Pentru asta cheltuim $600 milioane pe an pentru inspectarea cărnii?" întreabă el revoltat. Ca un bun birocrat socialist, el cere să se cheltuiască şi mai mult pentru inspectarea cărnii. Dar carnea infectată vine de la uzinele de carne vie, şi nu exista la fermierii individuali. Confiscarea pământului micului producător, acumularea industriei agricole şi alimentare în mâinile câtorva plutocraţi, şi proliferarea birocraţiei guvernului federal central a fost politica administraţiei lui Carter aşa cum este şi azi politica administraţiei Clinton; indignarea lui Foreman e ipocrizie curată.

Dar dacă cetăţenii încearcă să scape din lagărul de concentrare global, salarizaţi prin intrările electronice controlate central, şi să trăiască independent din resursele muncii lor făcând între ei schimburile necesare? Pentru aşa ceva omenirea a folosit în istorie aurul şi argintul ca măsură a schimbului şi a valorii acumulate. Trebuie împiedecaţi s'o facă, şi pentru aceasta Comisia Comercială Federală a propus legi draconice dezbătute în Aprilie 1995 împotriva "fraudei telecomerciale" cu ajutorul cărora să elimine comerţul cu metale preţioase printre micii particulari. Lupta împotriva "fraudei telecomerciale" presupune ascultarea tuturor convorbirilor telefonice şi cenzurarea tuturor expedierilor poştale; şi dă guvernului federal jurisdicţie asupra tuturor producătorilor mici şi mijlocii, căci folosind telefonul chiar o singură dată toţi sunt de-acum "telecomercianţi" (*ibidem*, pp. 10-11).

Pentru teroarea guvernamentală deplină populaţia trebuie dezarmată. Noua Ordine Mondială urmăreşte să smulgă cu forţa sau cu metoda convingerii armele din mâinile americanilor. BATF, eroii care-au asasinat victimele de la Ruby Ridge şi Waco, au deschis dosare computerizate pentru 60 milioane de proprietari de armă, violând în mod flagrant legile ţării şi directivele Congresului. Agenţii BATF au copiat timp de ani de zile toate tranzacţiile de vânzare-cumpărare a armelor, şi au dat buzna înaintea zorilor îmbrăcaţi în negru, cu masca pe faţă, în casele comercianţilor, împuşcându-i pe unii, intimidându-i pe alţii, confiscând documentele cu numele purtătorilor de armă. La un an de la atac, BATF-ul

încă nu i-a acuzat pe soţii Lamplugh (vezi *Buletinul* Vol.1, No.3, p. 59) de nimic dar a încercat să le ia casa. Monique Montgomery, de 21 de ani, a fost trezită la 4 dimineaţa de 4 agenţi federali mascaţi care au omorât-o în pat prin împuşcare. Louie Katona din Ohio lucra chiar pentru poliţie în timpul liber - ceeace nu i-a înduioşat pe agenţii federali, care au dat buzna în casă şi i-au izbit soţia gravidă de perete încât aceasta a avortat. Randy Engelken, comerciant legitim de arme din Seneca, Kansas, a auzit însă mai mult decât înjurăturile obscene de rigoare de la agenţii BATF-ului; "dacă te mai legi de Congresman-ul Slattery o să-ţi pierzi licenţa comercială", i-a spus unul. Căci Engelken îl critica pe Slattery, pe care toată teroarea BATF-ului nu l-a putut însă realege în 1994 (*ibidem*, pp. 11-12).

Una din tezele predate la lecţiile de marxism-leninism era că în faza sa monopolistă, capitalismul acumulează toate mijloacele de producţie în posesiunea unui număr extrem de redus de supracapitalişti, motiv pentru care revoluţia proletară urma să restabilească dreptatea luându-le aceste mijloace şi trecându-le în proprietatea poporului - prin reprezentanţii săi; adică în proprietatea statului. Văzând cum toate averile şi toată bunăstarea devine apanajul vârfurilor nomenclaturii comuniste în timp ce producătorii devin sclavii statului, iobagii nomenclaturii, n'am putut crede nici prima parte a tezei, care însă conţinea din păcate un adevăr. În lumea fost liberă occidentală care-şi pierde libertatea astăzi pe nesimţite, are loc aceeaşi trecere la domnia nomenclaturii socialiste, dar mijloacele de producţie şi averile nu mai devin proprietatea nominală a statului ci a megacompaniilor, aşa cum o descria Senatorul Jesse Helms în 1987 (vezi *Introducere în politica zilelor noastre*, pp. 31-32). 1995, spusele lui sunt confirmate nu numai de realitate dar chiar şi de vorbele publiciştilor care sunt în slujba plutocraţiei şi a conducerii oculte. Paul Saffo scrie în *Informationweek* (2 Ianuarie 1995, p. 56): "Structura internă a companiilor se schimbă de n'o mai recunoşti. Se reduc nivelurile ierarhiei conducătoare [adică dispare clasa de mijloc şi rămân doar două clase: nomenclatura şi proletariatul] ... **individul dispare şi apare colectivul ca unitate de muncă de bază** [sublinierea noastră]... Această schimbare e facilitată de combinarea computerelor cu mijloacele de comunicaţii în spaţiul electronic ... Odată făcute aceste legături, e greu de spus **unde se termină o companie şi unde sfârşeşte cealaltă** [sublinierea noastră]. ... Termeni ca 'supracompanii' şi 'metacorporaţii' evocă flexibilitatea noilor entităţi ... 'companie virtuală' ... acest termen captează ideea că ceeace pare a fi o companie de fapt e cu totul altceva".

Din biroul său din Singapore, George DiNardo, care îndeplinise diferite funcţii la banca Mellon din Pittsburgh, organizează centralizarea tranzacţiilor bancare şi financiare a 15 ţări asiatice (*Informationweek*, 30 Ianuarie 1995, p. 53). Companiile străine care cer să li se permită să cumpere şi să exercite controlul asupra serviciilor telefonice americane vor fi satisfăcute "de la caz la caz" de către agenţia federală a comunicaţiilor FCC (*Communications Week*). În timp ce companiile mici şi mijlocii dau faliment şi dispar lăsându-şi salariaţii pe drumuri, megacompaniile continuă să crească şi să se globalizeze. Venitul companiei SAP din Walldorf, Germania a crescut numai din Statele Unite de la $140 milioane în 1993 la aproape $300 milioane în 1994 (*Informationweek*, 30 Ianuarie 1995, p. 38). Vice-Preşedintele Statelor Unite, Al Gore, susţine că încurajează competiţia: dar "este o competiţie administrată de guvernul federal pentru binele anumitor inşi, nu pentru binele consumatorilor şi desigur nu pentru binele antreprenorilor", scrie George Gilder (*apud Informationweek*, 30 Ianuarie 1995, p. 110). Între 1981 şi 1990 s'au votat 27 legi majore care impun o şi mai grea povară regulatorie în comerţ şi industrie, toate semnate de preşedinţi republicani (*The Ron Paul Report*, 15 Februarie 1995, p. 5). Partidul Republican nu e cu nimic diferit de cel Democrat în zilele noastre: ambele sunt în buzunarul plutocraţiei internaţionale şi a ocultei care o dirijează. Cea mai bună definiţie a luptei politice între aceste două partide a dat-o Bolingbroke în Anglia secolului 17: "răsplată pentru prieteni, pedeapsă pentru duşmani, şi aurul în buzunarele noastre" (*ibidem*, p. 4).

Cum au devenit Statele Unite o putere economică în numai 200 de ani? Prin economia bazată pe "libertatea de a întreprinde", *free enterprise*. Producătorii mici şi mijlocii au făcut America prosperă. Socialismul şi supracapitalismul monopolist sunt tocmai opusul acestei economii a pieţii libere. Opoziţia nu este între socialism şi capitalism, ci între piaţa liberă şi monopol - monopolul strâns în mâna unei nomenclaturi, fie prin etatizare, fie prin confiscare. De aceea forţele care plănuiesc contopirea Statelor Unite cu Uniunea Sovietică şi înrobirea tuturor naţiunilor sub guvernul socialist internaţional al Noii Ordini Mondiale duc această luptă susţinută de eliminare a producătorului mic şi mijlociu. În ţările în care se susţine că s'a prăbuşit comunismul, a rămas aceeaşi nomenclatură stăpână pe toată averea; şi publicul crede că de vină e doar încăpăţânarea nomenclaturii naţionale înrădăcinate la putere, înlăturarea căreia va duce la o piaţă liberă ca înainte de război şi la prosperitatea pe care au cunoscut-o popoarele în epocile în care nu erau subjugate ocultei; de aceea publicul cere "revenirea la economia de piaţă, aşa cum funcţionează ea în occident." În realitate în occident se instaurează acelaşi socialism şi aceeaşi nomenclatură prin intermediul megacompaniilor; nu prin expropiere prin decret ci prin expropiere înceată, prin falimentare şi eliminare a clasei de mijloc. Şi piaţa nu e liberă; a fost acaparată cu răbdare în decurs de secole şi este manipulată în mod planificat şi coordonat central de un directorat internaţional. Micile bătălii între diverse grupuleţe din straturile inferioare ale nomenclaturii nu alterează cu nimic planul global, dar crează aparenţa că există competiţie şi "piaţă liberă".

Paul Saffo este directorul Institutului Viitorului, o firmă din Menlo Park, California, care prosperă emiţând anunţuri despre viitor. Oare cine l-o fi finanţând şi în ce scop? Nu e greu de ghicit: rostul lui este să spele creierele americane implantându-le convingerea că socialismul e viitorul omenirii. S'ar părea că are succes. La 16 Ianuarie 1995, *Informationweek* scria la p. 8 că 64% din americani ar accepta un buletin de identitate al tuturor cetăţenilor, şi aproape 2/3 [nu se spune două treimi din ce] ar accepta să fie identificaţi cu o caracteristică biologică, ca amprentele digitale sau spectrul vocii. S'ar putea să nu fie adevărat că un număr aşa de mare de americani sunt gata să devină sclavi, căci *Informationweek* este o revistă finanţată de nu se ştie cine şi distribuită **pe gratis** la un cost apreciabil în scopul spălării creierelor; dar faptul că toate astea sunt anunţate ca o realitate aici înseamnă că se plănuieşte ca ele să devină o realitate. Pe aceeaşi pagină citim despre progresul tehnologic care permite unei închisori în care este închis rabinul Shlomo Helbrans (pentru răpire şi molestare sexuală a unui copil trimis la el pentru bar mitzvah) să obţină o fotografie a rabinului fără barbă, după regulamentul închisorii; căci rabinul refuză să se lase tuns şi ras; dar curtea a acceptat rezultatul prelucrării fotografiei rabinului bărbos de către computer în aşa fel încât să apară fără barbă. Vorba lui George Orwell "Toate animalele sunt egale dar unele animale sunt mai egale decât celelalte ..." (*Animal Farm*).

George Orwell, fost comunist, a văzut clar adevărata faţa a socialismului şi a înţeles şi conceptul talmudic conform căruia în Noua Ordine Mondială toţi oamenii sunt vite înafară de poporul ales care va domni peste ei. Acest concept a fost oficializat de Preşedintele Clinton prin documentul de 175 de pagini trimis Senatului american despre Convenţia cu Privire la Diversitatea Biologică. Cu monumentală ipocrizie, cei care-au distrus şi continuă să distrugă mediul înconjurător prin defrişare, eliminarea fermierilor, demolarea satelor, şi industrializarea tuturor aspectelor vieţii umane,

inclusiv a agriculturii, s'au erijat în apărătorii mediului înconjurător. Grija de acest mediu şi-o arată Clinton specificând 9 obiective ale acestei Convenţii (deşi n'ar trebui să-l cităm pe Clinton, care nu e decât o unealtă; n'a scris el paginile sub care şi-a pus iscălitura). Aceste obiective sunt:

o 1) "Natura să devină Principiul Organizator Central ... să se dezvolte o strategie federală care să aibă în vedere valori ecologice în mod egal cu valori economice."

o 2) "Să se stabilească o legislaţie care să folosească tratatele internaţionale pentru a controla toate acţiunile, pe plan internaţional şi pe plan naţional şi local ... Noua Ordine Mondială ... trebuie să ne unească pe toţi într'o asociaţie globală care ... recunoaşte supremaţia suveranităţii naturii, a pământului nostru unic." (Deci adio suveranitate naţională; şi nu greşesc cu totul cei care se tem că vom trebui să ne închinăm zeiţei Natura).

o 3) "Să se stabilească un preţ pentru folosirea resurselor naturale ... care pot fi prezervate numai prin schimbări majore în sistemul de promovare şi pedepsire prin care guvernele motivează comportarea economică a corporaţiilor şi cetăţenilor". Oare câţi iobagi au fost pedepsiţi pentru că furau vreascuri din pădurea moşierului ca să nu moară de frig?

o 4) "Să se stabilească ca o precauţiune că nu e nevoie să se dovedească ştiinţific un lucru pentru a-l reglementa prin regulamente radicale asupra mediului înconjurător". Ne reaminteşte de fabula lui La Fontaine cu lupul şi mielul: acuzat de lup că i-a tulburat apele, mielul obiectează că nici nu s'a apropiat de râu; atunci o făcuse anul trecut; nu era născut, a zis mielul; atunci a făcut-o una din rudele lui, şi în orice caz mielul trebuie pedepsit cu moartea.

o 5) "Să se inventarieze resursele naturale şi **umane." Iată-ne o resursă inventariată!**

o 6) "Omul să fie făcut egal cu toate celelalte specii". Dar nu toţi. Se exclude o mică parte, poporul ales, ai cărui membri vor fi mai egali decât ceilalţi.

o 7) "Să se clasifice oamenii ca fiind inamicul". "Succesul uimitor al speciei umane, proliferarea ei şi mărimea şi intensitatea activităţilor ei ameninţă viitorul sistemelor biologice ale pământului." Lucru adevărat. Dar oculta ai cărei scribi au compus acest document a dirijat în ultimul secol această proliferare nelimitată şi mărimea şi intensitatea activităţilor umane. Această ocultă încurajează înmulţirea infinită a celor neproductivi în Statele Unite recompensând lenea şi promiscuitatea; căci pentru fiecare bastard produs în mod iresponsabil guvernul îi dă mamei $4.000 pe an timp de 18 ani, după care banii sunt plătiţi direct copilului. Aceeaşi politică a fost dusă pe scară internaţională, oferindu-se ajutor economic tocmai pentru înmulţirea populaţiilor care nu-şi puteau întreţine excesul de copii. Cât despre intensitatea activităţilor omului - tocmai cei care defrişează fără milă şi distrug resursele naturale prin industrializare forţată varsă lacrimi de crocodil la moartea naturii.

o 8) "Să se creeze regiuni lipsite de prezenţă omenească". Dar nu total. Seniorii vor avea voie să folosească parcurile naturale. În Anglia secolelor 16-17 această acţiune s'a numit "îngrădirea", *enclosures*, când au fost eliminaţii locuitorii de pe terenurile rurale (vezi *Buletinul* no. 2, p. 11).

o 9) "Să se facă din venerarea Naturii religia de stat"."Să se respecte, păstreze şi întreţină cunoaşterea, inovaţiile şi practicile comunităţilor indigene şi locale care conţin moduri de viaţă tradiţionale care au aplicaţie la conservarea şi folosirea fără epuizare a diversităţii biologice şi să se promoveze aplicarea acestor moduri de viaţă". Moduri de viaţă canibalice africane şi caraibiene, unde se evita suprapopulaţia umană mâncându-se o parte din ea (*The Antishyster. apud Media Bypass*, Vol. 3 No. 3, Martie 1995, pp. 36-37).

Dar nu grija pentru natură, nici măcar dorinţa de a reduce suprapopulaţia umană a globului este principiul călăuzitor în acest document. Căci mâinile care au scris şi mâna care a iscălit acest document, au scris şi iscălit condamnarea la moarte şi eliminarea a nenumărate animale şi specii animale prin aceleaşi agenţii care vor reglementa reducerea numărului de vite umane. Scopul este distrugerea civilizaţiei creştine. Dacă clintoniştii ar fi aşa de grijulii cu natura, n'ar distruge-o pentru construirea de imense cazinouri şi conglomerate în care americanii pot juca jocuri de noroc în rezervaţiile indiene. Peste 60 de triburi de piei roşii au cazinouri, şi se preconizează că fiecare american să aibă un cazino nu mai departe de 4 ore de la locuinţa lui (*Media Bypass*, Vol. 3, no. 3, p. 40).

Profesorul Donald Huddle de la Rice University a calculat că imensitatea de imigranţi din Africa şi Asia în Statele Unite (căci din Europe imigrarea în Statele Unite e sever limitată) îi costă pe muncitorii americani peste $121 miliarde în serviciile pe care le primesc aceşti imigranţi şi $44 miliarde în bani. Numai în 1991, 91.000 de imigranţi din Africa şi Asia au făcut cerere (şi au primit) ajutor social. Majoritatea imigranţilor din ţările din lumea a treia se duc direct la birourile federale şi cer (şi primesc) pensie socială imediat ce sosesc în Statele Unite. Apoi, cum nu au nimic de făcut, se apucă să facă delicte. La New York, birourile federale au angajat traducători care să le ajute dominicanilor proaspăt sosiţi în Statele Unite să facă cerere de pensie socială (Glenn Montecino, scrisoare deschisă către *The National Review, apud The David Duke Report*, no. 28, p. 4). Dar şi printre imigranţii ilegali

unii sunt mai egali ca ceilalţi. Procuroarea Generală Janet Reno a dat dispoziţie vameşilor să admită homosexualii fără discuţii, căci ei ca homosexuali sunt persecutaţi în ţara de baştină şi au drept la azil politic imediat (*Media Bypass*, Vol. 3, no. 3, pp. 41-42).

*

Din 1965, de la înfiinţarea ei, bugetul agenţiei The National Endowment for the Arts a crescut şi este acum de 17 ori mai mare. O "operă majoră" recentă subvenţionată de guvernul federal prin NEfA este a "artistului" Bruce Nauman, expusă la Muzeul Hirshhorn, care este parte din Muzeul Smithsonian din capitală, şi constă dintr'un film proiectat tot timpul pe un ecran în care se vede cum o femeie mimează defecarea într'o pălărie pe care şi-o pune apoi pe cap şi pe faţă. Această "expresie artistică" este intitulată "C---t în pălărie". Alt exponat de-al lui Nauman constă din 50 de perechi de propoziţii scurte ca: "C--ă şi mori"; P--ă şi mori"; "F--e şi mori". Şi altul constă din doi băbaţi goi cu organe uro-genitale mult exagerate, făcuţi din tuburi de neon, care-şi dau mâna de câteva ori pe minut în timp ce au o erecţie (*American Family Association Journal,* Martie 1995, p. 5). Le-am scris senatorilor noaştri şi le-am arătat că nu dorim să subvenţionăm această "artă". Am primit un răspuns în care suntem puşi la punct foarte de sus ca nişte inculţi care nu înţeleg arta şi nu văd că guvernul are datoria să apere expresia artistică de acest gen. Unii membri au Congresului au ridicat puţin din sprâncene, dar întreg stabilimentul a sărit în apărarea acestei "expresii artistice". "Criticul de artă" Christopher Knight scrie în ziarul *The Los Angeles Times* că "totdeauna sunt atacaţi cei care nu sunt albi, sau sunt homosexuali, sau sunt femei" atunci când se "exprimă artistic". Ca totdeauna acest ziar a descoperit şovinismul rasial şi sexual. Dar Nauman este alb, este heterosexual, şi este bărbat; cum se împacă asta cu şovinismul? Ai greşit, Christopher Knight: trebuia să descoperi antisemitismul. În Congress şi Senat cei care sprijină din toate puterile finanţarea acestei "arte" prin NEfA sunt Nancy Kassebaum şi Ralph Regula. Vorba americanului: "go figure ..." (fă socoteala).

Totuşi Christopher Knight n'a fost foarte departe de adevăr când a susţinut că "arta" lui Nauman împarte oamenii în două tabere: de o parte homosexualii, de cealaltă ceilalţi. Dacă cineva îşi închipuie că furia cu care se impune homosexualitatea în occident are ceva de-aface doar cu preferinţa pentru invaginaţia corporală anală pentru copulare, se înşeală. Furia aceasta homosexuală este îndreptată **împotriva creştinismului,** nu împotriva copulării naturale.

Numărul din 13 Decembrie 1994 al revistei homosexualilor *The*

Advocate arbora o copertă cu un Isus Hristos îmbrăcat în culori ţipătoare, cu embleme homosexuale şi reprezentări obscene pe haine, şi cu titlul: "Este Dumnezeu homosexual?" În interiorul revistei, un articol împodobit cu reprezentări pe toată pagina şi în culori ale organelor genitale masculine şi feminine demonstrează meritele aşa-zisei "biserici" Metropolitan Community Church de orientare homosexuală. "Alegând o imagine care exprimă dispreţ pentru creştini şi pentru Isus Hristos, *The Advocate* dezvăluie baza activismului homosexual: e ura pentru normele societăţii şi ura pentru Dumnezeu. În fond, e legea Lui morală cea pe care se străduiesc ei degeaba s'o înfrângă, şi cu El se ceartă ei în definitiv. Dar comportarea lor nu e prea potrivită în activitatea lor. Unii - nu toţi - activişti homosexuali arată dispreţ pentru civilizaţie. Unii au demonstrat goi puşcă în faţa catedralei Sf. Patrick în New York; alţii au invadat catedrala strigând obscenităţi şi-au **aruncat cuminecătura pe jos** [sublinierea noastră]. Alţii i-au atacat pe cei care nu sunt de acord cu ei, aruncând prezervative în obrazul celor dintr'o biserică din Colorado; devastând birourile activiştilor care militează pentru respectarea vieţii de familie, şi a unui terapist din California; luându-l la bătaie pe un ziarist care-a refuzat să scrie sub dictatul lor; impunând rezultatele mincinoase ale 'cercetărilor' lor; făcând presiuni ca să li se interzică părinţilor să-şi ferească copiii de propaganda pro-homosexuală în şcolile de stat; zbierând şi făcând scandal ca să-şi amuţească oponenţii la interview-uri televizate; acuzându-i de 'bigotism şi ură' pe toţi cei care nu sunt total de acord cu planurile lor; impunând restricţii nemaiîntâlnite asupra medicilor cu privire la SIDA; şi propovăduind avorturile, pornografia, şi alte forţe care distrug familia tradiţională. *The Advocate* le-a tras creştinilor o palmă dar ne-a dat şi un dar - ne-a dăruit adevărul. Nimeni altcineva n'ar fi putut dezvălui mai bine adevăratul scop al mişcării pentru drepturile homosexualilor pe o singură pagină", scrie Robert H. Knight (*American Family Association Journal*, Martie 1995, pp. 9, 23).

Dar homosexualii n'ar putea face toate astea prin propriile lor forţe doar. Aceste acţiuni fac parte din politica guvernului federal al Statelor Unite, scrie Robert L. Maginnis (*ibidem*, pp. 18-20, 31). Sub egida "diversităţii", guvernul federal foloseşte banii luaţi de la cetăţeni prin impozite pentru a promova homosexualitatea şi a perverti copiii din şcoli. În cei doi ani de când e Bill Clinton preşedinte, majoritatea agenţiilor federale şi-au rescris regulamentul ca să includă şi homosexualii în grupurile "minoritare" cărora trebuie să li se pună deoparte cote şi care trebuie promovate: Agenţia Protecţiei Mediului Înconjurător, a Cazării şi Dezvoltării

Urbane, Departamentul Transportului, FBI-ul, Departamentul Justiției. Procuroarea generală Janet Reno a modificat regulamentul cu privire la bolile infecțioase astfel încât bolnavii de SIDA să poată veni în Statele Unite la jocurile olimpice homosexuale de la New York.

Privilegiile homosexualilor n'au fost legiferate prin Congres ci prin dispoziții interne care impun șefilor de birouri și departamente să promoveze homosexualitatea. James King, directorul Biroului Personalului din administrația Clinton, a anunțat în Ianuarie 1994 asociația "profesională" a salariaților homosexuali și bisexuali, care are acum peste 40 de branșe în guvernul federal. Această asociație "profesională" a cheltuit fondurile publice ca să tipărească și să afișeze portretele personajelor homosexuale cunoscute, printre care Eleanor Roosevelt, Virginia Woolf, etc. Un salariat de la Administrația Federală a Aviației s'a plâns de primirea unei invitații la o petrecere homosexuală și a fost dat afară pentru un timp. Acea invitație o primiseră 4.100 de colegi de-ai lui. Departamentul Transporturilor își oferă clădirile pentru întruniri și petreceri homosexuale. Aceeași politică o au și Serviciul Pescuitului și-al Animalelor Sălbatice, Departamentul Agriculturii, Serviciul Forestier. La acesta din urmă salariații sunt încurajați să militeze ca homosexualii să poată călători cu iubiții lor în aceleași condiții ca soții care călătoresc cu soțiile lor; să se pună deoparte cote obligatorii de contracte pentru firmele homosexualilor; iubițiihomosexualilor să se bucure de pensia de urmaș ca și soțiile; să li se interzică tuturor care lucrează în sectorul particular "discriminarea împotriva homosexualilor".

Cum unii sunt cam înapoiați, se țin cursuri obligatorii pentru salariați în care sunt învățați să iubească homosexualitatea. Astfel de cursuri și evenimente se numesc de "diversitate" și se țin la Biroul Statisticii Muncii, la Serviciul Poștelor, la Serviciul Forestier, la vamă, la Serviciile Sănătății; dar cel mai splendid a fost al Marinei Statelor Unite din 8 Septembrie 1994, inaugurat de un amiral cu trei stele. Același eveniment s'a ținut și la Academia Forțelor Aeriene ale Statelor Unite în Aprilie 1995, unde însă Colonelul David Wagie a promis că va vorbi mai puțin de homosexualitate și doar de "termenii definiți oficial și folosiți de Departamentul Apărării" (*ibidem*, p. 19). Uneori cursurile nu se numesc de "diversitate" ci de "educație cu privire la SIDA"; organizarea lor a fost impusă de Clinton la 30 Septembrie 1993 tuturor șefilor de departamente. Unii funcționari de la Comisia Federală a Comunicațiilor au refuzat să participe din dezgust. La Departamentul Energiei însă sunt obligatorii aceste cursuri de trei ore, care conțin mult neadevăr - între

altele și afirmația că SIDA este la fel de răspândită în toată populația, când în realitate 87% din cei infectați s'au infectat sau de la partenerii lor homosexuali sau folosind în comun siringile pentru stupefiante. La Serviciul Forestier, aceste cursuri au fost ținute la 6 Mai 1994 de către un homosexual care-și zice flebotomist și o femeie purtătoare de SIDA, care au demonstrat cu recuzită de mărime naturală tot ce se poate face cu un penis și un prezervativ și cum se curăță siringile folosite pentru stupefiante. Cel mai sincer este însă Bruce Lehman, șeful comisiei de Patente și Invenții ale Statelor Unite, un homosexual care-a declarat: "În ceea ce mă privește, o să le-o bag pe gât cu forța. Dacă vor să fie bigoți, se pot duce să lucreze în alt departament" (*ibidem*, p. 20). Joycelyn Elders, fostă medic-șef federal, propovăduia ca homosexualii să adopte copii. Roberta Achtenberg, adjunctă la Cazare și Dezvoltare Urbană, a impus în Februarie 1994 un regulament prin care aprecierea calității muncii administratorilor se va face în funcție de participarea lor ca membri activi în "organizații de minorități, feministe, sau culturale de alt fel" [citește "homosexuale"]. La 19 Noiembrie 1994, Ben Erdreich, șeful biroului care judecă reclamațiile salariaților federali, a declarat că "este dedicat diversității și tratamentului echitabil la locul de muncă ... Calitatea muncii va fi judecată după ... respectul arătat pentru diversitate". Karl Mertz, administrator de rang în Departamentul Agriculturii care a spus în fața unui ziarist că departamentul n'ar trebui să se "îndrepte în spre Sodoma și Gomora", a fost admonetat și transferat pe un post inferior (*ibidem*, p. 31).

Introducereahomosexualității în viața cât mai multor copii este și preocuparea Asociației Naționale a Educatorilor, ai cărei membri umplu biliotecile școlare cu cărți care promovează homosexualitatea și umplu sălile de clasă cu o nouă vorbire în care cuvintele tradiționale despre căsătorie și familie sunt înlocuite de cuvinte care descriu perechile de homosexuali. Din 1991, un manual scris de asociația homosexualilor și lesbienelor a fost folosit în cursurile de specializare ale învățătorilor și profesorilor. Îndrumătorul corpului profesoral conține directive pentru executarea proiectelor de promovare a homosexualității printre copii, de la Proiectul 10 din Los Angeles la școala pentru elevi homosexuali Harvey Milk din New York. Notele unui învățător din Fairfax, Virginia, arată că "copiii de 5-11 ani și tinerii de 11-17 ani trebuie orientați ca să cunoască atracția sexuală pentru unii de același sex cu ei". Părinții ultragiați au cerut lămuriri și discuții publice, dar mass-media "liberă și independentă" a refuzat în bloc, cu excepția unui ziar catolic local, *The Arlington Catholic*

Herald. Între timp binefacerile homosexualității se fac simțite: în 1994 erau 441.528 cazuri de Sida, dintre care au murit deja 250.000; 39% din cazuri erau negri [care sunt doar 12 % din populație]; Sida este principala cauză a morții între 25 și 44 de ani (*American Family Association Journal*, Iunie 1995, pp. 14, 11). Administrația Clinton cheltuiește foarte mult pentru impunerea homosexualității. Numai în 1993 s'au acordat burse în valoare de peste $20 milioane pentru studii de promovarea homosexualității. Întâi am crezut că e parte din politica de reducere a populației, căci homosexualitatea tinde să scadă rata natalității. Dar apoi ne-am convins că plutocrația și oculta nu-și dau atâta osteneală ca să reducă numărul locuitorilor globului fără vărsare de sânge; și înafară de asta, promiscuitatea pe care o propagă face să crească rata natalității. Credem acum că toate acestea fac parte mai degrabă din politica de distrugere a civilizației creștine și din ura pentru Isus Hristos.

*
* *

Într'un surprinzător acces de sinceritate, sau poate din greșală, redactorii de la *Communications Week* (20 Martie, 1995, p. 60) au lăsat să apară subtitlul *global re-colonization*, "recolonizarea globală" într'un articol care vorbește despre furia cu care megacompaniile americane se reped să acapareze companii din țări europene "pentru a oferi servicii fără lacune pe scară globală". Și cu aceeași uimitoare candoare, redactorii publică scrisoarea unui cititor la p. 55, care amintește de faptul că cerința Statelor Unite ca țările vest-europene să-și anuleze regulamentele de funcționare a comunicațiilor pe scară națională se lovește de teama de "control străin asupra unor sectoare vitale ale economiilor naționale - un sentiment foarte amenințător pentru europeni." **CONTROL STRĂIN ASUPRA UNOR SECTOARE VITALE ALE ECONOMIILOR NAȚIONALE - UN SENTIMENT FOARTE AMENINȚĂTOR PENTRU EUROPENI**. Ar trebui să fie un sentiment foarte amenințător și pentru români. În special pentru cei care militează cu atâta zel pentru înfeudarea României față de Fondul Monetar Internațional, vânturând lozinca "intrării în Europa" pe care nici cei care-o repetă cu cel mai mult zel n'o pot explica. *Românul Liber* al lui Ion Rațiu, "ziarul Uniunii Mondiale a Românilor Liberi", care apăruse ani de zile la Londra și și-a mutat de curând redacția la București, militează pentru înfeudarea României față de Fondul Monetar Internațional, sub lozinca restaurării democrației de tip occidental prin restaurarea monarhiei în România. Dar monarhia pe care o dorește acest ziar restaurată este monarhia lui Carol II și a "duduii" Elena Wolf-Lupescu, nu cea

a Regelui Ferdinand sau a Regelui Carol I. Teza pe care o susține acest ziar este că există un antagonism între Uniunea Sovietică și continuatoarea ei de azi pe de o parte, și bastionul "democrației de tip occidental", format din țările din cercul anglo-american, pe de cealaltă. "Trebuie să ne lustruim 'imaginea noastră în occident'" este teza de bază a celor doritori "să intre în Europa." Reușita lui Iliescu de a fi invitat în țările occidentale este considerată o mare victorie a românilor (*Românul Liber*, anul XI nr. 1, Ianuarie 1995, p. 17), de parcă Nicolaie Ceaușescu și Elena lui nu fuseseră invitați și flatați cu toate onorurile de către toate guvernele occidentale. Astfel, toate relele ne vin, zice acest ziar, de la faptul că conducerea actuală a României este "comunist-reformistă, filo-rusă, antioccidentală"; "nu se poate contesta că unele transformări politice importante au avut totuși loc". Dar se 'uită' mereu că ele au fost 'smulse' sub presiunea mișcărilor de stradă și a străinătății și, mai ales, ca urmare a puciului eșuat de la Moscova, care a lăsat echipa gorbaciovistă de la București fără patroni și inspiratori direcți" (*ibidem*, p. 3). Însuși Regele Mihai I, ale cărui spuse sunt adesea publicate în acest ziar, împodobește teza aceasta cu vorbele lui prevalându-se de dragostea pe care românii au arătat-o casei sale. Despre prima mineriadă Regele Mihai spune că a fost "întâia mare lovitură dată revoluției și care a făcut ca opinia internațională să adopte, aproape în mod oficial, o atitudine rezervată față de evenimentele din România"; și mai jos: "țările unde se practică democrația n'au nici o înțelegere față de aceste manifestări. Au tras concluziile și s'au retras în așteptare" (*ibidem*, p. 22). Abilă dezinformare, dar care nu rezistă unei analize atente. Căci chiar și în paginile aceluiași număr al aceluiași ziar se străvede adevărul despre conspirația ocultă care urmărește să instaureze înfeudarea popoarelor în Noua Ordine Mondială prin anihilarea națiunilor (în afară de una, cea "aleasă" să fie stăpână) și prin contopirea fostei Uniuni Sovietice cu țările occidentale într'un stat socialist global. Astfel la p. 14 Senatorul Șerban Sândulescu spune: "Mi s'a relatat - poate că informația a apărut și în presă - că la ultimul congres al PCR Ceaușescu a fost prevenit de delegația Partidului Comunist din Israel că URSS și SUA pregătesc eliminarea lui." Nu știm dacă e adevărat că Ceaușescu a fost prevenit; e posibil, căci și între cei "aleși" să fie stăpâni pe toate bogățiile și toate națiunile lumii există facțiuni, grupuri, partide și disensiuni și tendințe contrarii de moment. Dar știm că e adevărat că cercurile oculte din SUA au decis înlăturarea lui Ceaușescu cu un an înainte de a deveni fapt împlinit. Căci am văzut cu ochii noștri directiva centrală americană de a nu-l mai lăuda ca un

"independent naționalist" care se opune sovietelor ci de a-l ponegri ca pe un vampir dement care ucide copii mici și-și face transfuzie cu sângele lor. Oare câți dintre cei care și-au riscat sau și-au pierdut chiar viața în Decembrie 1989 au fost "actori nevinovați ai unei piese"? "Interesant, după exact 5 ani, în 1994, am aflat de la Dl. Amedeo Lăzărescu că masoneria franceză făcea caz din Octombrie 1989 că în România va fi răsturnat regimul perestroikistului N. Ceaușescu de KGB-ul lui M. Gorbaciov, după nu se știe ce 'scenariu mondial'!" scrie Liviu Ioan Stoiciu. "Azi, când scriu aceste rânduri, ajung să mă întreb, fără haz, dacă nu cumva și ei, inițiatorii Protestului împotriva realegerii lui N. Ceaușescu la al XIV-lea Congres al PCR, făcut public în Octombrie 1989, n'au fost actori nevinovați ai unei piese. Piese scrise de KGB-ul gorbaciovist pomenit și puse în scenă de masoneria franceză antidictatorială, fără să uit că Doina Cornea avea o fiică la Paris și Dan Petrescu avea 'fir direct cu Parisul', nu-mi închipui exact prin ce minune, probabil prin emigrația ieșeană..." (*ibidem*, p. 6).

Ce e uimitor aici nu e că Liviu Ioan Stoiciu a început să întrezărească adevărul, ci că *Românul Liber* a publicat aceste rânduri. S'a bazat probabil pe opacitatea cititorilor săi. Dar epigrama lui Păstorel Teodoreanu nu e întru totul veridică: și din prostie poți să-ți revii, nu numai din beție ...

*

Associated Press spune că Washingtonul anunță că pentru prima dată în istoria Statelor Unite soldații NATO fac manevre împreună cu soldați din fostul Pact de la Varșovia pe teritoriul Statelor Unite. Manevrele vor avea loc intre 6 si 28 August 1995 la Fort Polk, Louisiana. Un prim contingent de 200 de soldați ai fostului bloc comunist vor evolua în aceste manevre, și nouă țări vor trimite observatori, printre care si fosta republică sovietică Georgia. Este cea de-a 6-a manevră a forțelor internaționale pe teritoriu american. O altă manevră militară cu trupe rusești [sovietice] va avea loc în Octombrie 1995 în Kansas. La Fort Polk exercițiul va mima o dispută teritorială în care forțele multinaționale de "păstrarea păcii" vor interveni. Țările participante includ Albania, Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Ungaria, Kurdistan, Letonia, Lituania, România, Polonia, Republica Slovacă, Slovenia, Ucraina si Uzbekistan.

Allan Polunsky a cerut legislației din Texas fonduri pentru a construi mii de celule de închisoare pentru că prevede mii de arestări iminente. A făcut această cerere la mai puțin de 24 de ore după ce a fost numit director al birourilor închisorilor din Texas. Până în anul 2000 el prevede că va avea nevoie de încă 30.000 de paturi pentru deținuți (*San Antonio Express*, 6 Martie 1995, *apud Veritas*, 9 Mai 1995, p. 4). În Arizona, s'a introdus un proiect de lege care să "protejeze" agențiile guvernamentale de cererile cetățenilor, și să oblige cetățenii să plătească daune agențiilor dacă au făcut cereri care au displăcut agențiilor ca fiind sâcâitoare (*Arizona Republic*, 31 Martie 1995, *ibidem)*. Departamentul Apărării se ocupă și el de "apărare" împotriva cetățenilor. Se studiază arme care umplu camerele caselor particulare cu zoale care se întăresc și imobilizează locatarii, și arme care amețesc dar nu ucid. La laboratorul național din Los Alamos s'a experimentat cu puști cu laser care orbesc inamicul, și cu puști care emit pulsuri acustice și electromagnetice care lovesc inamicul și-l dărâmă, apoi arme care surzesc prin zgomotul pe care-l generează, și droguri amorțitoare care pot acoperi un câmp întreg. Se studiază de asemenea agenți chimici supercaustici care distrug metalele și "viruși" nocivi (programe de distrugere) de introdus în computere. Dr. John Alexander, șeful tehnologiilor speciale de la Los Alamos, a scris încă în 1980 că "s'au făcut demonstrații cu arme cu capacitate letală care afectează puterea minții omenești" - adică arme care întâi înnebunesc și apoi ucid inamicul (*Arkansas Democrat Gezette, ibidem*).

Oricine vine în Statele Unite din altă țară e uimit de imensul analfabetism al tinerelor generații americane. Nu că nu s'ar cheltui pentru școlile publice americane. Dar se cheltuiește **nu pentru a-i învăța carte pe copii, ci pentru a-i îndobitoci și a-i face supuși Noii Ordini Mondiale.** *Byte,* revistă de microcomputere total controlată de plutocrația internațională, își dedică principalul articol din numărul din Martie 1995 tezei că trebuie să înlocuim scrisul și cititul cu instrucția computerizată, în decursul căreia copiii sunt așezați în fața ecranului și claviaturii microcomputerului controlate central de la masa instructorului, și tot ce au de făcut este să apese pe clapele indicate pentru a trece de la o imagine la alta, care se imprimă astfel în mintea lor. Perfect instrument de îndobitocire și spălare a creierului. Marele avantaj, zice propaganda, este că fiecare copil poate trece de la o imagine la alta în ritmul lui și nu este jenat dacă apasă pe o clapă greșită, căci nu-l vede nimeni. Bineînțeles, tehnologia acestui fel de învățământ costă bani. "Cineva, probabil guvernul federal, trebuie să plătească cele $8 până la $9 miliarde care se estimează că vor fi necesare ca să lege fiecare școală din America la șoseaua electronică", scrie cu candoare articolul. Există de-acum o "consilieră specială a Secretarului pentru Educație și directoare a Biroului pentru Tehnologie Educațională" (p. 72). Platforma cu care au câștigat republicanii alegerile în Noiembrie 1994 a fost echilibrarea bugetului

federal falimentar şi reducerea amestecului federal în treburile locale - şi şcolile **sunt** treburi locale, administrate de districte şcolare la faţa locului. Conform Constituţiei Statelor Unite, guvernul federal n'are ce căuta în treburile locale. Dar ce le pasă lui Bill Clinton şi lui Newt Gingrich de Constituţie? Ei se grăbesc să nu piardă ocazia impunerii Noii Ordini Mondiale. "Administraţia face presiuni ... cerând cetăţenilor să se conecteze la Infrastructura Naţională Informaţională", scrie *Communications Week* (27 Martie, 1995, p. 53); pentru că "comunismul este puterea sovietică plus electrificarea /computerizarea întregii ţări".

Supraintendentul şcolilor publice din capitala Statelor Unite a introdus în şcoli ghicitul în palmă, ghicitul într'o bilă de cristal, datul în cărţi. Aceste obiecte se predau elevilor la orele de "multiculturalism", şi tema de casă care li se dă este "să-şi găsească horoscopul din ziar" şi "să ghicească viitorul unui coleg de clasă". Pentru clasele mai mari s'a tipărit un manual mai avansat care explică semnele astrologice şi tehinicile horoscopului. Dar guvernul american este foarte grijuliu şi păzeşte copiii de obscurantism şi superstiţie: unui tată din DuPage County, judecătorul G.J. Bakalis i-a impus la divorţ următoarea restricţie: va avea voie să-şi vadă copiii timp de 4 ore pe lună dar **i se interzice să le pomenească ceva despre religie şi nu are voie să-i ducă la el acasă şi în nici un loc unde ar putea avea vreun contact cu creştinismul**. Astfel se îngrijeşte statul de binele tinerei generaţii. Peter Melzer, preşedintele Asociaţiei Americane pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi (North American Man/Boy Love Association), pedofil şi profesor de fizică la o şcoală din Bronx, New York, dezbate cu ajutorul Uniunii Americane pentru Drepturile Civile (American Civil Liberties Union) dreptul său de a preda copiilor - deoarece practicile lui amoroase n'au nimic de-aface cu fizica. În schimb profesorilor de educaţie sexuală din Shreveport, Louisiana, li se interzice să le spună copiilor că s'ar putea feri de SIDA evitând contactul sexual; judecătorul Frank Thaxton le interzice aceasta pe baza "separării dintre stat şi biserică"; dacă le pomeneşti copiilor despre faptul că bolile venerice sunt transmise prin contact sexual **care ar putea fi evitat** stabileşti "o religie", zice judecătorul. Trebuie să ai mare grijă cu fanaticii ăştia religioşi, dacă le dai frâu liber nu poţi şti unde ajungi. O femeie a înserat un anunţ în ziar zicând că doreşte să-şi închirieze o parte din locuinţă unui *creştin care se pricepe la mici reparaţii* şi a fost dată în judecată pentru cuvântul *creştin*. Femeia dorise să-şi închirieze parte din casă fiindcă nu se ajungea cu venitul ei mic; faptul că a folosit cuvântul *creştin* a costat-o $8.000

(*The McAlvany Intelligence Advisor*, supliment 1995).

Copiii sunt crescuţi în lumina raţiunii în Statele Unite; nu degeaba Zeiţa Raţiunii (căreia i se zice statuia Libertăţii) domină New York-ul. Astrologia, ghicitul în palmă, datul în bobi, în cărţi, horoscopul, sunt toate raţionale. Pedofilia nu deranjează viaţa emoţională a copiilor, dar creştinismul şi abstinenţa sexuală la prepuberi o deranjează. Şi cum rămâne cu suprapopulaţia globului? În ce fel se reduce suprapopulaţia dacă fiecare fetiţă de şcoală rămâne gravidă imediat ce corpul ei poate concepe?

DE DUPĂ CULISE

"Americanii cred vorbelor, nu faptelor, chiar atunci când faptele contrazic vorbele", scrie un american. Newt Gingrich, leader-ul majorităţii republicane din Congres, este admirat de mare parte din americanii deziluzionaţi de domnia de 50 de ani a democraţilor în Statele Unite pentru că pozează în creştin şi anti-comunist, dar nu numai faptele,. chiar şi vorbele lui dezvăluie adevăratele lui intenţii. Discursul lui de inaugurare ca şef al majorităţii republicane în Congress conţine laudele domniei de 50 de ani a democraţilor. "Cei mai mari conducători în lupta pentru o Americă integrată în secolul 20 au fost din Partidul Democrat", a spus Gingrich. "Adevărul este că Franklin Delano Roosevelt a dat speranţă unei naţiuni disperate care-ar fi putut cădea sub o dictatură". Şi când se străduia să împingă Congresul ca să accepte înrobirea Statelor Unite sub plutocraţia internaţională prin acordul GATT, Gingrich nu s'a sfiit să spună: "Să fim sinceri recunoscând că transferăm mare parte din autoritatea asupra Statelor Unite către o nouă organizaţie. Suntem în momentul unei transformări" (*The Populist Observer*, Februarie 1995, p. 3). Neal Sher, principal "vânător de nazişti" al Biroului de Investigaţii Speciale (Office of Special Investigation, OSI), l-a înlocuit pe Thomas Dine ca director la American-Israel Public Affairs Committee (AIPAC), cel care se lăuda public cu puterea supremă pe care o are AIPAC-ul asupra Statelor Unite, şi Steve Grossman a devenit preşedinte la AIPAC. Dar Arne Christianson, fostul director legislativ al AIPAC-ului, e acum unul din cei 4 consilieri principali ai lui Newt Gingrich (*ibidem*, p. 5). Soţia "conservatorului" Newt Gingrich, primeşte $2500 lunar plus comisioane care se pot ridica la milioane de la Compania de Dezvoltare a Exportului Israelian, şi funcţia ei este să canalizeze comerţul în spre zona de comerţ liber [lipsit de vamă] din Israel. Conducătorul legiuitorilor noştri, Newt Gingrich, recunoaşte că el a insuflat ideea aceasta statului

Israel, dar, zice el, asta n'are nici o legătură cu angajarea soţiei lui acolo. După cum nici faptul că a îndrumat Congresul să "ajute" Israelul cu $6 miliarde în ultimul an. Dar D-na Gingrich ne asigură că a fost angajată de către compania israeliană pentru cunoştinţele ei "de arhitectură urbană" ... (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Martie 1995, vol XI, no. 3, pp. 7-8).

*

S'au publicat multe articole despre rivalitatea dintre clanul Rothschild şi clanul Rockefeller pentru supremaţia şi stăpânirea lumii, pretinzându-se că ar fi fost o rivalitate în care clanul Rockefeller s'ar fi aliat cu familia creştină Morgan împotriva bancherilor evrei Rothschild. În realitate clanul Rockefeller este identic în toate privinţele cu clanul Rothschild, şi doar afişează că s'ar fi convertit la creştinism şi face mare caz de protestantismul său. Iudaismul clanului Rockefeller este documentat de Stephen Birmingham, evreu el însuşi, în cartea sa *The Grandees*. Dar iudaismul nu este un lucru rău în sine şi devine rău numai atunci când îşi concentrează forţele pentru a-i ruina, înrobi şi nenoroci pe ceilalţi oameni. Pretinzând că este aliată cu familia Morgan în lupta sa cu bancherii internaţionali evrei polarizaţi în jurul clanului Rothschild, familia Rockefeller de fapt le-a ajutat acestora din urmă să distrugă familia de industriaşi Morgan. Consilierul principal al Congresului american pe vremea când această familie era târâtă în faţa lui în anchete pentru "capitalism monopolist" a fost Samuel Untermeyer, cel care-a declarat pe faţă război până la moarte împotriva Germaniei în 1933 la Congresul Evreiesc Mondial. Această declaraţie de război a fost făcută cunoscută publicului american de către Părintele Coughlin, şi rezultatul a fost că Directorul Poştelor i-a interzis Părintelui Coughlin să mai trimită şi să mai primească scrisori (*CDL Newsletter*).

"U.S. culture and language are undeniably Jewish. The melting pot has shmeered Yiddishkeit into every nook and cranny of American life - cultura şi limba din Statele Unite sunt incontestabil evreieşti. 'Amalgamarea' a 'uns' cu idiş fiecare colţişor din viaţa americană". N'o spunem noi. O spune un cititor al ziarului *The Jewish Chronicle*, *Cronica Evreilor* din Londra într'o scrisoare din 16 Septembrie 1994 (*apud The Populist Observer*, February 1995, p. 6). Dar contribuţia ideologiei evreieşti nu s'a mărginit la idiş. Israel Cohen dezvăluie altă componentă a ei în cartea sa *A Racial Program for the Twentieth Century* din 1912: "Trebuie să ştim că cea mai puternică armă a partidului nostru este tensiunea rasială. Imprimând în conştiinţa raselor negre că timp de secole au fost oprimate de albi, putem să le modelăm pentru programul Partidului Comunist. În America, victoria noastră va fi subtilă. În timp ce înflăcărăm minoritatea neagră împotriva albilor, vom inspira albilor un sentiment de vinovăţie pentru că i-au exploatat pe negri." Tensiunea rasială face treabă bună oriunde este folosită. "Unicul mod de a aduna bani de la comunitatea evreiască este cu ajutorul antisemitismului. Bazele care formează un sistem de supravieţuire evreiască sunt: Israelul şi holocaustul", zice Murray Polner, fostul redactor al revistei evreieşti de stânga *Present Tense* (*The Populist Observer*, Februarie 1995, p. 13).

Am văzut nu de mult un program "cultural" difuzat de televiziunea cenzurată din "lumea liberă" în care se explică cifra de 666 din Apocalipsă 13:18, cifra omului şi semnul bestiei, ca fiind numele împăratului roman Nero. Dar cei care cred în interpretarea literală a profeţiei biblice remarcă multe concidenţe stranii legate de această cifră; iar cei care nu interpretează Biblia literalmente ştiu că slugile şi chiar directoratul ocultei sunt oameni extrem de superstiţioşi şi dedicaţi numerologiei şi chiromanţiei. Chiar dacă nu credem că-i vom vedea curând pe cei patru călăreţi ai apocalipsului, credem că folosirea acestei cifre e mai mult decât o coincidenţă. Astfel, genocidul executat în Irak de trupele americane trimise de Preşedintele George Bush sub egida Naţiunilor Unite a fost aprobat de Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite prin Rezoluţiile 660 şi 666. În 1991, Senatorul Arlen Specter, sionist fervent, a introdus o rezoluţie aplaudată de Asociaţia Federalistă Mondială care militează pentru anihilarea naţiunilor (în afară de una singură). Această rezoluţie prevedea că toţi cetăţenii Statelor Unite vor cădea sub autoritatea Naţiunilor Unite. Reprezentantul republican Jim Leach, prieten intim de-al lui Newt Gingrich, membru, ca şi Specter şi Gingrich, în CFR, a introdus aceeaşi rezoluţie în Congres cu numărul 66. Altă rezoluţie cu numărul 6 care fusese introdusă în Congres avea drept scop să interzică părinţilor să dea educaţie religioasă şi morală copiilor lor. Dar rezoluţia introdusă în Congres cu numărul 666 (vezi mai jos, p.71) are drept scop încununarea acestor eforturi (*Flashpoint*, Martie 1995, pp. 1-3).

Jos suprematismul alb!

Între 1982 şi 1994, numărul imigranţilor ilegali care primesc ajutor social a crescut cu 580%. În prezent 738.000 de imigranţi ilegali sunt întreţinuţi de populaţia producătoare. În ţări ca Taiwan, Rusia, Hong Kong şi China s'au deschis birouri unde sunt instruiţi cei care vor intra în Statele Unite cum să ceară ajutor

social (*The Ron Paul Report*, 15 Iunie 1995, p. 8).

Senatoarea Dianne Feinstein din California se prevalează de disperarea californienilor care se văd împovărați de obligația de a întreține miile de mexicani care trec ilegal granița și care devin automat beneficiarii sistemului de ajutor social, ai școlarizării, și ai îngrijirii medicale gratuite plătite de cetățenii producători. Ea propune o carte de identitate biologică care să conțină o amprentă unică a fiecărui individ (retina, vocea, amprente digitale) înregistrată electronic - nu numai pentru imigranți ci pentru toți cetățenii Statelor Unite. Și ea cere ca nimănui să nu i se permită să-și câștige existența fără cartea de identitate. Dar ca și măsurile de confiscare a armelor de la criminali, și această măsură va lovi în cetățenii cinstiți protejându-i pe criminali. Căci confiscând armele nu sunt opriți criminalii de a le folosi; este deja ilegal să ucizi în scop de jaf, un astfel de ucigaș nu se va sfii să se facă pasibil de port ilegal de armă. La fel, obligația de a avea o carte de identitate nu-i va speria pe cei care deja calcă legea în picioare imigrând ilegal, dar îi va înrobi pe cei supuși legii.

Un grup de organizații au trimis o scrisoare de protest arătând acest lucru, și arătând și că aceste cărți de identitate bazate pe datele de la Asigurările Sociale și de la Serviciul de Imigrare vor fi pline de erori - căci datele acestor două agenții sunt eronate în proporție de 28 %. În plus, aproximativ 65 de milioane de americani se angajează în slujbe noi în fiecare an. Cu rata de eroare a acelor două agenții, cel puțin 650.000 de americani vor fi condamnați la înfometare în fiecare an căci cărțile lor de identitate vor fi eronate (*The New American*, Iunie 1995, pp. 34-35).

În 1965 legile imigrării în Statele Unite au fost schimbate astfel încât să împiedice imigrarea albilor europeni (în afară de kazarii care vin din Europa) și să încurajeze imigrarea nelimitate din lumea a treia. Această politică are drept scop eliminarea civilizației albe occidentale din Statele Unite și înlocuirea ei cu "multiculturalismul". Iată exemple de culturile promovate de "multiculturalism":

o În Uganda, Idi Amin și-a ucis 300.000 din proprii cetățeni dar nu degeaba, căci pe unii dintre ei i-a mâncat. Ca să nu se strice, avea frigidere puternice în care ținea ficatul, inimile și limbile victimelor. Se zice că a mâncat și părți dintr'una din soțiile lui și inima fiului lui. Ucidea cu precădere episcopi și judecători albi.

o În "Imperiul Central African", Jean Bokassa își mânca și el supușii dar iubea fastul. A cheltuit $22 milioane pe încoronarea lui, care s'a făcut cu o coroană cu 2.000 de diamante. După

răsturnarea lui s'au găsit victime de-ale lui cimentate în podele, strangulate cu lanțuri, ucise în bătaie, sau îngropate de vii.

o În Guineea Ecuatorială, Nguema a închis bisericile, a persecutat creștinii, a ucis toți medicii înafară de doi, a distrus economia și a asasinat 50.000 de oameni.

o În Tanzania, Nyerere a expulzat albii din țară, le-a naționalizat companiile, și în patru ani țara a dat faliment. Tanzania care exportase alimente a început să le importe după ce Nyerere a colectivizat agricultura izgonind 14 milioane de cultivatori de pe pământul și din căminul lor.

o În Zambia, Kenneth Kuanda și-a dus țara la faliment în trei ani doar, lăsând-o cu o inflație de 200 %, spitale fără medicamente, școli fără cărți, oameni fără venit, familii fără mâncare, dar străzi pline de răzmerițe (*The Populist Observer*, Februarie 1995, p. 13).

Aceste strălucite victorii ale culturii africane au avut loc după ce acea cultură s'a scuturat de jugul colonial al civilizației albe. O ilustrație perfectă a felului în care prosperă un popor eliberat de acest jug colonial o oferă Haiti.

În 1492 Christophor Columb a lăsat 38 din oamenii săi în Haiti, insulă locuită de indienii Arawak cu care stabilise legături de prietenie și care i-au masacrat pe toți 38. În secolul ce-a urmat acești indieni s'au stins secerați de boli aduse de europeni la care nu erau imuni, iar spaniolii așezați pe insulă s'au mutat în America de Sud unde aveau perspective mai bune, și insula Haiti a fost practic vizitată doar de pirați francezi până când compania franceză a Indiilor de Vest a obținut-o de la Spania prin tratat. Astfel Haiti a devenit cea mai bogată colonie franceză prin exportul de zahăr, cafea și alte produse. Coloniștii francezi au importat sclavi negri din Africa, care în jurul anului 1789 constituiau 450.000 din populația totală de 520.000. Dintre ei, circa 27.000 erau metiși și sclavi liberați care aveau plantații și sclavi la rândul lor dar îi urau pe coloniștii francezi. După 1789, cele trei grupuri de populație s'au luptat între ele și trupele trimise de Napoleon în 1803 au fost înfrânte. Învingători au ieșit sclavii negri revoltați sub Jean Jacques Dessalines, care s'a declarat împăratul Jacques I și a masacrat toți albii care nu reușiseră să fugă. Acest împărat n'a domnit mult dar vărsarea de sânge începută atunci a continuat în Haiti până în zilele noastre.

În Iulie 1915 președintele Statelor Unite Woodrow Wilson a trimis trupe americane în Haiti să protejeze interesele bancare americane, care s'au luptat cu insurecționiștii până în 1934, când s'au retras. Puțini haitieni au privit cu ochi buni intervenția americană. Elita metisă era împotriva degradării școlarizării după modelul american, căci elevii lor școliți după metode

tradiționale franceze sunt mai bine educați. În 1957 a venit la putere Papa (Doc) Duvalier, membru al elitei, "ales de popor", care înțelegea să domnească ca un tiran absolut și să-și însușească cea mai mare parte din ajutorul american. Acest ajutor a fost sistat în 1962. Haitienii sunt considerați catolici dar elita conducătoare e atee și Duvalier i-a expulzat pe episcop și pe preoții care criticau corupția regimului său. La țară, religia haitienilor este un amestec straniu de rudimente de catolicism cu voodoo și ritualuri vrăjitorești africane.

Revoluțiile de eliberare au reușit să distrugă sistemul de plantație și irigație clădit de francezi și haitienii își duc zilele de azi pe mâine în cea mai săracă țară din Marea Caraibelor, care fusese cea mai bogată. Națiunile Unite au impus sancțiuni împotriva insulei, care însă n'au lovit elita ci pe locuitorii din sate care caută să-și încropească existența într'o suprafață agricolă mult redusă de distrugerea sistemului de irigații. Împinși de foame haitienii se lansează cu plutele care-i duc pe țărmurile Floridei, unde programul de eliminare a civilizației albe a guvernului american îi ademenește cu ajutorul social acordat imediat. În aceste condiții a apărut Jean-Bertrand Aristide, fost preot răspopit și marxist înveterat (ca Stalin), promițându-le pământ țăranilor morți de foame. Dar în realitate Aristide colectivizează agricultura și expropriază producătorul individual. Colectivizarea agriculturii n'a adus încă nicăieri în lume altceva decât ruină și foamete, și nici în Haiti nu aduce nimic altceva.

O a doua preocupare a lui Aristide este eliminarea creștinismului de pe insulă. Încă înainte de a deveni președinte, huliganii lui au ars frumoasa catedrală din Port-au-Prince veche de 250 de ani, o bogăție a haitienilor. Trupe americane confiscă armele tuturor oponenților și tuturor particularilor, în timp ce-i înarmează până'n dinți pe suporterii lui Aristide, în cadrul programului de "restabilire a democrației în Haiti." Dar Aristide și-a adus și el contribuția la "restabilirea democrației". Înainte de-a fi răspopit, își chema "credincioșii" la altar cu cuțitele în mână și-i trimitea "în misiune" cu acele cuțite și cu cauciucurile de automobil pline de benzină să lichideze adversarii politici. Metoda cauciucului de automobil plin cu benzină pus și aprins în jurul gâtului unei victime imobilizate ucide victima în circa 20 de minute de tortură indescriptibilă. A fost inventată de celălalt mare apostol al culturii africane eliberate de jugul civilizației albe, Nelson Mandela care domnește acum în Africa de Sud, și de soția lui. Sprijiniți de trupele americane, huliganii lui Aristide se distrează torturând astfel. Pe conducătorul opoziției, reverendul Sylvio Claude, în Septembrie 1991 l-au bătut până la nesimțire, i-au tăiat penisul pe care l-au purtat în triumf dansând în jurul victimei, și i-au pus pe gât cauciucul

plin cu benzină căreia i-au dat foc. Despre această metodă de a "restaura democrația", președintele Aristide a spus: "Ce unealtă minunată! Ce instrument minunat! E frumos. E elegant, atrăgător, splendid, grațios și sclipitor. Miroase frumos [a carne de om care arde, nn.]. Oriunde te-ai duce dorești să-i simți aroma" (*The Catholic Family News*, Februarie 1995, pp. 13-14).

Cele de mai sus au fost scrise de Walter Pearson și Joseph Ferrara, ziariști care nefiind negri ar putea fi acuzați că nu sunt imparțiali. Dar iată ce scrie Inderjit Badhwar, redactor șef al ziarului *India Today*, despre avantajele propriei sale culturi:

"O ploaie sănătoasă în capitala țării o transformă într'un fluviu. Copii sunt aspirați fără milă în vârtejul scurgerilor de canalizare care n'au fost curățate de la ultimele ploi, și adulți mor fripți, electrocutați de liniile electrice neizolate. Avem holeră și hepatită, meningită și conjunctivită, malarie și filaria. De parcă am fi sub un blestem din evul mediu. Dar noi singuri am aruncat acest blestem asupra noastră. Căci suntem adepții murdăriei. Împărații gunoiului.

"În spitalele guvernului calci pe covoare roșii - făcute din bandaje însângerate murdare. Mocirle și cloace nevidanjate înconjoară și împodobesc orașele ca niște cratere de puroi care debordează. Uzinele de purificare a apelor Gangelui și-au inversat direcția și aruncă murdăria înapoi în orașe. Vite și porci bolnavi se bălăcesc în grămezi de gunoi și de fecale umane ale nimănui în fiecare colț din fiecare oraș.

"Aceste priveliști sunt atât de cunoscute, și mirosurile lor atât de generalizate, încât nimeni nu le vede. Nimeni nu le simte. Și nimănui nu-i pasă. Până nu suntem loviți de dezastru. Dintr'odată, când ne lovește epidemia, descoperim că Surat-ul este unul dintre cele mai murdare orașe din India. Epidemia a început după ce râul Tapti și-a retras apele după o revărsare, lăsând în urmă gunoi și șobolani și alte animale moarte care-au putrezit pe străzi timp de săptămâni. În Delhi și în jurul lui, apele râului nu sunt decât o cloacă pur și simplu" (retipărit în *The New York Times*, 5 Noiembrie 1994, *apud The Populist Observer*, Februarie 1995, p. 19).

Aceasta este "civilizația" în care trăiește aproape un miliard de locuitori, aproape o cincime din populația globului; și acești locuitori o duc cu ei oriunde se duc. Civilizația din Mexic, Puerto Rico, Haiti, mare parte din Asia și toată Africa neagră este la fel cu aceasta. Nu e de mirare că în Noiembrie 1994, californienii au votat Propoziția 87, încercând prin ea să stăvilească progresul acestei "civilizații multiculturaliste."

Multiculturalismul și progresivismul au triumfat și'n Africa de Sud, țară construită de coloniștii buri pe un teritoriu golit de populație

prin epidemii şi războaie intertribale. Acolo se învaţă la istorie despre trecutul glorios al acelor triburi şi s'a eliminat istoria colonizării şi construirii ţării. Dar nu toţi banii alocaţi pentru această educaţie multiculturalistă ajung unde trebuie. Parte din donaţia de $1,6 milioane făcută Fundaţiei Pentru Pace şi Dreptate de către cântăreţul anti-alb Paul Simon pentru "copiii care au fost victime ale apartheid-ului" a fost furată. Şeful acestei Fundaţii unde au dispărut banii este Allan Boesack, fost ambasador al Africii de Sud la Naţiunile Unite, idolatrizat de mass-media din occident pentru "lupta sa împotriva apartheid-ului" (*The Populist Observer*, Martie 1995, p. 8). Ramura din Kenia a Fondului Copilului al Naţiunilor Unite a admis recent că numai în 1993 şi 1994, s'au furat şi s'au irosit în Kenia $10 milioane din banii destinaţi pentru ajutorarea copiilor suferinzi (*The Spotlight*, 3 Iulie 1995, p.2).

Dacă popoarele care-au produs astfel de "civilizaţie" nu se pot descurca singure, devine evident că au nevoie de un organ internaţional care să le salveze. Se vede clar care este rostul Organizaţiei Naţiunilor Unite în ajutorarea lor. Dar un examen atent al felului în care a acţionat ajutorul economic arată o altă faţă a lucrurilor. Michael Maren, socialist şi veteran în ajutor dat ţărilor slab dezvoltate, arată că în Somalia şi Ruanda, de exemplu, programul de ajutor economic prin care se distribuiau alimente locuitorilor a distrus economia agricolă a acelor ţări şi le-a scufundat în anarhie - ceeace a dus imediat la sosirea trupelor Naţiunilor Unite în misiunea lor de a "restabili pacea" (*The New American*, 20 Februarie 1995, p. 16). Cum "restabilesc pacea" trupele Naţiunilor Unite, şi cine formează aceste trupe? Cel mai admirat regiment canadian al Naţiunilor Unite se laudă cu astfel de acţiuni ca: în Martie 1993, în timpul operaţiei "Să dăm noi speranţe" (*Restore Hope*), o unitate a regimentului canadian l-a bătut şi torturat pe Shidane Arone, somalez de 16 ani, până acesta a murit. Cea mai grea sentinţă dată celor care au făcut astfel de acte a fost de 5 ani închisoare. Cum au ajuns membrii acestui regiment să aibă astfel de comportări? Ei se bucură de şcolarizare specială, s'ar părea; căci au fost filmaţi la un ritual de "iniţiere" într'o societate secretă de-a lor în care unii au fost forţaţi să mănânce vomă şi fecale (*ibidem*, p. 10). Scăpaţi de jugul obscurantismului creştin, tinerii sunt de-acum liberi să se dedice acestor "ritualuri de iniţiere"; şi Organizaţia Naţiunilor Unite îi ajută din toate puterile.

Căci Organizaţia Naţiunilor Unite arborează un ton foarte ştiinţific şi modern în înţelegerea problemelor globale contemporane, dar nu dispreţuieşte cele mai ridicole superstiţii şi cel mai absurd obscurantism. Astfel, la Conferinţa pentru Dezvoltare Internaţională din Ianuarie 1995 de la Washington, alături de marxişti notorii care se declară din toate puterile materialişti atei, au participat misionarii cultului Baha'i şi adepţii Domnului Maytreia, alături de Asociaţia Pentru Constituţia şi Parlamentul Mondial (despre aceasta vezi *Introducere în Politica Zilelor Nostre*). Reprezentatul lui Maytreia a fost Monte Leach, redactorul american al periodicului organizaţiei *Share International*, **organizaţie recunoscută la Naţiunile Unite cu dreptul de a participa alături de reprezentanţii ţărilor membre.**

S'ar părea că Domnul ăsta Maytreia, "Domnul tuturor Dumnezeilor şi Învăţătorul îngerilor şi-al oamenilor", trăieşte printre oameni şi a vorbit la o adunare din Kenya în Iunie 1988. Monte Leach a devenit adeptul lui în 1981, la o conferinţă de-a lui Benjamin Creme de la San Francisco, California. Benjamin Creme este un adept al Societăţii Teozofice fondate de Helena Blavatski, căreia îi aparţineau socialista Anne Besant şi luciferiana Alice Bailey (vezi *Până Unde Am Ajuns 1994*). Atunci a priceput Leach că toţi fondatorii marilor religii, Buda, Socrate, Isus Hristos, au fost doar discipolii şi subordonaţii acestui Maytreia. "Pentru prima dată în mii de ani, Domnii se întorc printre oameni", spune Monte Leach. Dar din motive de securitate, publicul larg nu are voie să ştie încă cine este Maytreia, care-şi comunică dispoziţiile prin telepatie lui Benjamin Creme; publicul află de ele prin mesajele tipărite în oficiosul organizaţiei *Share International*. În Decembrie 1994, mesajul acesta propunea oamenilor alegerea între "a-l urma pe Maytreia într'un viitor strălucitor de promisiuni - sau să nu mai existe"(*The New American*, 20 Februarie 1995, pp. 16-17).

Din interiorul bisericilor s'a iscat acum o nouă mişcare: "râsul divin". Mai demult când îi atingea pe quakeri harul lor divin începeau să tremure; acum adepţii "râsului divin" încep să râdă, hlizindu-se întâi şi în cele din urmă rostogolindu-se pe jos ca apucaţi de pandalii. S'a iscat între denominaţiile evanghelice-pentecostale la Toronto, în Canada, dar s'a răspândit acum şi apare şi în interiorul bisericilor catolice, în mod trist degradate de "inovaţiile modernismuilui" consiliului Vatican II astfel încât cele mai hidoase mâzgâlituri au înlocuit arta noastră creştină tradiţională şi cele mai ridicole spectacole de amatori netalentaţi au înlocuit glorioasa muzică sacră creştină. "Râsul divin" a'nceput în Ianuarie 1994 la o biserică de lângă aeroportul din Toronto unde s'au văzut "semne şi minuni". Conducători ai bisericilor protestante s'au grăbit să le vadă ca să le introducă în bisericile lor de-acasă.

Numai în Anglia între 2.000 şi 4.000 de biserici, majoritatea anglicane, practică azi "râsul divin", cu credincioşi care tremură, îşi dau ochii peste cap, se trântesc pe jos, ţopăie, se rostogolesc rapid, urlă, emit gaze, se simt ridicaţi sau dezgustaţi simţind binele sau răul din jur, au conversaţii cu îngerii, fac profeţii în limbi necunoscute şi aşa mai departe; cea mai frecventă comportare a celor atinşi de harul "râsului divin" este imitarea diverselor animale. Unii guiţă, alţii nechează, miaună, şi se răsucesc ca un titirez. Dacă în evul mediu aveau loc astfel de comportări erau atribuite diavolului. Azi sunt atribuite lui Dumnezeu.

Râsul ăsta divin a fost adus la Toronto din Africa de Sud, unde în 1979 un tânăr evanghelic de 18 ani numit Rodney Howard-Browne, a strigat cu voce tare la o adunare evanghelică: "Dumnezeule, sau vii acum aici şi mă atingi sau mor şi vin eu la tine să te ating", după care a continuat să ţipe "vreau focul tău". Timp de 15 ani Rodney a purtat, manifestat şi împărtăşit "focul divin" la metodişti mai ales; după care a urmat o perioadă de 10 ani în care nu l-a vizitat nimica. Chiar aşa nevizitat Rodney a venit în Statele Unite să împărtăşească focul; şi-a fost răsplătit, căci după 2 ani, în timp ce le vorbea, ascultătorii lui au început să cadă de pe scaune şi să se rostogolească pe podea râzând necontrolat. "Cu cât ziceam mai puţin cu atât mai mulţi erau salvaţi astfel", povesteşte Rodney. Mii de oameni au început să ţopăie, să râdă, să latre şi să guiţe cu Rodney Howard-Browne, şi filmele cu "misiunea" lui plină de "har" se vizionează în Filipine, Singapore, Rusia şi Africa. "Profeţiile" lui sunt de tipul: "Ridică-te astăzi .. bea, bea, bea, bea, bea, bea, bea, bea, bea [ceva neinteligibil urmat de râset] Bem [neinteligibil, râset] Da, da, da, da, da, nu ne pasă ce zic alţii. N'are importanţă ce cred ei. Ha, ha, ha, ho ooo [neinteligibil]". Aceasta este o transcripţie a unei predici. Alta este următoarea: "După Calvarul [lui Hristos] oamenii mei n'au avut ce face cu religia. Şi Spiritul Sfânt a venit pentru că ei n'aveau ce face cu religia. Prostănacule. Vai ce prost eşti. Ce-ai să faci cu religia? Căci evreii n'au avut ce face cu religia după calvar. Aşa că las-o'ncolo. Dă-i drumul. Aruncă haina aceea de pe tine". Pastori protestanţi şi metodişti ca Kenneth Copeland, Richard Roberts, Randy Clarke, John Arnott s'au umplut de "râsul divin" de la Rodney, pe care îl caută acum şi unii din interiorul Bisericii Catolice. Pr. Roger Vandenakker, Bob Bedard, Dennis Hayes, şi Mark Slatter din Ottawa s'au dus la Toronto după el şi la reîntoarcere doi din ei se rostogoleau pe jos râzând la aeroport. Pr. Joseph Muldoon le-a dat voie să ţină un seminar de trei zile despre "râsul" lor la biserica Sf. Ioan Apostolul din Ottawa, unde Pr. Dennis Hayes s'a rostogolit pe jos râzând spre dezgustul multora din

audienţă. Pr. Muldoon şi Pr. Gerry McCormick, capelanul spitalului de boli mintale din Ottawa şi conducătorul spiritual al grupului de homosexuali Courage, fuseseră şi ei binecuvântaţi cu "râsul divin" la Toronto. Această "binecuvântare" a atins-o în mod vizibil pe o enoriaşă care guiţă şi se cutremură tot timpul slujbei. Arhiepiscopul Gervais nu aprobă "râsul divin" dar îl tolerează. Arhiepiscopul Ambrozic din Toronto le-a spus preoţilor să se ţină departe de el (*The Catholic Family News*, Iunie 1995, pp. 1, 4-5, 9).

PORTRETUL UNUI PREŞEDINTE

În presa din Europa, Preşedintele Bill Clinton este adesea descris ca o paiaţă, ca un om extrem de corupt şi incapabil de bine. În Statele Unite, mass-media stabilimentului, aservită ocultei, îl tratează cu respect şi admiraţie. Care sunt meritele acestui conducător al unei mari naţiuni?

Principalul lui merit pare să fie talentul de a strânge în jurul lui la cârma ţării oameni extrem de josnici şi foarte corupţi. *The New American* (20 Februarie 1995, pp. 23-29) îi portretizează pe câţiva dintre ei.

Henry Cisneros, secretarul pentru Cazare şi Dezvoltare Urbană, pe când era primarul oraşului San Antonio, Texas, avea o amantă numită Linda Medlar care l-a înregistrat pe bandă de magnetofon; drept urmare Cisneros îi plăteşte o pensie anuală de $60.000. El zice că i-a plătit doar $60.000; ea zice că a primit $200.000 şi el îi mai datorează încă $250.000, conform înţelegerii. "Nu-l putem da afară încă", a comentat un administrator de la Casa Albă, "încă nu e timpul."

Ron Brown, Secretarul Comerţului, a primit o mită de $700.000 de la guvernul vietnamez pentru care n'a fost condamnat "din lipsă de dovezi", dar n'a scăpat de toate necazurile. Compania pe care-o conducea fosta lui parteneră Nolanda Hill a lăsat în urma ei datorii de $26 milioane plătite de asigurarea federală - bani care dispăruseră fără urmă în timp ce Nolanda Hill îi plătea facturile personale ale lui Ron Brown în valoare de $190.000. Dar Ron Brown nu primeşte aceste mici atenţii doar pentru nevoile lui personale. El cumpără clădiri scumpe şi locuinţe luxoase în care locuiesc "prietene intime" prin intermediul unora ca Amaro Pinto Ramos, un intim al preşedintelui Braziliei şi şi al consilierului lui Clinton, James Carville.

Mike Espy, Secretarul Agriculturii, azi demisionat, primea cadouri de la mari concerne agricole cărora le făcea favoruri şi înlesniri, printre care şi Tyson, magnaţii fabricilor de pui, vestiţi pentru

contribuția lor la campania electorală a lui Bill Clinton, la ruinarea agricultorilor americani, şi la îmbolnăvirea consumatorilor americani cu carne de pui infectată cu salmonella din uzinele lor de carne vie. Un pilot a declarat oficial că în cel puțin 6 ocazii a transportat plicuri umplute cu bancnote de $100 de la compania Tyson la Bill Clinton, pe vremea aceea guvernator al Statului Arkansas.

Ira Magaziner, care era alături de Hillary Clinton şeful echipei de creare a sistemului socialist de îngrijire medicală pe scară națională pe care se străduieşte Bill Clinton să ni-l bage pe gât cu forța, este sperjur. A depus în justiție că toți cei care participau în acea echipă erau salariații guvernului sau consultanți - când în realitate foarte mulți erau reprezentanții unor megacompanii care derivă profit din administrarea îngrijirii medicale, ca Aetna, Prudential, Kaiser-Permanente, Robert Wood Johnson, şi Telesis - la aceasta din urmă fusese chiar Magaziner afiliat.

Joycelyn Elders, fostă Medic General, pe care Clinton a adus-o cu el din Arkansas la Washington, s'a făcut vinovată de lipsă de tact. Obişnuită cu obscenitatea fără perdea a culturii Noii Ordini Mondiale, femeia şi-a dat în petec deschizând gura unde nu trebuie; s'a apucat să le explice reprezentanților de la conferința despre SIDA de la Națiunile Unite cum trebuie organizate orele de predarea masturbării la copiii din şcoli. Nu că nu li s'ar preda copiilor masturbarea în şcoli în America; de asta se îngrijeşte sistemul şcolar de stat; dar nu se vorbeşte despre orice oriunde. După ce fiul ei a fost prins traficând cu stupefiante, această femeie de stat s'a dedicat luptei pentru legalizarea traficului cu stupefiante, luptă care însă nu-i răpeşte toată energia: are destulă şi pentru alte cauze politice, ca denigrarea Bisericii Catolice pentru ideea de castitate, ori propovăduirea drepturilor homosexualilor de a adopta şi "creşte" copii: căci e nedrept să-i privezi pe aceşti "părinți" numai fiindcă nu pot naşte! Ca Medic General avea pe birou un aranjament de prezervative, căci după părerea ei prezervativele vor rezolva toate problemele omenirii; chiar atunci când sunt defecte şi au găuri, ca cele distribuite şcolarilor din Arkansas. Dar contribuția ei cea mai însemnată a fost lupta ei de a introduce "educația sexuală" în grădinițele pentru copii preşcolari.

Janet Reno, Procuroarea Generală, s'a oferit să demisioneze după ce masacrul de la Waco, Texas şi asasinarea altor civili americani nevinovați de către agenții ei federali au provocat nemulțumire în public, dar demisia ei n'a fost acceptată: ticăloşiile inițiate şi executate sub ordinele ei sunt necesare atât lui Bill Clinton cât şi stăpânilor lui pentru realizarea Noii Ordini Mondiale.

George Stephanopoulos este un aghiotant la Casa Albă care dintr'un salariu de $125.000 pe an şi cu avere între $30-100.000, şi-a cumpărat în Washington în primul an o clădire de $835.000.

David Watkins este un prieten vechi de-al lui Bill Clinton, care i-a transformat lui Hillary cândva o investiție de $2.000 în $46.000. Dar Clinton a trebuit să se lipsească de talentele lui când a izbucnit un scandal din cauză că Watkins folosise fondurile electorale pentru a plăti şantajul unei contabile a cărei frumusețe îl tulburase. De unde să ştie Watkins proverbul *Quod licet Jovis...?* Guvernul nostru i-a plătit Paulei Jones o sumă frumuşică pentru a o convinge să nu mai continue cu procesul ei împotriva lui Bill Clinton, ale cărui avansuri sexuale ea le-a găsit cam primitive (şi pe bună dreptate: a văzut-o, a plăcut-o, a trimis garda lui personală să i-o aducă, şi când ea a intrat în cameră, nici tu bună ziua, nici ce mai faci, Clinton era gata cu pantalonii la glezne poruncindu-i să execute fellatio). Bill Clinton, mare Casanova (cele mai notorii fiind aventurile lui cu Gennifer Flowers şi Sally Perdue, ambele răsplătite cu slujbulițe bune federale) despre care cei din garda lui personală zic că i-a trimis de peste 100 de ori să-i aducă femei pe care le-a plăcut, şi-a pus la inimă probabil aventurile deochiate ale lui Jupiter cel din mitologie. Dar unul era Jupiter: *Quod licet Jovis...*

Bill Clinton s'a mai văzut privat şi de alți colaboratori intimi de la Casa Albă: Bernard Nussbaum, consilier juridic, Roger Altman, Secretar Adjunct al Trezoreriei, Jean Hanson şi Josh Steiner, tot de la Trezorerie, dar de aceştia din cauza unor afaceri necinstite dintre Casa Albă şi Departamentul Trezoreriei. Lloyd Bentsen, Secretarul Trezoreriei, deşi menajat cu duioşie de către foştii lui colegi din Senat, a plecat şi el.

Roger Johnson, şeful Administrației Serviciilor la Casa Albă, folosea personalul Casei Albe ca servitorii lui şi-ai familiei lui, în bună tradiție socialistă (*The New American*, 20 Februarie 1995, pp. 23-29).

Peste 500 din cei 1.000 de salariați ai Casei Albe ale căror dosare au fost studiate aveau pete pe cinstea şi onoarea lor care n'ar fi trebuit să le permită să-şi ocupe posturile. Dar de ce-ar fi salariații Casei Albe mai buni decât preşedintele care ocupă Casa Albă? Hillary Clinton a început să joace la bursă cu un capital modest de $1.000 vânzând acțiuni pe care nu le avea, *futures* (acțiuni viitoare); procedură legală aici, cu condiția să ai marginea de capital cerută pentru ca în caz că prețul lor creşte să le poți cumpăra ca să le predai apoi celor cărora le-ai vândut, satisfăcând astfel contractul. Desigur, nimeni nu joacă la bursă cu *futures* cu ideea că va pierde, ci cu ideea că va câştiga prin faptul că prețul acțiunilor vândute azi va scădea şi le vei putea cumpăra

mâine mai ieftin pentru a le preda cumpărătorului, şi vei rămâne astfel cu diferenţa de preţ, luată de la cumpărătorul tău care ţi le-a cumpărat la un preţ mai mare decât preţul pieţii de azi. Dar ce nu e legal e să vinzi aceste *futures* fără marginea de capital cerută, şi ştiind că va avea loc o acţiune care le va scădea preţul, sau provocând acea acţiune. Hillary Clinton a câştigat $99.537 cu acea mie; datora $78.000 **pe care nu i-a depus niciodată** şi documentele arată că **a fost scuzată de la a-i depune;** în 9 luni, a făcut un profit de 10.000 % - **zece mii la sută**. Alţii stau la închisoare pentru aşa ceva (*Strategic Investment*, promotional, May 1995).

Un prieten intim de-al lui Clinton, Dan Lassater, a debutat şi el ca un geniu financiar care nu avea nici 30 de ani când făcuse un profit de peste $37 milioane. Şi-a putut permite deci să doneze masiv pentru campania electorală a lui Clinton, care devenit guvernatorul Statului Arkansas l-a răsplătit cu un contract de $30,2 milioane în obligaţii ale Statului Arkansas; comisionul lui Lassater a fost de $750.000. După ziarul *The Economist* din Londra, Dan Lassater mai făcea profit şi spălând banii obţinuţi din traficul cu stupefiante de la aeroportul din Mena, Arkansas. Când zvonurile au devenit prea puternice, în 1986, Lassater s'a recunoscut vinovat de "folosirea personală a stupefiantelor ca amuzament", o acuză minoră, de care Clinton l-a "iertat" în 1990; toate documentele au fost sigilate şi nu s'a mai permis investigarea nici unui delict comis de Lassater sau în care ar fi putut fi implicat. Astfel nu se va putea afla dacă Clinton era de faţă când la una din petrecerile lui Lassater, unde cocaina era oferită participanţilor în salatiere pe mese, a murit o femeie din cauza unei doze prea mari şi trupul ei a fost cărat în altă parte (*ibidem*).

Ce-i reproşăm lui Bill Clinton nu e atât infidelitatea conjugală - în definitiv, trebuie să avem milă de omul care este însurat cu Hillary Clinton; ci imensa lui aroganţă care, combinată cu cea mai josnică lăcomie de bani şi cea mai totală cruzime şi lipsă de omenie, rezultă într'un caracter demenţial ca al împăratului roman Nero. Îmbogăţirea lui Bill şi Hillary Clinton prin afacerea scabroasă Whitewater a costat poporul american $60 milioane. Noi am plătit $60 milioane ca să ne dispreţuiască de la înălţimea corupţiei şi bogăţiei lor, Bill şi Hillary Clinton.

Hillary Clinton, avocată din firma Rose Law Firm, a reprezentat la faliment banca Madison Guaranty Savings & Loan al lui James McDougal, partener şi prieten de-al Clinton-ilor, care finanţase construcţiile fictive de la Whitewater prin vinderea cărora s'au îmbogăţit Bill şi Hillary. Rezultatul acestei finanţări a fost falimentul băncii. Între timp biroul Administraţiei

Întreprinderilor Mici al Statului Arkansas, al cărui guvernator era Bill Clinton, îi acorda soţiei lui McDougal un împrumut destinat să "ajute companiile minorităţilor"; soţia bancherului McDougal, fiind femeie, trece în legislaţia americană drept "minoritate dezavantajată economic care trebuie ajutată." Din cele $300.000 primite de soţia lui McDougal, $100.000 au fost investiţi în construcţiile fictive de la Whitewater. Firma Rose a reprezentat întâi banca lui McDougal, şi apoi partea opusă, guvernul, împotriva băncii. Ce fel de justiţie are loc când aceeaşi persoană reprezintă ambele părţi ale conflictului - şi mai ales când acea persoană este Hillary Clinton, marxistă declarată din tinereţe, care aplică etica marxist-leninistă?

Din fondurile băncii Madison Guaranty, care au dispărut ca fumul nu se ştie unde, $12.000 s'au regăsit în cecuri plătibile fondului de campanie electorală a lui Bill Clinton, emise chipurile de persoane care neagă că ar şti de ele. Restul de $60 milioane nu se ştie unde sunt. Dar a fost unul care ştia: Vincent Foster, asociat şi prieten intim de-al lui Hillary despre care se spune că o consola în absenţa soţului. Vincent Foster a fost găsit mort în parcul Fort Marcy în Iulie 1993, cu pantofii lustruiţi lună în mijlocul unui teren noroios pe care evident nu l-a atins cu picioarele, cu un pistol total lipsit de amprente digitale (le-a şters probabil după ce-a murit) în mâna dreaptă (dar era stângaci), cu ochelarii căzuţi la mare distanţă (probabil înainte de-a se împuşca şi-a scos ochelarii şi i-a aruncat în locul unde ar fi putut fi scos din maşina care l-a adus acolo). Cei care au investigat moartea lui au fost - nu FBI-ul sau altă agenţie pricepută în asasinate, ci poliţiştii parcului, care au conchis că s'a sinucis. Dar după ce a murit împuşcat în cap, Vincent Foster şi-a ascuns atât glonţul care l-a ucis cât şi fragmentele de craniu, căci acestea nu s'au găsit în parc. În schimb s'au găsit pe el fire de păr lung blond de femeie, şi fire de covor care nu erau nici din biroul nici din casa lui. Prima fotografie a cadavrului arăta mâna dreaptă a lui Foster întoarsă spre cer, fără nici o armă; după care şi-au luat seama anchetatorii şi-au apărut fotografiile oficiale cu pistolul în mâna dreaptă a stângaciului. Şi trupul lui Vincent Foster era încă cald când Bernard Nussbaum, Patsy Tomasson, omul de legătură al lui Clinton cu traficantul de stupefiante Dan Lassater din Arkansas, şi Margaret Williams, şefa personalului lui Hillary, au dat buzna în biroul lui Foster de unde au cărat kilograme de documente la Hillary Clinton unde acestea au dispărut.

Hillary Clinton, care străluceşte acum ca preşedinta neoficială a Statelor Unite, a strălucit ca avocată în firma Rose Law Firm, care cu mult optimism îşi deschisese o sucursală la Washington după ascensiunea lui Bill Clinton. Dar din cei patru experţi pe care firma Rose

se mândreşte că i-a instalat în Casa Albă (Vince Foster, William Kennedy III, Webster Hubbell, şi Hillary Clinton), doar Hillary şi-a mai păstrat optimismul şi biroul din Washington. Foster, adjunctul avocatului Casei Albe, a fost "sinucis". Kennedy, adjunctul sfătuitorului personal al preşedintelui, a devenit cunoscut - poate prea cunoscut - cu ocazia scandalurilor legate de dezordinea şi furturile de la agenţia de voiaj a Casei Albe, şi prin fraudă în procesarea venitului impozabil al uneia din servitoarele lui. Hubbell, adjunctul procuroarei generale, s'a recunoscut vinovat de fraudă fiscală şi alte fraude şi cooperează cu investigaţia scandalului Whitewater. Doar Bill şi Hillary mai împodobesc Casa Albă. Phillip Carroll, decanul firmei Rose, îşi aminteşte într'un interview acordat ziarului *Washington Post*, mândria şi bucuria cu care a privit instalarea lui Bill şi Hillary Clinton şi-a acoliţilor lor la Casa Albă; azi regretă că n'a rămas George Bush preşedinte (*The New American*, vol. 11, no. 5, 6 Martie 1995, p. 20).

Bill Clinton declamă cu patos despre grija lui pentru tineretul naţiunii şi despre "războiul lui împotriva traficului cu stupefiante". În Octombrie 1994, ziarul *Sunday Telegraph* din Londra publica afirmaţia unui agent american că Mena era "unul din principalele puncte de intrare a stupefiantelor în ţară" în anii 1980, când Bill Clinton era guvernator şi fratele lui era traficant de stupefiante acolo. Ziarul *The Sunday Telegraph,* urmat apoi de *The Wall Street Journal* şi *The Economist*, a observat şi o serie de coincidenţe fatale. Astfel, Kathy Ferguson, soţia prea trăncănitoare a lui Danny Ferguson care-o adusese pe Paula Jones în camera lui Clinton, a fost găsită împuşcată în cap în Mai 1994, şi declarată "sinucisă" - deşi poliţia n'a mai auzit de o sinucigaşă care să se împuşte, căci femeile preferă somniferele; şi Kathy Ferguson ca infirmieră cunoştea toate somniferele, iar colegele ei susţin că nu se poate să se fi sinucis. Bill Shelton, căruia Kathy i se confiase după divorţul de soţul ei, critica cu vehemenţă teoria sinuciderii ei. A fost găsit mort pe mormântul ei în Iunie, împuşcat după urechea dreaptă, şi declarat "sinucis" şi el. Jon Parnell Walker, detectiv care studia falimentul băncii Madison Guaranty, a căzut în August 1993 din balconul clădirii Lincoln Towers din Arlington, Virginia, şi-a murit; familia şi prietenii susţin că n'a căzut de bună voie. Luther Jerry Parks, şeful firmei American Contract Services care furnizase localurile şi-l păzea pe Clinton în timpul campaniei electorale şi care avea un "dosar Clinton", a fost împuşcat pe stradă dintr'o maşină în Septembrie 1993, şi dosarul a dispărut. Clinton îi datora $81.000 şi refuza să-i plătească; Parks ameninţase că va da publicităţii "dosarul Clinton"

dacă nu-şi primeşte banii. Gary Johnson, vecinul lui Gennifer Flowers, a avut nenorocul că aparatul lui de securitate l-a filmat pe Clinton cum intra cu cheie proprie în apartamentul lui Gennifer, şi-a fost bătut sălbatic până aproape de moarte de 3 dintre gealaţii clintonişti deşi le-a dat imediat filmul cu Clinton. Dennis Patrick, salariatul lui Dan Lassater, care vedea cum contul lui se umflă cu milioane de dolari şi apoi se dezumflă deşi el nu pusese şi nu luase nici un ban de-acolo, a avut trei atentate la viaţa lui. C. Victor Raiser II, fostul co-preşedinte al campaniei electorale a lui Bill Clinton, a murit într'un accident inexplicabil de avion personal - cel mai uşor de aranjat accident - împreună cu fiul lui după ce s'a supărat pe Clinton, în Iulie 1992. Herschel Friday, coleg de-al lui Raiser, a murit tot aşa în Martie 1994, şi după două zile Dr. Romald Rogers, dentist care promisese să dezvăluie ziarului *Sunday Telegraph* din Londra amănunte despre Clinton, a murit exact la fel. Aceste "accidente" se arajează ajustând indicatorul de combustibil ca să arate că rezervorul e gol şi să taie alimentarea cu combustibil când avionul se apleacă pentru aterizare, nelăsând astfel nici o urmă a sabotajului. Pilotul lui Friday telefonase că nu mai are benzină înainte de a muri. Ed Willey, care administra campania prezidenţială a lui Clinton şi căra serviete pline cu bani de colo-colo, "s'a împuşcat" în Noiembrie 1993. John A. Wilson, consilier municipal din Washington, s'a decis să depună despre Bill Clinton dar în Mai 1993 a fost găsit spânzurat (*The New American*, 20 Februarie 1995, pp. 23-29; *The Wall Street Underground*, reprint 1994).

Una dintre cele mai spectaculoase cariere între clintonişti a avut-o Barry Seal, pilot care-a făcut $50 milioane transportând arme în Nicaragua şi cocaină din Columbia în Statele Unite prin aeroportul de la Mena, Arkansas. Piloţii aduceau circa $9 milioane săptămânal, bani care erau apoi spălaţi în întreprinderi legale de către prietenii lui Bill Clinton, printre care şi banca BCCI. Barry Seal a fost în cele din urmă arestat de către DEA (Drug Enforcement Agency, agenţia federală înfiinţată pentru "lupta împotriva stupefiantelor") şi a dezvăluit numele principalilor traficanţi de stupefiante, dovedindu-şi spusele cu fotografii, ca să-şi salveze pielea. Dar nu şi-a salvat-o: DEA l-a plasat întro clădire unde a fost "găsit" după câteva zile de trei columbieni cu mitraliere care l-au măcelărit. Epitaful lui l-a rostit Bill Clinton, care i-a spus lui Terry Reed: *"Seal just got too damn big for his britches and that scum basically deserved to die, in my opinion* - lui Seal i s'a suit la cap a dracului şi derbedeul acela merita să moară după părerea mea". Ca guvernator al Statului Arkansas, Clinton nu dirija traficul cu stupefiante prin aeroportul

de la Mena dar îl proteja şi primea 10% din profituri, pe lângă faptul că toţi banii se spălau prin Arkansas, ceeace făcea să înflorească economia locală, până când s'a mutat operaţia în Mexic (*The Wall Street Underground*, reprint 1994).

Într'un articol scris pentru ziarul *The Washington Post* a cărui publicare acolo a fost împiedecată de banda lui Clinton, se relatează următoarele: Bill Duncan, agent IRS, Russell Welch, investigator al statului Arkansas, Winston Bryant, procuror general al acelui stat, Bill Alexander, reprezentant în Congres, şi alţii erau convinşi că între 1981 şi 1986 se făceau masive importuri de cocaină pentru traficul cu stupefiante prin aeroportul de la Mena cu complicitatea unor persoane din guvern. Adler Berriman (Barry) Seal s'a recunoscut ca traficant de stupefiante şi a depus mărturie despre aceste lucruri, drept care a fost imediat asasinat în 1986. După 1987 Duncan, Welch şi alţii au căutat să continue cercetările şi-au văzut nu numai cum li se astupă gura dar şi cum cariera lor suferă din cauza aceasta. Ei descoperiseră că între 1981 şi 1986 mii de kilograme de cocaină în valoare de sute de milioane de dolari intrau în Statele Unite prin Mena, unde Barry Seal îşi adaptase avioanele pentru acest transport. Barry Seal era în strânsă legătură cu CIA (Central Intelligence Agency); familiei lui îi spusese că este el însuşi agent CIA; avioanele le cumpărase de la Air America Inc, care este o companie proprietate a CIA-ului. Amile Camp, unul din piloţii lui care-a văzut unele din tranzacţiile lui, a murit în mod inexplicabil în 1985. Flotila lui Barry Seal mai conţinea şi avioane militare de transport vechi ale aviaţiei Statelor Unite. Unul din avioanele lui Seal, cu numărul de serie 54-0679, a fost vândut unei alte companii-proprietate CIA, cu numele de cod "Întreprinderea", condusă de Colonelul Oliver North şi folosită pentru contrabanda de arme şi stupefiante dirijată de acesta. În Octombrie 1986 acest avion 54-0679 a fost doborât în Nicaragua plin de armament. Unicul supravieţuitor a fost Eugene Hasenfus, a căui depoziţie a stârnit investigaţia scandalului cunoscut ca Iran-Contra. Sutele de milioane de dolari (la începutul deceniului, Seal depunea cam $50.000 zilnic) obţinute din traficul cu stupefiante se "spălau" prin economia statului Arkansas care înflorea. Ziarul *Sunday Telegraph* din Londra scrie despre conturi pe care le avea Seal la bănci din alte ţări, între care unul se zice că conţinea peste un miliard de dolari. Dar Barry Seal nu era şeful, ci doar un subaltern în operaţie. Pentru serviciile aduse, agenţiile guvernamentale au avut ordin să-i facă favoruri lui Barry Seal. Între 1981 şi 1983 datora guvernului circa $86 milioane în impozit pe profit; dar IRS, care confiscă totul de la cetăţeni cinstiţi sub pretext că au

erori minime pe formularul de impozit, i-a "iertat" lui Barry Seal aceste milioane; pe unul din documentele din dosarul lui de contribuabil scrie: "în slujba DEA/CIA". "Joe lucrează pentru Seal, şi nu ne putem atinge de el pentrucă Seal lucrează pentru CIA", zicea un vameş în anii 1980. FBI a telegrafiat poliţiei Statului Arkansas în August 1987 că "are loc o operaţie CIA ori DEA la aeroportul din Mena." Ce reiese din studiul a peste 2.000 de documente ale lui Barry Seal, organizator meticulos căruia nu-i scăpa nici un detaliu, este că se simţea întotdeauna la adăpost de cercetări din partea guvernului.

Ani de zile au avut loc aceste activităţi, operaţii, şi cercetări la Mena, Arkansas - dar Bill Clinton, guvernatorul Statului Arkansas, n'a observat nimic. În 1991 a făcut o remarcă despre oarecari cercetări care-au găsit "legături cu guvernul federal", după care s'a lăsat tăcerea. "S'ar putea să fie acesta primul preşedinte din istorie cu prieteni aşa intimi care să fie filaţi de sistemul de investigare a narcoticelor şi drogurilor periculoase", a spus un poliţist. "Niciodată n'am crezut că s'a aflat totul", zicea Bill Clinton în 1991 despre Mena. Acum e preşedinte, şi toate documentele cercetate de Duncan şi Welch îi stau la dispoziţie. De ce nu se află totul despre Mena şi despre Barry Seal? (*The Populist Observer*, Martie 1995, pp. 3-4).

Dar nu toţi locuitorii din jurul aeroportului Mena erau orbi şi surzi. Doi adolescenţi curioşi, Kevin Ives şi Don Henry, au urmărit ce se'ntâmplă acolo şi-au fost găsiţi tăiaţi de tren la 23 August 1987, şi declaraţi "morţi prin accident" de către Dr. Fahmy Malak, acelaşi care-o protejase pe mama lui Clinton când aceasta omorâse doi pacienţi prin neglijenţă. Dr. Malak a declarat că băieţii "adormiseră pe şine." Părinţii lor au cerut o a doua autopsie în cursul căreia s'a văzut că înainte de a "adormi pe şine" băieţii fuseseră înjunghiaţi în spate şi avuseseră capul zdrobit cu un obiect contondent. Şase locuitori din împrejurimi care au văzut ce s'a întâmplat cu cei doi băieţi s'au oferit să depună mărturie dar au murit cu toţii înainte de a putea deschide gura, astfel: Keith Coney a fost înjunghiat în gât şi-a încercat să se salveze fugind cu motocicleta. Poliţia a declarat că a murit "într'un accident rutier." Gregory Collins a murit împuşcat în faţă. Keith McKaskle a fost înjunghiat în casa lui de 113 ori. Jeff Rhodes a fost împuşcat în cap. Trupul lui ars şi cu mâinile, picioarele şi parte din cap tăiate, a fost găsit pe grămada de gunoi a oraşului. Richard Winters a fost împuşcat. Jordan Ketelson a murit împuşcat în cap şi trupul lui a fost găsit departe de locuinţa lui în faţa unei case din Garland County, iar poliţia a declarat că s'a dus până acolo şi s'a "sinucis." Timp de 10 ani s'a adus cocaină în Statele Unite prin

aeroportul Mena şi nimeni n'a fost arestat acolo. Lucrul acesta i s'a părut curios ziaristului Danny Casolaro, care s'a apucat să cerceteze şi a fost găsit cu venele tăiate la ambele mâini la 10 August 1990 într'un hotel din Virginia de Vest după ce anunţase prietenii că făcuse o descoperire senzaţională care dovedeşte totul. Paul Wilcher, avocat din Washington, care investiga aceeaşi corupţie generalizată, a fost găsit mort în apartamentul lui la 22 Iunie 1993. Ed Willey, administratorul comitetului financiar al campaniei electorale a lui Bill Clinton, "s'a împuşcat" la 30 Noiembrie 1993. El era cel care căra serviete pline cu bani de colo-colo. John A. Wilson, consilier municipal din Washington, ştia multe despre Bill Clinton dar era cinstit. Unii spun că vroia să dezvăluie adevărul. A fost găsit spânzurat la 19 Mai 1993 (*The Wall Street Underground*, reprint 1994).

Nicholas Guarino, cel care publică *The Wall Street Underground*, mai numeşte opt persoane din cercul lui Clinton care n'au murit de moarte bună dar neştiind precis cum au murit nu vrea să-i declare asasinaţi. Povesteşte în schimb despre lunga serie de ameninţări, bătăi, atentate, case sparte, care împodobesc preşedinţia lui Bill Clinton alături de asasinatele dovedite. L.J. Davis, ziarist care aduna date despre toate aceste lucruri petrecute în Arkansas sub Clinton, s'a trezit din leşin pe duşumeaua camerei lui de hotel din capitala Statului Arkansas cu o lovitură mare la cap şi fără caietul în care-şi făcea note; banii şi bijuteriile însă îi rămăseseră.

La 24 Ianuarie 1994, la patru zile după ce un juriu a fost convocat să investigheze independent scandalul Whitewater, a izbucnit un foc la etajul 14 al clădirii Worthen Tower care n'a ars decât puţin; dar ce-a ars au fost documentele despre examinarea conturilor băncii Madison Guaranty din 1986, cea cu Whitewater. Un fost administrator al firmei care deţinea documentele a spus ulterior că li se trimisese vorbă de la Clinton să distrugă documentele. Tot focul a distrus documentele din cabinetul medical al doctorului care-l trata pe Bill Clinton; căci prizarea excesivă a cocainei îi distrusese canalele nazale şi avea nevoie de tratament medical. V'aţi mirat vreodată de ce e nasul lui Bill aşa de diform? Sally Perdue povesteşte ziarului londonez *Sunday Telegraph* că în 1983, pe când o "curta" Clinton, acesta folosea cel puţin 2 sau 3 ţigări cu marijuana pe seară, şi într'o seară şi-a preparat o priză de cocaină în faţa ei. Sally Purdue a fost ameninţată ca s'o facă să tacă. Un altul care ar putea povesti despre prizele de cocaină ale lui Bill Clinton este cel care-i vindea cocaina, dar acesta este ţinut la secret de către Procuroarea Generală Janet Reno şi nu poate vorbi.

Un avocat din Little Rock, capitala Statului Arkansas, discuta la telefon cu un alt avocat ce i-au povestit Larry Patterson şi Roger Perry, doi foşti paznici personali de-ai lui Bill Clinton, despre escapadele acestuia, şi i s'a părut că aude ceva pe linie. După câteva zile cei doi paznici au primit telefoane de ameninţare atât de la Bill Clinton cât şi de la Buddy Young, fostul şef al pazei personale a lui Bill Clinton. Buddy Young a "uitat" tot ce văzuse ca şef al acestei paze, şi-a primit o slujbuliţă bună de $93.000 pe an. Lui Larry Patterson şi Roger Perry, Clinton le oferea slujbe asemănătoare - cu aceeaşi condiţie. Cine zice că în Statele Unite sunt ascultate convorbirile telefonice? Cine zice ştie ce zice (*The Wall Street Underground*, reprint 1994).

Cum se poate că toate acestea ajung să fie cunoscute şi totuşi nu se întreprinde nimic? Se întreprinde. Există un juriu chemat să investigheze independent scandalul Whitewater, coordonat de un clintonist care muşamalizează totul, la fel cum s'a muşamalizat asasinatul preşedintelui Kennedy. Dar membrii juriului par greu de stăpânit. În 17 Aprilie 1995, atât Bill cât şi Hillary Clinton au primit invitaţii închise ca să apară în faţa juriului, "închise" timp de 48 de ore, timp acordat adresantului pentru a-şi organiza apariţia, după care se "deschid" şi devin publice. Înainte de a expira cele 48 de ore a avut loc explozia din clădirea federală din Oklahoma City şi Preşedintele Clinton bineînţeles n'a mai putut să se ocupe de nimic altceva decât de apariţii la televizor în care lăcrăma pentru copiii ucişi în acea clădire şi promitea legea marţială şi suprimarea tuturor drepturilor civile restului americanilor. Căci ţara avea acum nevoie de preşedintele ei, acum când a avut loc cel mai grav act de terorism din istoria Statelor Unite. Ce coincidenţă ...

Operaţia Whitewater este o operaţie de îmbogăţire prin escrocherie cu ajutorul unei bănci şi a unei firme care fixează valoarea terenurilor. S'a început prin cumpărarea unui teren de 230 de acri pe malul râului White River (de unde numele de Whitewater), la 50 de mile de orice magazin alimentar, cu circa $90.000. Acest teren a fost "evaluat" la $150.000, drept care banca prietenă a împrumutat 80 % din valoarea lui (cum se face deobicei) celor doritori să clădească pe el: după ce-au plătit costul terenului din acest împrumut, acestora le-au mai rămas $30.000 cu care să traseze nişte loturi şi să croiască cu buldozerul nişte drumuri; Bill Clinton fiind însă guvernator a pus Statul Arkansas să-i facă drumurile pe banii statului, deci s'au mai economisit nişte bani. Acum terenul astfel "îmbunătăţit" a fost evaluat la $400.000, valoare din care din nou se poate lua cu împrumut 80% de la bancă. Acum arhitecţii pot începe să facă planurile locuinţelor de lux care se pot construi acolo, şi-au ajuns chiar să facă nişte desene; dar

de clădit nu s'a clădit nimica. În schimb terenul a fost reevaluat la o valoare şi mai mare, şi din nou s'au luat 80% împrumut de la bancă pentru el. Parte din loturi au fost vândute de formă unor prieteni care le-au revândut. Întreaga "construcţie" este reevaluată şi revândută de repetate ori între prieteni, la preţ tot mai mare. Într'o singură zi, David Hale şi Dean Paul şi-au tot vândut reciproc unul altuia acelaşi lot, numit Castle Grande, de la $200.000 la $825.000. Totul cu acte de vânzare-cumpărare în regulă, pe care scrie valoarea lotului. Pe baza valorii loturilor astfel umflată, se reevaluează valoarea întregii construcţii şi se obţine un nou împrumut de la bancă de 80% din valoarea ei. În final, compania care "construia" acele locuinţe pe acele loturi s'a declarat falită şi incapabilă de a restitui împrumutul, drept care banca a rămas fără bani dar cu lotul cu pricina - în valoare de $90.000, pentru care dăduse $2-3 milioane (*The Wall Street Underground*, reprint 1994). Dar bancherii n'au ajuns la sapă de lemn, căci atunci le-am sărit în ajutor noi, cei pe care clintoniştii îi dispreţuiesc. Noi, cei care ne sculăm înainte de 6 dimineaţa şi suntem pe drum în spre slujbele noastre pe la 7, şi ne întoarcem de la muncă pe la 6 seara. Noi, cei care muncim din Ianuarie până în Iulie pentru guvern, şi din Iulie până în Decembrie pentru noi. Căci banii pe care-i câştigăm în prima jumătate a anului ne sunt luaţi sub formă de impozit pe venit, pe casă, pe tot ce avem, de către guvern. Şi din aceşti bani, agenţia FDIC restituie bancherilor pierderile lor.

Folosind această metodă, scrie Nicholas Guarino, Bill Clinton şi amicul său James McDougal au muls câteva milioane de la Administraţia Întreprinderilor Mici şi de la 5 sau 6 bănci de împrumut, începând cu cea din Kingston. Într'una din întreprinderile lor, în care l-au cooptat şi pe Jim Guy Tucker, actualul guvernator al Statului Arkansas, în operaţia Campobello, au început cu $150.000 şi-au stors $4 milioane în împrumuturi bancare în vreo 2 ani. Operaţia Castle Grande a început cu un teren mlăştinos de $75.000 şi s'a încheiat cu peste $3 milioane în buzunarele operatorilor. Pe acel teren mlăştinos nu s'a clădit niciodată nimic; tot ce se vede pe el sunt nişte frigidere şi saltele stricate aruncate acolo de vecini.

Whitewater cel puţin avea un aier de respectabilitate; operatorii s'au ostenit chiar să facă reclame, una cu soţia tânără a lui McDougal în pantalonaşi scurţi pe un cal, alta la volanul maşinii lui Bill Clinton din 1967. Apoi operaţiile au început să se înmulţească ca ciupercile după ploaie, cu aceiaşi operatori: înainte de a înceta de a fi guvernatorul Statului Arkansas, Bill Clinton a suprimat dări în judecată a trei companii: una a lui Tucker-Smith-McDougal; alta a lui Smith-Tucker-McDougal; a treia a lui Smith şi McDougal.

Dar soţii Clinton nu erau cheltuitori. Calculându-şi impozitul, Hillary Clinton a scăzut din venitul familiei valoarea indispensabililor uzaţi ai lui Bill pe care i-au donat săracilor, la preţ de $2 bucata. Dar cele $68.000 pierdute, după spusele lui Bill Clinton, în operaţia Whitewater nu le-au mai scăzut din venit. Pentrucă nu le-au pierdut, scrie Nicholas Guarino. Pentru că Bill Clinton a investit în operaţia Whitewater $500 şi nu mai mult. Restul a fost investit de Madison Guaranty Savings and Loan şi plătit de noi contribuabilii când Madison Guaranty a dat faliment. Pentru ca Bill şi Hillary Clinton să nu fie prea mult incomodaţi de ecourile operaţiei Whitewater, la 3 Februarie 1994, Jeremy Hedges, salariat al firmei de avocaţi Rose Law Firm unde practicase Hillary, a primit sarcina să facă praf din 12 lădiţe cu documente, printre care şi documentele campaniilor electorale ale lui Bill Clinton din 1982 şi 1984. Nu c'ar fi fost prea multe documente de distrus, căci deşi agentul lui Clinton zice că s'au vândut loturi în valoare de $300.000, nu există nicăieri nici un contract de vânzare cumpărare, nu s'au transcris titluri de proprietate, şi nu există nici un cec de plată al vreunui împrumut. Dar Bill Clinton care nu avea decât datorii când a devenit guvernatorul Statului Arkansas şi-avea ca guvernator un salariu de $35.000 pe an, are acum o avere de peste $4 milioane (*ibidem*).

Parte din succesul lui Bill i se datorează lui Hillary. Când a dat faliment, Madison Guaranty datora între $47 şi $68 milioane; s'a căzut de acord asupra a $65 milioane în cele din urmă. Webb Hubbell, partenerul lui Hillary la Rose Law Firm, a fost numit să "investigheze" din partea Departamentului Justiţiei Statului Arkansas - dar el era ginerele lui Seth Ward, unul din directorii de la Madison Guaranty, care el însuşi datora propriei lui bănci $600.000. Hillary Clinton în calitatea ei de reprezentantă a păgubaşilor, a statului, a **redus datoria băncii de la $60 milioane la un milion.** Apoi din acel milion Hillary "i-a iertat" lui Seth Ward cele $600.000 şi astfel s'au restituit doar $400.000; dar $400.000 era tocmai suma datorată lui Hillary Clinton însăşi pentru serviciile aduse, astfel încât după plecarea ei din $65 milioane s'a rămas cu zero. Dar cine a angajat-o pe Hillary Clinton să reprezinte interesele păgubaşilor în falimentul băncii Madison Guaranty, unde le-a reprezentat aşa de bine încât le-a recuperat $0 din $65 milioane? Nimeni altul decât Vincent Foster, care a susţinut că nici Hillary şi nici Rose Law Firm n'aveau legături cu Madison Guaranty când şi-a făcut recomandarea, deşi Hillary până atunci lucrase pentru Madison Guaranty. Vincent Foster fusese foarte intim cu Hillary şi-o consolase mult, mai ales când ea intentase acţiune de

divorț de Bill Clinton în 1986 - acțiune retrasă când lui Bill a început să i se promită mărirea care-a urmat (*ibidem*).

Dar, zice Nicholas Guarino, orice-ar fi Bill Clinton, prost nu e. Dimpotrivă. Manipulările lui sunt făcute cu atâta măiestrie încât anchetele Congresului au lăsat afară tot ce-i privește pe el și pe soția lui, concentrându-se doar asupra unor delicte minore comise de alții. Și când sondajele de opinie începuseră să indice că 52% din americani consideră că nu se poate avea încredere în el și'n guvernul lui, a avut loc explozia de la Oklahoma City. Din nou, ce coincidență! Unde trei din patru stații de televiziune refuzau să difuzeze discursurile lui Bill Clinton, acum apare pe toate ecranele la toate orele debitând cu patos cele mai sfruntate minciuni - și publicul a'nceput chiar să-l creadă! (*The New American*, 20 Februarie 1995, pp. 23-29).

Totuși, Bill Clinton nu e fericit. De faptul că 52% din americani n'au încredere în el și în guvernul lui nu-i prea pasă. Dar ziare londoneze ca *The Economist* sau *Sunday Telegraph* îl tratează de o manieră prea puțin admirativă; și James Dale Davidson scrie urât despre el în *Strategic Investment;* și unul din fondatorii și redactorii acestui periodic de investiții este Lordul Rees-Mogg, fost redactor-șef la marele ziar *Times* din Londra, director al Băncii Private (Private Bank) din Londra, și, după spusele lui, confidentul unora ca Margaret Thatcher și Lord Rothschild. Cum ar putea Bill Clinton fi pe deplin fericit când nu știe ce-are de gând Lordul Rothschild să facă cu el și cât o să-l mai lase să se joace de-a președintele?

TERORISMUL ȘI ANTISEMITISMUL

La 19 Iulie 1994, s'a prăbușit în Panama un avion și au murit 21 de persoane, între care 12 evrei printre care Saul Schwartz. Loja masonică evreiască B'nai B'rit din Panama și presa au decelat imediat terorismul antisemit pentru că explozivele care doborâseră avionul fuseseră transportate de un libanez. Dar redactorul evreu al ziarului *La Prensa* din Panama City spune că Saul Schwartz, traficant de stupefiante legat de cartelul Medellin, făcea afaceri împreună cu traficanții de stupefiante libanezi și nu era dușmănie între ei; știind care sunt afacerile lui, mulți comercianți din zona comercială liberă din Panama nu s'ar fi suit în același avion cu el. Dar "cei mai mulți din comunitatea evreiască preferă să numească acesta un act de antisemitism decât să accepte că unul de-ai lor era traficant de stupefiante", scrie ziarul. Șeful secției latino-americane a lojei internaționale B'nai

B'rith e unul Joseph E. Harari din Panama. Tot Harari se numea colonelul Michael Harari de la Mossad care antrena trupele cartelului de droguri Medellin. Demnitari ai guvernului israelian lucrau împreună cu traficanții de stupefiante libanezi din valea Beckaa sub protecția unor înalți demnitari sirieni care colaborează cu Israelul după culise. Se conturează ideea că asasinarea lui Saul Schwartz este doar un episod în certurile interne ale traficanților cu stupefiante israelieni și libanezi. Cei care investighează acest "act de antisemitism" sunt biroul aeronautic din Panama, FBI și Administrația Federală a Aviației din Statele Unite, și Mossad-ul israelian. Ce treabă au agențiile Statelor Unite? Ne globalizăm ... (*The CDL Report*, no. 177, Martie 1995, p. 11).

Dar nu e consult să faci remarci de genul celor de mai sus. În Noiembrie 1994, Boleslaw Tejkowski, conducătorul Partidului Național Polonez, a fost condamnat la un an închisoare (cu suspendarea pedepsei) pentru că "a insultat minoritatea evreiască și autoritățile poloneze". "Insulta" a constat din afirmația lui Tejkowski că evreii domină mass-media din Statele Unite, Bielorusia, Anglia, Franța, Ucraina și Rusia, și-o influențează în Germania și Austria. În Statele Unite, ziarele au scris că Tejkowski este un "naționalist polonez" care promovează vederi "antisemite și neo-naziste." În realitate Tejkowski este un anti-nazist care a demonstrat public împotriva naziștilor. Tejkowski nu e singurul vinovat de antisemitism în Polonia. Elie Wiesel a refuzat să șadă alături de Lech Walesa la recentele ceremonii de la Auschwitz pentru că și acesta este un antisemit. S'ar părea că Lech Walesa a fost util un timp dar acum, după ce Seim-ul (parlamentul) polonez a fost împănat cu comuniști, va fi dat la o parte; au început să curgă în parlament acuze împotriva lui, și când a amenințat că va dizolva parlamentul și va organiza alegeri, i s'a răspuns că ce spune el nu contează și parlamentul va continua să lucreze ca înainte și după ce el l-a dizolvat (*ibidem*, pp. 11-12).

În 1991 a ieșit la iveală un document din arhivele sovietice care dovedește că Robert Maxwell, alt multimilionar sionist care și-a construit imperiul financiar prin fraudă, era spion sovietic. Documentul este iscălit de Vladimir Kriucikov și conține instrucțiunile lui Gorbaciov date KGB-ului să-l protejeze pe Robert Maxwell și afacerile lui. În special reputația lui Maxwell urma să fie protejată, nepermițându-se nici o aluzie la legăturile lui sau la viața lui scandaloasă, și nici la ritul ortodox iudaic căruia îi aparținuse sau la legăturile lui cu Mossad-ul.

La 5 Noiembrie 1991 Robert Maxwell a dispărut de pe iahtul său *Lady Ghislaine* în apropiere de insulele Gran Canaria, și la câteva ore

s'a găsit în apă un cadavru pe care autoritățile spaniole l-au declarat a fi al lui Robert Maxwell. Cadavrul a fost înmormântat cu pompă în Israel. Dar nu toți sunt convinși că era al lui Robert Maxwell. În ultimul an înainte de dispariție, Maxwell împrumutase sume mari de bani conducerii sovietice ($3,95 miliarde) și editurilor sovietice ($15,8 miliarde), de la care obținuse pe vremea războiului rece licența pentru a fi unicul editor al cărților și periodicelor sovietice în occident, licență care a îmbogățit considerabil editura sa Pergamon Press, care-a debutat cu publicarea profitabilă a unor cărți tehnice furate de la nemți după înfrângerea Germaniei în război.

Oleg Gordievski, colonel KGB fugit în occident în 1985, atestă autenticitatea documentului despre Maxwell.

Când a avut loc presupusa lui moarte, Robert Maxwell era sub investigație acuzat că furase fondul de pensii al multora din companiile sale. Cei doi fii ai lui refuză dă dea orice lămurire cu privire la acest fapt (*The Spotlight*, 10 Aprilie 1995, pp. 14-15).

Toți cei care vorbesc despre Noua Ordine Mondială sunt antisemiți, după ziarul *The New York Times*: Louis Farrakhan, șeful islamului negru american, care o numește Noua Ordine Evreiască [*the Jew World Order*, joc de cuvinte cu *the New World Order*]; Pat Robertson și coaliția creștină, care a pomenit și el de bancherii internaționali și Noua Ordine Mondială; Pat Buchanan, candidat la președinție în 1996, care nu agreează Noua Ordine Mondială. S'ar părea că dacă obiectezi la confiscarea pământului, averilor, și forței de muncă și nu-ți place să te vezi făcut șerb ești antisemit. Acțiunile guvernului împotriva acestor "antisemiți" se intensifică în prezent, prin ascultarea convorbirilor telefonice, urmărirea scrisorilor, urmărirea computerelor, și urmărirea tuturor tranzacțiilor făcute prin bănci sau cărți de credit (plătind cu bani peșin scapi se sub urmărire; de aceea poliția confiscă banii de la populație sub pretextul "luptei împotriva drogurilor"). Don McAlvany și alți analiști au credința că echipele guvernului de huligani îmbrăcați în negru cu mască pe față care au comis asasinatele și masacrele de la Ruby Ridge și Waco pregătesc atacuri similare împotriva tuturor acestor "antisemiți". La 22 Martie 1995, Reprezentantul Steve Stockman i-a scris o scrisoare Procuroarei Generale Janet Reno întrebând-o despre aceste pregătiri - și n'a primit nici un răspuns. Acțiunile teroriste și ucigașe ale echipelor de asasini guvernamentali se sprijină pe noi legi propuse în Congres:

S-390 și HR-896 definesc "terorismul" ca fiind orice activitate sau acțiune, legitimă sau nu, a unui partid politic sau a unui individ pe care președintele sau procurorul general sau subordonații lor le declară

a fi teroriste, și cei care le-au comis își pierd imediat drepturile civile; cei născuți în Statele Unite sunt pasibili de pedeapsa cu închisoarea până la 10 ani, iar imigranții vor fi judecați **în secret** și deportați chiar dacă n'au comis absolut nici o acțiune și nici un act dar sunt suspectați de simpatii cu astfel de acte. Această legislație suspendă legea *Posse comitatus* care interzice armatei Statelor Unite să atace cetățenii Statelor Unite, presupune că acuzatul este vinovat din momentul în care a fost acuzat fără să fie nevoie să fie dovedit vinovat, impune incarcerarea acuzatului din primul momemt pe timp nelimitat, interzice eliberarea pe cauțiune, și permite dovezile obținute prin spionaj asupra cetățenilor. Care sunt actele de "terorism?" Cele pe care președintele le declară ca atare; un gest care n'a fost terorism ieri e terorism azi sau va fi terorism mâine, la bunul plac al lui Bill Clinton. Chiar dacă donezi bani unui grup în scopuri umanitare, culturale, sau religioase, te-ai făcut vinovat de un act de terorism, dacă zice Bill Clinton. În ultimi 11 ani au fost doar 2 (**două**) acte de terorism înregistrate oficial de către FBI în Statele Unite. Pe cine vizează legile S-390 și HR-896? (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Aprilie 1995, pp. 1-4).

HR-666, votată deja în Congres, și corespondentele ei în Senat S-3 și S-54, permit poliției și agenților să pătrundă, să percheziționeze, să confiște și păstreze tot ce poftesc fără mandat de percheziție și fără nici un fel de procedură legală, pe baza "bunei lor credințe." Conform acestei legi, orice act de terorism, vandalism, jaf și omucidere este admis ca o procedură polițienească în Statele Unite cu condiția ca cei care-l comit să declare că "au avut motive să bănuiască necesitatea acelui act." Această legislație e necesară, zic clintoniștii, căci de multe ori criminalii scapă de pedeapsă fiindcă nu s'au putut aduce împotriva lor dovezi obținute fără mandat de percheziție. În realitate mai puțin de 1 % din criminali au beneficiat de această imposibilitate (*ibidem*, pp. 4-5). Dar dacă devine lege, HR-666 va da absolut toți cetățenii nevinovați ai țării și bunurile lor pradă teroarei polițienești și agenților ei care-ți sparg ușa la 4 dimineața îmbrăcați în negru, cu masca pe față, și cu arma automată în poziție de tragere. Polițiștii și agenții federali sunt instruiți să spargă ușile la 4 dimineața pentru că atunci cetățenii dorm și treziți brusc sunt dezorientați și pot fi terorizați și împușcați cu ușurință.

Speriați de ce li se întâmplă, mulți americani caută să se refugieze în alte țări. Președintele Clinton a propus o taxă "de emigrare" pe întreaga avere a oricărui american care intenționează să trăiască în altă țară (bineînțeles, asta nu se aplică la bancherii internaționali și

nomenclatura lor). "Ne amintește de restricțiile impuse împotriva emigrării de către Uniunea Sovietică, Cuba și alte regimuri comuniste, care de asemenea susțineau că persoana ta și averea ta îi aparțin statului", scrie Adrian Day în *Investment Analyst*. La fel s'au petrecut lucrurile în Rhodezia în 1980, și în Africa de Sud în 1994, unde cetățenii speriați de teroarea comunistă ce-a urmat au încercat să fugă și averile lor sunt acum în mâna nomenclaturii comuniste (*ibidem*, pp. 5-6).

Bob Strong/Sipa Press

m from the government. I'm here to help you.

La 7 Mai 1995, Duminica dimineața, cineva a dat foc casei publicistului german din Canada Ernst Zündel. Focul a fost pus dinafară și s'a folosit probabil și un combustibil lichid, zice poliția, distrugând proprietatea lui Zündel în valoare de $400.000 și o proprietate învecinată în valoare de $200.000, lăsând trei chiriași din ea fără adăpost. Zündel a reușit să-și salveze computerele, mare parte din arhivă, și utilajul tipografiei și studioului din care își transmite emisiunile; căci, pentru cei care nu știu despre el, Zündel a început acum peste un deceniu să țină piept propagandei mincinoase a holocaustului - un singur om împotriva întregii oculte mondiale cu vastele ei resurse financiare acumulate de secole. În 1985 și 1988 a fost dat în judecată pentru "împrăștiere de știri false" pentru că distribuise cartea *Did Six Millions Really Die?* (vezi *Până unde am ajuns 1994*, capitolul IX). A fost târât în fața tribunalelor, calomniat, ținut sub interdicția de a folosi mijloacele de comunicație poștale și de altă natură, dar a fost achitat de Curtea Supremă a Canadei în 1992 după ani de judecăți în decursul cărora au ieșit la iveală și mai multe din minciunile oponenților lui. În 1984 casa lui a fost avariată de o bombă pusă de saboteuri. "Am fost bătut, bombardat, scuipat ... dar n'am să fug", a spus Zündel. Atât filmul sistemului de siguranță cât și un vecin au revelat aspectul bărbatului care a dat foc casei, dar poliția n'a arestat pe nimeni. Un bărbat care-a zis că e membru al Mișcării Înarmate de Rezistență [??!] Evreiască, a dat telefon două zile mai târziu lăudându-se ziarului *Sun* din Toronto cu fapta; s'a dovedit că telefona de la un grup evreiesc numit Kahane Chai din New York. Șeful Ligii de Apărare Evreiască, Jewish Defense League, Meir Halevi, a negat că ar avea de-a face cu arderea casei lui Zündel; dar după câteva zile, la 12 Mai, Irv Rubin de la Liga de Apărare Evreiască din Los Angeles, și Marvin Weinstein de la Liga de Apărare Evreiască din Canada, căutau să spargă casa lui Zündel. Au fost identificați și prinși - și apoi li s'a dat drumul. Liga de Apărare Evreiască este cunoscută ca o organizație teroristă de mare violență. La 20 Mai i s'a trimis lui Zündel prin poștă un pachet în formă de carte care conținea o bombă care urma să explodeze în momentul deschiderii pachetului, omorându-l; dar Zündel e mai inteligent decât cei care vor să-l asasineze și a recunoscut conținutul pachetului după faptul că timbrele nu fuseseră obliterate și după faptul că folosea o adresă veche a unui prieten de-al lui ca expeditor. Un grup stângist din Toronto numit Acțiunea Anti-Rasistă se ocupa de distribuirea de pamflete cu fotografia lui Zündel care îndemnau la asasinarea lui (*Media Bypass*, Iulie 1995, Vol. 3 No. 7, p. 27). Așa luptă inteligheția progresistă împotriva urii de orice fel ...

*

Părintele Serghei Hockel care emite de la stația de radio britanică BBC în Rusia fost sovietică satisfăcând nevoile religioase ale rușilor privați de religia lor creștină ortodoxă timp de 75 de ani, este un evreu din Berlin în vârstă de 64 de ani fluent în rusă, germană și engleză, cu studii făcute la Oxford și însărcinat de către Consiliul Național al Creștinilor și Evreilor din Anglia să-i aducă pe ruși pe făgașul cel bun. Părintele Hockel este președintele ramurii Brighton și Hove a acestul Consiliu și în afară de emisiunea lui săptămânală, "Renașterea", se ocupă și de scrierea unei cărți despre pericolul "neo-fascismului rus" (*CDL Report*, Mai 1995, p. 10). Nici metodiștii nu se lasă mai prejos. Direcția Generală [națională] pentru Biserică și Societate a Bisericii Metodiste Unite, cea de-a doua mare biserică protestantă din Statele Unite, a luat recent hotărârea să promoveze o politică socialistă de stânga. Cei prezenți au auzit cum direcția metodiștilor îl ridică în slăvi pe Fidel Castro pentru regimul lui comunist din Cuba, și reafirmă politica de promovare a homosexualității enunțată în primăvara 1995. Numai 13 din 80 de directori s'au opus la promovarea homosexualității; un vorbitor a declarat că homosexualitatea e "un dar de la Dumnezeu". Adunarea a primit salutul lui Hillary Clinton, care formal

e metodistă; Duminica Bill şi Hillary Clinton se duc uneori cu mare publicitate la biserica metodistă Foundry din Washington, unde predică reverendul J. Philip Wogaman. Tot acolo se duc Robert Dole, candidat republican la preşedinţie în 1996, cu soţia lui. Nu degeaba merg cei doi rivali în alegerile prezidenţiale viitoare, Clinton şi Dole, din partide chipurile opuse, la aceeaşi biserică metodistă; căci ce se aude şi ce se face acolo este exact ce se aude şi ce se face în guvernul federal: cea mai putredă corupţie şi cea mai stângistă ideologie. Doar 87 din 37.000 de biserici metodiste au acceptat homosexualitatea ca ceva normal, şi Foundry este una din ele. Din bugetul de $900.000 pe 1995, această biserică cheltuieşte doar $35.000 pentru comunitate şi doar $3.000 pentru săraci. În 1992 reverendul Wogaman a predicat că piaţa liberă "nu trebuie să ne oprească de la aplicarea aspectelor socialismului". În 1990 a declarat că "capitalismul" e de vină pentru toate crimele şi relele din lume, şi că americanii trebuie să plătească impozite mai mari căci impozitele prea mici [aproape jumătate din salariu] îi sărăcesc pe săraci. Tot în 1990 a cerut guvernului să intervină mai mult în educaţie, artă şi asistenţă medicală. În 1989 propovăduia pentru îngrijire medicală "publică" şi asistenţă socială "mai generoasă" pentru cei care refuză să se întreţină singuri. În 1986 cerea Americii să-şi "împartă venitul cu tot globul". În 1967, lăuda Uniunea Sovietică pentru "libertatea religioasă" care domnea acolo şi propunea un "guvern global" care este, după părerea lui, unica soluţie. Spre deosebire de fondatorul Metodismului, John Wesley, acest pastor metodist zice că nu toate sunt adevărate în Scripturi. Bill şi Hillary Clinton sunt în total acord cu ideologia lui; restul metodiştilor însă nu, şi azi numărul membrilor Bisericii Metodiste, cândva a doua ca popularitate în Statele Unite, scade vertiginos (*American Family Association Journal*, Iunie 1995, pp. 1, 17).

*

Arabii au descoperit un tunel săpat sub moscheea Al-Aqsa din Ierusalim, şi sunt convinşi că a fost săpat cu scopul de a pune o bombă sub moschee care s'o demoleze pregătind terenul pentru construirea noului templu al lui Solomon, dând apoi vina pe o "rachetă neexplodată de-a Irak-ului" (*CDL Report*, Mai 1995, p. 12).

*

Ditlieb Felderer este un suedez condamnat la închisoare din cauza presiunilor făcute asupra guvernului suedez. Crima lui constă în faptul că se încăpăţânează să spună adevăruri care nu sunt "pe linie." Astfel, în 1982 a publicat o carte (nu în Suedia, unde toate editurile ascultă directivele guvernului din umbră) în care a dovedit că jurnalul Annei Frank

nu a fost scris de Anna Frank ci după moartea ei. Apoi, a mai comis delictul de a se duce la Auschwitz şi a strânge dovezi şi documente care dovedesc că legenda camerelor de gazare este falsă. Nu e de mirare că Congresul Mondial Evreiesc i-a cerut guvernului suedez pedepsirea acestui criminal înrăit. Criminalul Ditlieb Felderer s'a mutat în Insulele Canare, dar braţul lung al Congresului Mondial Evreiesc l-a obligat pe guvernatorul acelor insule să-l expulzeze şi la reîntoarcerea sa în Suedia criminalul a fost arestat şi aruncat în închisoare, unde-şi ispăşeşte vina de "vorbe cu ură, *hate crime*" (*CDL Report*, Mai 1995, p. 13).

*

Civilizaţia creştină este vinovată de antisemitism prin propria sa existenţă. La 23 Martie 1995, cardinalul Chicago-ului Joseph Bernardin a declarat că antisemitismul a început cu Evanghelia după Ioan şi că toţi catolicii trebuie să se căiască pentru moştenirea de antisemitism pe care o constituie Biserica Catolică. Acesta este **Cardinalul** Joseph Bernardin (*The Catholic Family News*, Iunie 1995, p. 20).

În Italia, după calomnii tipărite împotriva lor în mass-media, circa 30 de familii din Verona care protestau împotriva islamizării Italiei şi-a degradării ei morale şi culturale, au fost invadate de o trupă de 100 de poliţişti care i-au terorizat îndreptând ţevile armelor împotriva lor şi le-au confiscat computerele şi literatura religioasă. Pretextul raid-ului a fost un afiş îndreptat împotriva homosexualităţii, care însă, zic victimele, a fost tipărit şi distribuit de agenţii provocatori ai poliţiei. Matriţa afişului n'a fost găsită la nici una din victime. Astfel de raiduri se preconizează să fie generalizate în toată Italia la cererea organizaţiei homosexuale Arci-gay, Arci-lesbica. Această organizaţie, masiv sprijinită de autorităţi şi de mass-media, susţine că are 20.000 de membri şi că există 50.000 de perechi de homosexuali italieni; dar la adunarea lor s'au prezentat mai puţin de 20 (*The Catholic Family News*, Iunie 1995, p. 16). Dar nici mass-media americană nu se lasă mai prejos. La un sondaj întreprins acum 12 ani în elita bine plătită a industriei televiziunii şi distracţiilor, 69% au spus că averile celorlalţi (nu însă şi ale lor) trebuie împărţite la cei care n'au agonisit nimic, 65% au spus că nu prea e multă promiscuitate în programele de televiziune, 97% aprobă avortul, 80% aprobă homosexualitatea, 68% aparţin Partidului Democrat dar părinţii lor au fost în majoritatea cazurilor oameni cu bani, 75% sunt titraţi, 99% sunt albi, 98% bărbaţi, 82% trăiesc în metropole; 59% dintre ei au fost crescuţi în iudaism, 25% protestanţi, 12% catolici; dar dintre aceştia doar 5% îşi mai ziceau catolici, 12% îşi ziceau protestanţi, 38% îşi ziceau evrei; 96% dintre ei n'au fost

niciodată sau foarte rar la un serviciu religios. În ultimii 12 ani tabloul s'a accentuat în toate trăsăturile lui, decât că au mai apărut şi unele femei, şi numărul celor care au religie şi morală a scăzut probabil şi mai mult (*ibidem*, p. 11).

*

"Iudeea declară război Germaniei. Evrei din toate ţările uniţi-vă [cf. 'proletari din toate ţările uniţi-vă' - nn]. Boicotaţi produsele germane. ... Întreg Israelul din toată lumea s'a unit ca să declare război economic şi financiar Germaniei ... Se iau hotărâri în întreaga lume de afaceri evreiască să rupă legăturile comerciale cu Germania ... Germania a **împrumutat masiv** de la piaţa monetară străină [sublinierea noastră], unde există considerabilă influenţă evreiască ... Un boicot coordonat central al clienţilor evrei va cauza desigur mari daune comerţului extern german" (*Daily Express*, Londra, 24 Martie 1933). Notăm: Germania se hrănea din exportul produselor sale industriale, şi acest boicot, această înfometare, a început **în 1933**, înainte ca Hitler şi naziştii să fi atins un fir de păr din capul vreunui evreu şi înainte ca evreii care dominau viaţa economică, socială şi culturală a Germaniei să fi fost supăraţi nici măcar cu o aluzie. Răspunsul la acest boicot evreiesc **permanent** a fost un boicot **de o zi**, Sâmbătă 1 Aprilie 1933, al prăvăliilor evreieşti din Berlin, unde tineri în cămăşi brune stăteau în faţa prăvăliilor rugând publicul să nu cumpere. În 1926, erau 179.000 de evrei la Berlin care ocupau toate profesiile remunerative; în aceşti ani toate băncile Germaniei erau aproape exclusiv în mâini evreieşti şi practica lor era de a înşela populaţia şi de a o jefui prin speculaţii şi inflaţie. Cancelarul Brüning scrie în jurnalul săi intim că "rezultatele [investigaţiei practicilor bancare evreieşti la Berlin] au fost aşa de îngrozitoare încât am ordonat ca documentele să rămână secrete căci dacă ar fi devenit publice ar fi dat naştere la răzmeriţe antisemite". Evreii stăpâneau în Berlin nu numai medicina şi justiţia ci şi lumea interlopă: trei sferturi din hoţii din Berlin erau evrei, şi tot evreii dominau traficul cu stupefiante. Ca să evite răzmeriţele antisemite, guvernul german negocia cu Victor Chaim Arlosoroff, conducător sionist de vază, *Ha'avara*, adică **înţelegerea conform căreia evreii puteau părăsi Germania luându-şi averile cu ei în Palestina**. Dar în Iunie 1933 Arlosoroff a fost asasinat la Tel Aviv, Palestina, de către membrii facţiunii Jabotinsky a sionismului. **Nu se dorea emigrarea paşnică şi salvarea evreilor germani; se dorea un pretext pentru afacerea holocaustului.**

În 1936 evreii au lansat o campanie de asasinate. David Frankfurter l-a ucis pe Wilhelm Gustloff, conducătorul partidului

nazist din Elveţia. În 1938 Herschel Grynszpan l-a asasinat pe Ernst von Rath, diplomat de la ambasada germană din Paris. După luarea puterii de către nazişti, până în 1938, numărul evreilor din Berlin a continuat să crească - deşi sioniştii influenţi ca Dr. Weiss îşi luaseră averea şi se mutaseră la Praga, Londra, Paris, sau Statele Unite, de unde-şi continuau lupta împotriva poporului german. Cei rămaşi la Berlin aveau încă mari puteri. Atunci s'a hotărât Goebbels să înceapă să-i şicaneze pentru a-i determina să plece. Hitler continua să negocieze mutarea evreilor în Madagascar încă în 1942, ca "soluţia finală" la problema evreiască. Suferinţele evreilor în 1938 au constat din faptul că au fost chemaţi la inspecţia emisiei automobilelor şi multe din automobilele lor au fost declarate că emit prea multe gaze; şi la mulţi evrei li s'a tăiat firul telefonic. Aceste lucruri sunt practicate şi astăzi în lumea "liberă" occidentală împotriva celor care nu sunt "pe linie." Dar persecuţiile naziste au culminat cu "noaptea de cristal" din 7 noiembrie 1938, când Goebbels a anunţat la aniversarea partidului nazist asasinarea lui von Rath de către Herschel Grynszpan şi-a încheiat astfel: "Un evreu a tras. Un german a murit. Evident, poporul nostru se va simţi ultragiat. Nu e momentul să înfrânăm acest sentiment de ultragiu." Aceste vorbe au fost raportate imediat guvernului britanic şi se află în arhivele britanice. Au fost distruse sute de prăvălii evreieşti şi arse circa 150 de sinagogi, 6-7 din Berlin. Ordinele erau să nu fie atinşi evreii decât dacă opun rezistenţă armată. În decursul acelei nopţi, 38 de evrei au fost ucişi şi circa 20.000 arestaţi. Când a auzit de ce s'a întâmplat în acea noapte, Hitler a fost furios şi i-a făcut lui Goebbels reproşuri violente. "Acţiunea" a fost contramandată imediat.

Hitler şi întreg anturajul lui (Ribbentrop, Himmler, Göring) au avut dreptate să fie furioşi pe Goebbels, care s'a lăsat antrenat să încurajeze o acţiune mârşavă care va servi timp de decenii drept pretext pentru cele mai negre mârşăvii împotriva a sute de milioane de oameni nevinovaţi. David Irving e de părere că şi cele trei filme antisemite ("Casa Rothschild", "Evreul etern", şi "Evreul Süss", biografia lui Süss-Oppenheimer care a jefuit pe scară gigantică în secolul 18 locuitorii Würtembergului; acesta din urmă a fost filmat în două versiuni, dintre care versiunea completă conţine filmarea cruzimii dezgustătoare a ritualului cu care sunt torturate animalele pentru carnea "koşer") filmate sub Goebbels au servit drept motiv pentru oceanul de filme antigermane care curg incontinuu din Hollywood şi industria de filme a "lumii libere". "Noaptea de cristal" a lui Goebbels din 1938 i-a servit lui Chaim Weizman, conducătorul sionismului, drept pretext ca să

declare război poporului german în numele tuturor evreilor din lume în 1939.

În 1941 a fost publicată în Statele Unite cartea lui Theodore N. Kaufman *Germania trebuie să piară (Germany Must Perish)* în care se prescrie castrarea tuturor nemților astfel încât să piară întregul popor în decurs de o generație. Theodore N. Kaufman era un evreu american, președintele Federației Americane pentru Pace. Deși Statele Unite nu erau în război cu Germania la vremea aceea, cartea aceasta a fost foarte lăudată în ziarele mari ale stabilimentului american *Time* și *Washington Post; Time* scria la 24 Martie 1941 că genocidul împotriva poporului german era "o idee senzațională". Goebbels i-a arătat această carte lui Hitler și l-a convins să ordone ca evreii să poarte de atunci încolo steaua galbenă a lui David ca semn distinctiv. În Lituania, Letonia și Estonia populația a masacrat evrei la sosirea trupelor germane în acele țări, răzbunându-se pentru masacrele și ororile făcute de evrei împotriva lor la ocuparea acelor țări de către soviete în Iunie 1940.

Goebbels care era gauleiter-ul Berlinului, și Albert Speer, arhitectul căruia i se dăduse sarcina de a reconstrui Berlinul, doreau să-l golească de evrei, primul din cauză că era împotriva lor (David Irving explică acest sentiment prin nedreptățile pe care le suferise în tinerețe din cauza lor), cel de-al doilea ca să curețe gunoiul din ghetourile și cartierele evreiești și să reconstruiască orașul. Astfel au încărcat 130 de trenuri cu evrei,urcând în fiecare vagon între 650 și 1030 de evrei (printr'o întâmplare documentele s'au păstrat). Primul tren a plecat la 18 Octombrie 1941, când trupele germane luptau în jurul Moscovei. Au fost deportați astfel mai ales evreii necăsătoriți și n'au fost deportați cei înrudiți cu creștini sau cei care lucrau în fabrici; fiecare deportat putea duce un bagaj de 40 kg. Un astfel de tren cu evrei a sosit la Riga, în Letonia, la 30 Noiembrie 1941, tocmai când letonii se răzbunau împușcându-i pe evreii care-i căsăpiseră sub sovietici; cei sosiți cu trenul de la Berlin au fost descărcați și împușcați și ei la Skiatowa, lângă Riga. În aceeași zi Himmler s'a dus să discute cu Hitler după care discuție l-a chemat la telefon pe Reinhard Heydrich, șeful Gestapo-ului, la telefon ordonându-i: "Transportul evreilor din Berlin: fără lichidări". Dar era prea târziu, 1030 de evrei fuseseră lichidați la Riga de către letoni.

Cele de mai sus sunt relatate după un articol scris de David Irving ("Revelations from Goebbels' Diary", în *The Journal of Historical Review*, vol. 15, no. 1, Ianuarie-Februarie 1995, pp. 2-17), care zice că deși cei care respectă adevărul știu că n'au existat camere de gazare și că n'a existat un plan de a extermina evreii

în lagăre de exterminare, evrei au murit în mare număr uciși de SS-iști, ucrainieni, lituanieni, și alții. Planul era de a-i aduna în lagăre pentru a-i transplanta în altă parte. Goebbels scria la 7 Martie 1942 că mai erau 11 milioane de evrei în Europa, și planul era "de a-i concentra în răsărit; e posibil ca să le fie dată o insulă ca Madagascarul după război. ... Desigur că vor fi o mulțime de tragedii personale. Dar nu se poate evita. Situația e coaptă pentru o soluție finală a problemei evreiești". Câteva săptămâni mai târziu, la 27 Martie 1942, Goebbels comentează pe marginea unui document care descrie deportarea din Polonia: "Procedura e destul de barbară, și n'a rămas mult din evrei. În linii mari se poate spune că 60 % vor trebui lichidați, iar numai 40% pot fi puși la muncă". David Irving conchide că Goebbels îi ura cu adevărat pe evrei, iar Speer vroia să reconstruiască Berlinul și dorea doar să le dărâme cartierele și ghetourile; dar un plan de lichidare sistematică a evreilor Hitler n'a avut niciodată. La Londra și'n restul lumii însă, deja începuseră să circule legendele despre camerele de gazare, despre genocidul lui Hitler, inventate și amplificate de propaganda anglo-americană - și asta în timp ce aviația anglo-americană ardea de vii sute de mii de femei și copii germani și bombarda trenurile cu refugiați civili. Au avut loc atrocități împotriva unor evrei, desigur, scrie David Irving, dar dacă au avut loc, de vină a fost Goebbels și nicidecum Hitler. În ce măsură Goebbels știa tot ce se întâmplă cu evreii în zilele acelea nu e sigur - "pentrucă nici noi nu știm", scrie David Irving. Și încheie cu un proverb biblic: "cel care dă răspunsul înainte de a cunoaște problema, se face vinovat de prostie rușinoasă" (Proverbe 18:13) (*The Journal for Historical Review*, vol. 15, no. 1, Ianuarie-Februarie 1995, pp.2-17).

Dar noi știm cu certitudine că așa-zisul masacru de la abator, unde evreii au fost chipurile atârnați în cârlige ca vitele de către români, este pură înscenare și invenție și n'a avut loc niciodată. Au avut loc în schimb masacre și acte de genocid despre care propaganda stabilimentului nu pomenește. Dar pomenește John Sack, evreu din Statele Unite, care în cartea sa *An Eye for an Eye: The Untold Story of Jewish Revenge against Germans în 1945* povestește despre felul în care între 60.000 și 80.000 de nemți au fost uciși între 1945 și 1948 în mod crud și deliberat în lagărele de concentrare poloneze de către autoritățile comuniste, majoritatea dintre ucigași fiind evrei. Mulți prizonieri au fost bătuți și torturați până au murit. Numărul nemților lichidați ar fi fost și mai mare dacă n'ar fi fugit între 12 și 14 milioane de nemți din Polonia și republica Cehă, murind pe drum 2 milioane dintre ei. În cartea sa Sack povestește despre un evreu numit Solomon Morel care a fugit în Israel când a început să fie

întrebat în 1994 despre felul în care a ucis nemții și câțiva polonezi în lagărul din Swietochlowice pe care-l administra (*ibidem*, p. 28).

La 26 Ianuarie a apărut în revista franceză de mare circulație *L'Express* (ediția internațională) un articol în care Eric Conan recunoaşte înfine că la Auschwitz n'au murit 4 milioane de evrei şi că vestitele camere de gazare care ni se bagă pe gât sunt un fals - dar autoritățile continuă să le prezinte ca autentice pentru că, zice Krystyna Olesky din biroul directorului muzeului holocaustului de la Auschwitz, "ar fi prea complicat" să se respecte adevărul (*The Journal for Historical Review*, vol. 15, no. 1, Ianuarie-Februarie 1995, p. 23). În Mai 1992 autoritățile germane l-au amendat pe David Irving cu 10.000 de mărci pentru că spunea ce scrie acum *L'Express*, deşi este un fapt bine cunoscut şi publicat în repetate rânduri (cf. Olga Wormser-Migot, *Le Système concentrionnaire nazi*, 1968, p. 157; mărturia lui Raul Hilberg din 1985; etc.).

*

Cardinalul Jean-Marie Lustiger, convertit la creştinism şi promovat cu viteză uluitoare până la pălăria de cardinal, a rescris catechismul catolic după indicațiile lui Jules Isaac (vezi *Cine atacă Biserica Catolică*, pp. 14-15), dar comunitatea în care s'a născut şi pe care o slujeşte nu-i este recunoscătoare. În *The Jewish Chronicle* din 28 Aprilie 1995, la p. 64, se povesteşte despre călătoria Cardinalului Lustiger, descris aici ca "posibil viitor papă", în Israel unde a participat la un seminar despre holocaust, ocazie cu care rabinul şef aşkenazi Lau l-a atacat zicând că chiar numai pretinzându-se creştin "a întors spatele poporului său şi credinței lui ... Dacă toți ar fi făcut ca el n'ar mai fi rămas nici unul să rostească kaddiş pentru cele 6 milioane". Prin faptul că s'a creştinat, zic criticii Cardinalului Lustiger, el de fapt "împlineşte politica lui Hitler numită soluția finală". Deci nu e unitate: unii-l urăsc pe Christos şi creştinismul atât de mult încât îi atacă până şi pe falşii creştinați care distrug catolicismul din interior (*CDL Newsletter*, Iunie 1995). Şi nu renunță nici morți la legenda celor 6 milioane ...

*

Când moneda Mexicului, peso-ul, a căzut vertiginos şi Mexicul nu şi-a putut plăti dobânda la împrumutul ce-l luase de la firma de investiții Goldman-Sachs de pe Wall Street, New York, a avut loc oarecare vânzoleală în Statele Unite; căci Congresul n'a găsit imediat banii pe care să-i dea lui Goldman-Sachs. Dar înafară de numele care le arată apartenența, bancherii de la Goldman-Sachs mai au şi alte merite: Robert Rubin a fost cooptat recent în CFR, unde fac parte şi John L. Weinberg şi John C. Whitehead; Gerald Corrigan, Stephen Friedman, Robert Hormats

sunt membri ai Comisiei Trilaterale (despre aceste organizații vezi *Introducere în politica contemporană şi Până unde am ajuns 1994*, pp. 328-333). Şi atunci Clinton a găsit o metodă de a tranfera circa $50 miliarde din banii americanilor firmei de furnici parazite Goldman-Sachs: a luat $20 miliarde din fondul "de stabilizare a schimbului", un fond instituit pentru protejarea dolarului în schimburile internaționale. A făcut aceasta, s'ar părea, la sugestia unor republicani, deşi chiar şi Secretarul actual al Trezoreriei Robert Rubin, fost co-preşedinte al firmei Goldman-Sachs (!) îi spunea lui Newt Gingrich că nu se poate folosi acel fond. Dar s'a folosit acel fond - şi cu ce rezultat? Peso-ul care valorase 29 de cenți în Decembrie 1994 a căzut la 14 cenți în Martie 1995, trei bănci mari din Mexic au fost preluate de guvern, impozitele au crescut în Mexic, şi după cum avertiza ziarul londonez *Sunday Telegraph*, dolarul american a început să cadă vertiginos. Dar în 1992 Robert Rubin a câştigat $26 milioane, pe vremea când clienții lui erau Ministerul de Finanțe al Mexicului, Banco Nacional de Mexico, Cemez SA, cea mai mare producătoare de ciment din emisfera nordică, apoi Sociedad de Fomento Industrial, conglomerat industrial al 7-lea ca mărime în Mexic, şi Telefonos de Mexico, care reprezenta 30 % din bursa mexicană. Partidul Republican, ales în Noiembrie 1994 de poporul sătul de corupția democraților, priveşte cu mare îngăduință legătura dintre Secretarul Trezoreriei Statelor Unite Robert Rubin, firma de bancheri internaționali Goldman-Sachs, şi cercurile plutocratice din Mexic. Iar Robert Rubin continuă să-şi servească clienții mexicani aşa cum îi servise pe vremea când era la Goldman-Sachs: a scăzut rata de plăți a datoriei mexicane **permițând Mexicului să garanteze alte împrumuturi cu aceleaşi garanții depuse odată pentru împrumutul american.** Adică, bogățiile Mexicului sunt vândute de către plutocrația mexicană de două ori la doi cumpărători diferiți, dar numai unul le va putea avea. Şi bănuiala noastră este că nu contribuabilul american va fi cel care le va avea. Garanția aceasta dă profiturile realizate din exploatarea petrolului mexican prin firma naționalizată Pemex, Sistemului Federal de Rezervă american (să nu uităm că acest sistem constă în cea mai mare parte din 8 bănci particulare de bancheri internaționali - vezi *Până unde am ajuns 1994*, p. 325). Mexicul este, după cum a recunoscut chiar şi Senatorul ultra-stângist Daniel Patrick Moynihan, "un stat leninist", în care "tortura [oponenților politici] este endemică". Guvernul mexican nu se deosebeşte mult de administrația Clinton. Fratele fostului preşedinte mexican Carlos Salinas a fost acuzat că şi-a ucis fostul cumnat, secretarul general al Partidului Revoluționar

Instituțional; însărcinat cu investigarea crimei a fost fratele victimei, care însă, acuzat că mușamalizează, a fugit dar a fost arestat și pare implicat într'o rețea de conturi secrete care conțin milioane provenite, s'ar părea, din traficul cu stupefiante pe ai cărui baroni îi acuzase de moartea fratelui său. Candidatul acelui partid la președinție în 1994 a fost asasinat, și tot asasinat a fost cardinalul Mexicului, în 1993. Salinas, fostul președinte, și Zedillo, actualul președinte, se acuză unul pe celălalt de ruina țării, dar Salinas este favoritul lui Bill Clinton pentru a fi șeful Organizației Mondiale a Comerțului (World Trade Organizatio, WTO) unde posibilitățile de jaf sunt imense. Se estimează că două treimi din cocaina care intră în Statele Unite vine prin Mexic. Guvernul mexican colaborează strâns cu traficanții de stupefiante, dar se îngrijește și de nevoile poporului, pe care le satisface încurajând mexicanii să treacă ilegal granița în Statele Unite unde îi așteaptă ajutorul social plătit de noi, proștii care ne sculăm la 6 dimineața ca să începem să muncim. În 1965 erau 500.000 care primeau ajutor social; azi sunt 26 de milioane: o femeie care primește ajutor social a fost oprită de poliție pentru că conducea mașina ilegal - avea în poșetă ajutorul social pentru mâncare ca să nu moară de foame (*food stamps*) alături de $85.000 (*The New American*, vol. 11 no.8, 17 Aprilie 1995, pp. 15-16, 21). Dar în curând vom munci pentru mai puțin decât ni se plătește acum: căci scopul Noii Ordini Mondiale este aducerea tuturor goimilor la același nivel - la cel mai scăzut nivel, natural. În tot răul și un bine: "salvarea" peso-ului mexican în detrimentul dolarului a determinat devalorizarea dolarului pe piața mondială, amânând planurile de schimbare a banilor cu noi bancnote de altă culoare cu curs internațional diferit de cel intern (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Martie 1995, vol XI, no. 3, p. 2).

Goldman-Sachs a contribuit foarte generos la campania prezidențială a lui Bill Clinton: $100.000 contribuții directe de la ofițerii firmei și multe milioane adunate prin campanii la care au ajutat. Michael Berman reprezintă interesele firmei Goldman-Sachs la Washington și a ajutat la campania de strângere de fonduri pentru apărarea Președintelui Clinton în procesele lui de agresiune sexuală (Paula Johnson de exemplu n'a fost asasinată ci i s'a dat o sumă de bani ca să-și retragă plângerea). Aceste fonduri sunt administrate de Bernard Aidinoff, a cărui firmă de avocați lucrează strâns unită cu firma Goldman-Sachs (*The New American*, vol. 11 no.8, 17 Aprilie 1995, pp. 15-16, 21). La 18 Ianuaie 1995, Carlos Salinas a fost numit șeful lui Dow Jones pe Wall Street; puțin timp după aceea, reprezentanții lui *Wall Street Journal*,

Goldman-Sachs, și Merrill-Lynch s'au întrunit la Washington și au convenit că noul președinte Mexican Ernesto Zedillo să înceapă masacrarea insubordonaților din Chiapas - ceea ce acesta a și făcut (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Martie 1995, vol XI, no. 3, p. 2).

Când Clinton și conducerea Partidului Republican au conspirat ca să plătească datoriile Mexicului către băncile din New York, un rol l-a jucat Banca pentru Reglementări Internaționale, The Bank for International Settlements, care a coordonat băncile centrale care-au "contribuit la salvarea peso-ului" cu $10 miliarde - deși strict legal și tehnic această bancă nu poate împrumuta ci doar reglementa rata de schimburi internaționale. Ron Paul se întreabă dacă nu va fi această bancă sistemul final cămătăresc de jefuire a tuturor națiunilor lumii pe scară globală. Publicul va fi convins să intre de bună voie în abator cu aceleași argumente care au fost folosite în 1913 când a fost instituit Sistemul Federal de Rezervă (Federal Reserve System controlat de casa Rothschild): o bancă centrală mondială ne va feri de crize, va acționa mai rapid pentru combaterea lor, etc. etc. Fiind ținută secret, această bancă nu poartă stigmatul Fondului Monetar Internațional și al Băncii Mondiale, a căror adevărată față a început să fie întrevăzută (*ibidem*, pp. 6-7).

Tătucul (Big Brother)

Citim în *Informationweek* (1 Mai 1995, p. 144) că s'a dovedit că metodele vechi de învățare (cu creion și hârtie) sunt la fel de eficiente, dacă nu chiar mai eficiente, decât metodele noi care folosesc intensiv computerele și mijloacele electronice. Atunci de ce cheltuiește guvernul așa sume enorme pentru a planta fiecare copil în fața unui computer, dacă pentru învățat computerele nu sunt bune? Pentru altceva însă sunt foarte bune computerele: pentru spionarea totală a fiecărui om de pe suprafața pământului. În Statele Unite, sub pretext că "luptă împotriva furtului și fraudei", guvernul cheltuiește enorm pentru impunerea unui sistem electronic de autentificare. Numai cetățenii înregistrați și validați de un sistem electronic central dar care va funcționa la fiecare oficiu poștal și la bănci vor putea folosi mijloacele de comunicare publice. Ce metodă perfectă de cenzură și control total ... "Ideea că trebuie să te duce la bancă sau la poștă ca să ți se verifice identitatea pentru ca să poți vinde sau cumpăra e nouă", scrie *Informationweek* (*ibidem*, p. 28). Nu e nouă: vezi Apocalipsa 13:17.

Altă inovație prezentată ca un

avantaj "pentru îmbunătățirea serviciilor prestate consumatorilor" este urmărirea electronică a tuturor vehicolelor prin sateliții care înconjoară tot timpul pământul astfel încât nimănui nu-i va fi posibil să se urce în mașină și să fugă în deșert sau în munți fără a fi imediat depistat. Urmărirea se face prin Sistemul de Poziționare Globală (Global Positioning System), care folosește 24 de sateliți din sistemul Navstar (Navigational System with Timing and Ranging); deocamdată este scump (între $2000 și $6000 de vehicol, plus între $10.000 și $20.000 la stațiile de control), și deocamdată doar camioanele mari de mărfuri sunt urmărite astfel; dar citim că "vehicole mai mici, taxi-urile, autobusele, camionetele ... pot folosi sistemul. În plus, fabricanții de automobile au început să includă sisteme de poziționare globală în automobilele mai bune". "La început camionagii firmei Day & Night [care aplică sistemul] nu erau prea entuziaști să-l folosească. Simțeau cum îi pândește Tătucul și cum îi spionează birourile centrale", recunoaște cu candoare sursa noastră (*Byte*, Aprile 1995, pp. 60-66). Tătucul ne pândește dar nu ne ascunde acest lucru. În Mai 1995, Cable Satellite a trimis clienților în același plic cu factura lunară o notiță cam greu de citit (căci era scrisă cu litere minuscule negre pe fond violet închis) în care-și anunță clienții că strânge informații despre fiecare client pentru a le include în dosare computerizate, printre informații fiind și ce programe au ales să vizioneze.

Cu aceeași surprinzătoare candoare descrie *Imaging Magazine* procedeurile administrative din "lumea liberă", unde chipurile nu există cenzură și unde chipurile guvernul e cinstit și răspunde cetățenilor. Freedom of Information Act, actul libertății informației, care de formă e încă în vigoare și conform căruia arhivele guvernamentale trebuie să permită cercetarea documentelor, face greutăți Administrației Federale a Drumurilor, căci aici sunt ținute informațiile despre fiecare întreprindere de transport rutier. Conform acelui act informațiile trebuie furnizate în 10 zile, deși uneori trec peste 6 luni până când sunt furnizate; dar va fi mult mai ușor cu computerizarea intensivă și arhivarea electronică, scrie magazinul; și va fi mult mai ușoară și **cenzurarea , sau "redactarea, cum preferă funcționarii de la drumuri să zică"**, informației înainte ca ea să devină publică, scrie magazinul (May 1995, p. 71). Tot ce ajunge să fie cunoscut de public este intens **redactat** în Statele Unite.

*

După Congresman-ul Ron Paul, HR 666 nu oprește ci comite crimele: permite percheziții fără mandat de percheziție, și nu penalizează omuciderea, violul și tâlhăria decât atunci când sunt comise

împotriva agenților federali; dar îi penalizează pe cei care se opun regulilor și regulamentelor guvernului. Acesta este foarte generos cu informatorii care raportează despre astfel de "criminali" : în 1993 a plătit $97 milioane informatorilor. Ron Paul scrie: "Punctul care desparte o societate liberă de una totalitară este data la care guvernul începe să plătească cetățenilor ca să-și spioneze vecinii" (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Martie 1995, vol XI, no. 3, pp. 3, 6). Am priceput că scopul nu e stăvilirea crimei ci dezarmarea cetățenilor. În Washington, D.C. sunt cele mai stricte legi care interzic cetățenilor să poarte arme și sunt cele mai multe asasinate pe cap de locuitor din Statele Unite. În Statul Illinois, imediat ce s'au introdus legi stricte care suprimă și controlează cumpărarea de arme de foc, a crescut proporția crimelor și asasinatelor în mod dramatic, arată Congresman-ul Phil Crane. În ciuda acestor adevăruri o mulțime de legi au fost introduse ca să lipsească cetățenii cinstiți de orice mijloc de apărare și să asigure doar criminalilor mijloace de ucidere, îmbrăcate în verbologia socialistă cu care ne-am obișnuit de la administrația Clinton, descrisă de George Orwell în *1984* ca *newspeak*, "vorbirea nouă", în care cuvintele înseamnă de fapt opusul lor. HR 915 ar extinde jurisdicția BATF-ului asupra fabricării și vânzărilor tuturor felurilor de arme, nu numai a armelor de foc; HR 916 ar interzice fabricarea, transportul, vânzarea și posesiunea oricărui fel de armă; vor avea voie să poarte armă doar agenții guvernului (local, statal și federal), colecționarii; membrii unor cluburi care au licență de la guvernul federal; cei angajați pentru securitate; și comercianții de arme care au permis de la guvernul federal. Cine va primi permis de la guvernul federal nu e greu de ghicit; aceiași care aveau permis de port armă și în România lui Ceaușescu. Nimic nu pare mai important pentru Bill Clinton decât impunerea acestor legi, scrie John M. Snyder, care arată că 90% din cei 18.000 de șefi de poliție și 3.000 șerifi din Statele Unite susțin că ei ar dori să vadă fiecare american purtător de armă, căci acolo unde cetățenii au arme de foc, crimele și asasinatele scad vertiginos. În 1994 aproape 2,5 milioane de cetățeni și-au apărat viața și bunurile de bandiți cu ajutorul armelor de foc; de 80 de ori mai mulți oameni s'au salvat cu ajutorul armelor de foc decât au fost uciși cu arme de foc (aici nu-i includem pe cei asasinați de către guvern). Senatoarea Dianne Feinstein a declarat că ea personal ar fi dispusă să meargă din casă în casă să confiște puștile din mâinile tuturor cetățenilor (*Point Blank*, Martie 1995, Vol. XXV, No. 3, pp. 1-2, 4-5). Senatoarea Feinstein este evreică; dar nu toți evreii i se alătură. Grupul Evreilor Pentru Păstrarea Armelor de Foc a închiriat un afișier imens în California

pe care au afişat portretul lui Hitler cu următorul text: "toţi cei care doresc confiscarea armelor de la cetăţeni, să ridice mâna!" - spre marele dezgust al Senatoarei Feinstein şi al ADL-ului.

*

În 1994, judeţul Orange din California a dat faliment speculând la bursă în derivative, pe care funcţionarul care speculase a recunoscut că nu le pricepea. Falimentul înseamnă că nu poate plăti salariile tuturor celor care muncesc în sectorul public care astfel nu vor avea ce mânca. Barings, bancă veche din Londra cu reputaţie extrem de stabilă a dat faliment când un tânăr geniu financiar de 28 de ani numit William Nicholas Leeson a cumpărat opţiuni şi acţiuni viitoare (*futures*) al căror preţ a fluctuat în sens opus celui preconizat de el, ceea ce a adus băncii o pierdere de $1,2 miliarde. Bankers' Trust Co. din New York a pierdut în Martie 1995 circa $125 milioane în derivative. Se estimează că specula în derivative, opţiuni, *futures*, *swaps* (schimburi) şi *swaptions* (opţiuni de schimb) - toate instrumente de speculă cu **valoare noţională sau nominală -** a fost între $16 şi $35 trilioane. Tot felul de sisteme computerizate şi programe de computere s'au scris şi se vând pentru "minimalizarea riscurilor bursei"; dar "nici un computer nu poate fi programat să prevină frauda", zic analiştii (*Communications Week*, 20 Martie 1995, pp. 83-85). Derivativele par un subiect greu de elucidat. Dar Isus Christos l-a priceput imediat atunci când a alungat cu biciul cămătarii din templu - o acţiune care ne-a uimit zeci de ani din partea unuia aşa de tolerant ca Isus Christos, care a refuzat să pedepsească femeia adulteră şi l-a îndemnat pe cel fără de păcat să ridice primul piatra. De când am început să urmărim bursa şi Sistemul Federal de Rezervă, acţiunea lui Isus Christos nu ne mai miră.

*

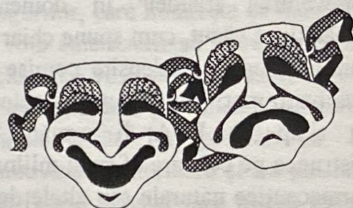
La fiecare schimbare de preşedinte american se schimbă administraţia; alţii sunt cei puşi în pâine de noul preşedinte, chiar dacă de aceeaşi factură. Comisionarul David Kessler însă de la Food and Drug Administration - FDA, Administraţia Alimentelor şi Drogurilor, care hotăreşte ce mâncare au voie americanii să mănânce şi ce doctorii au voie să folosească, a fost în aşa măsură pe placul lui Bill Clinton încât l-a preluat de la administraţia anterioară şi l-a păstrat. Căci David Kessler face treabă bună. Prima lui acţiune este să elimine toţi medicii şi toţi farmaciştii nealiniaţi şi care nu fac parte din concernele gigantice ale industriei farmaceutice favorizate de el, şi pe toţi cei care vindecă cu mijloace naturale, sau, cum le ziceam în România, cu leacuri băbeşti; căci aceste leacuri pot uneori vindeca bolnavii dar nu aduc nici o fărâmă de profit prietenilor lui Kessler. Indiferent însă dacă-şi îndreaptă atacurile împotriva

leacurilor băbeşti sau împotriva unor oameni de ştiinţă recunoscuţi de talie internaţională, David Kessler distruge pe oricine îndrăzneşte să vindece fără să-i îmbogăţească prietenii. Astfel, în 1992 trupe militare au spart uşa clinicii Dr-lui Jonathan Wright din Kent, Washington, savant recunoscut pe scară mondială în domeniul nutriţiei, înspăimântând pacienţii şi salariaţii. Cei 22 de soldaţi înarmaţi şi îmbrăcaţi ca pentru atac de artilerie au confiscat computerele, dosarele, medicamentele, totul, lăsând doar becurile, mobila şi toaletele. Atacul armat împotriva Dr-lui Wright a avut loc pentru că îndrăznise să dea în judecată FDA pentru proceduri ilegale de intimidare. Marion Moss, fost agent al Statului Texas a declarat că lucrând timp de 8 ani cu FDA-ul în "prevenirea fraudei" în domeniul sănătăţii, a văzut, cum spune chiar el, multe fraude nepedepsite comise de companii mari sau de pungaşi notorii, în timp ce FDA îi urmărea şi distrugea pe cei care ofereau mijloace farmaceutice naturale sau altele decât produsele marilor trusturi farmaceutice. În 1994 FDA a încercat să impună o lege care să nu permită cetăţenilor să consume vitamine fără reţetă, şi alta care să reclasifice plantele ca muşeţelul sau pătrunjelul sau usturoiul ca "droguri" care să fie de acum încolo "produse farmaceutice" pentru punerea pe piaţă a cărora să fie nevoie de licenţă. Obţinerea licenţei pentru un "drog" durează 10 ani şi costă în medie $200 milioane. Cât va costa un ceai de muşeţel pentru licenţa căruia s'au plătit $200 de milioane? Apoi FDA a încercat să interzică producătorilor de astfel de mijloace naturale să tipărească anunţuri ca "muşeţelul e bun împotriva durerilor de gât", indiferent dacă sunt adevărate sau nu; şi să limiteze concentraţia vitaminelor din pilule la concentratia lor naturală în zarzavaturile, legumele şi fructele americane - unde datorită distrugerii solului prin chimicalizarea intensivă a agriculturii şi datorită metodei de a recolta înainte de coacere, concentraţia vitaminelor e drastic redusă. Dacă David Kessler şi-ar fi putut impune voinţa, o vitamină C care să satisfacă necesarul zilnic ar fi de mărimea unei mingi de football. Dar aflând de aceste intenţii americanii au inundat Congresul cu scrisori şi telefoane împiedecând, pentru moment cel puţin, aceste legislaţii.

Argumentul folosit de FDA pentru înnăbuşirea tuturor medicilor şi produselor farmaceutice nealiniate la politica oficială este că "publicul este ignorant şi nu ştie care medicină e mai bună" deci nu trebuie să i se permită să aleagă ci trebuie să folosească doar produsele farmaceutice aprobate de FDA. Dar Biroul General al Contabilităţii din guvernul federal arată că între 1978 şi 1986, din cele 198 de produse farmaceutice aprobate de FDA, 102 au produs pacienţilor efecte ca "atac de inimă, infarct cardiac, convulsii, bloc renal şi hepatic, copii născuţi cu

defecte din naştere, şi orbire". Douăzeci la sută din medicamentele aprobate de FDA au efecte nedorite, de la greţuri până la moarte. În fiecare an sunt spitalizaţi 1.6 milioane de pacienţi intoxicaţi cu medicamente, dintre care 160.000 mor. Au trecut 10 ani până FDA a ordonat să se tipărească un avertisment pe flacoanele cu aspirină - timp în care 1.470 de oameni au murit de sindromul lui Reye de care nu fuseseră avertizaţi. În fiecare an 61.000 de americani în vârstă fac Parkinsonism din cauza medicamentelor pe care le iau; 163.000 îşi pierd memoria din aceeaşi cauză; şi peste 243.000 de pacienţi peste 55 de ani ajung la spital din cauza reacţiilor la medicamente. *The Wall Street Journal* scrie că un studiu de la Universitatea din California de la Los Angeles a conchis că 61 % din etichetele şi reclamele produselor farmaceutice aprobate de FDA sunt "de natură să inducă în eroare, chiar periculoase". Dar nu e greu să obţii aprobarea FDA pentru un astfel de medicament: Raju Vegesna, preşedinte la American Therapeutics Inc., declară că i-a dat unui chimist de la FDA $60.000 în schimbul unui raport favorabil pentru produsul lui. K.C. Bae, proprietarul laboratorului My-K Labs din Chicago, i-a dat altuia de la FDA $25.000 pentru aprobarea unui produs vândut pe piaţă cu $20 milioane; a făcut 3 luni închisoare şi-a plătit o amendă de alte $25.000.

Dr. Kessler şi Asociaţia Americană Medicală, American Medical Association, sunt mari promotori ai operaţiilor deschise pe inimă; dar între 44% şi 85 % din aceste operaţii sunt făcute unor pacienţi care nu beneficiază de ele; însăşi publicaţia oficială a Asociaţiei Americane Medicale, *Journal of the American Medical Association*, arată că 44 % din aceste operaţii extrem de traumatizante şi costisitoare (între $30.000 şi $50.000) au fost făcute fără motive bine stabilite. Până şi Congresul şi-a exprimat temerile că FDA "a devenit excesivă, luând hotărâri pe care cosumatorii informaţi ar trebui să le ia singuri" (Dr. William Campbell Douglas în *Second Opinion* advertisment, 1995, pp. 1-8, supliment).

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Published and republished books in:

French:

1. LA ROUMANIE DANS LA GUERRE MONDIALE 1916—1919, par Constantin Kiritzescu, Editions Payot, Paris 1934.
2. ORIGINES ET FORMATION DE l'UNITE ROUMAINE, par George Brătianu. Editions Insatitlut d'Histopirte Universelle N. Iorga, Bucharest, 1943.
3. ROUMAINS ET HONGROIS. Premises historiques, par Constantin Sassu, Eiditions Cigetarea — P. Georgescu Delafras, Bucharest, 1940.
4. LES LUTTES DES ROUMAINS TRANSYLVAINS POUR LA LIBERTE ET l'OPINION EUROPEENNE, Epissodes et Souvenirs, par George Moroianu, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1933.
5. LA BESSARABIE ET LES RELATIONS RUSSO—ROUMAINES, par Alexander Boldur, Librarire Universitaire J. Gamber, Paris 1927
6. LE LITIGE ROUMANO—HONGROIS, par Cornelius Codarcea, Tip. Universul, Bucharest, 1937.

German:

7. DER AUSROTTUNGSKAMPF UNGARNS GEGEN SEINE NATIONALE MINDERHEITEN, Nach Magyarischen Geheimdokumenten, von Zenobius Pâclisanu, Dacia Bucher, Buckarest, 1941.
8. DIE BESSARABISCHE FRAGE, Eine Geopolitische Betrachtung,

von Dr. C. Uhlig, Ferdinand Hirt in Breslau, 1926.

9. IH WAHRES GESICHT, Ein rot—weiss—gruner Kulturfilm aus Madjarien, von Viktor Orendi—Homenau, Bucharest, 1941.

10. DIE RUMANISCH—UNGARISCHEN BEZIEHUNGEN, von Horia Sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 in Brașov, Imprimeria Națională Bucharest, 1940.

11. EIN RATSEL UND EIN WUNDER DER GESCHICHTE, DAS RUMANISCHE VOLK, von Geiorg I. Brătianu, Bucharest, 1942.

12. WAS IST SIEBENBURGEN ?, von Prof. S. Mehedinți, Dacia—Bucher, Bucharest 1941.

13. BESSARABIEN, Rumanische Rechte und Leistungen, von Dr. Ion Frunză, Dacia—Bucher, Bucharest 1941.

14. DIE VEREINIGUNG DER BUKOWINA MIT RUMANIEN, von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bucovina, Bucharest, 1941.

15. MADJARISCHES, ALZUMADJARISCHES, Ein kleiner Beitrag zur Minderheitsfrage in Ungarn, von Viktor Orendi—Homenau, Bucharest, 1940.

16. WAS HEISST UNGARISCHE NATIONALITAT ?, Wie man Ungarn werden konnte?, von Zenobius Pâclișanu, Dacia—Bucher, Bucharest, 1941.

English:

17. ROUMANIA, Land, People, Civilisation, by. Nicolae Iorga, T. Fischer Unwin Ltd, London, 1925.

18. RUMANIANS AND HUNGARIANS, Historical Premises, by. Constantin Sassu, Editions Cugetarea—P. Georgescu—Delafras, Bucharest, 1940.

19. BESSARABIA AND BUCOVINA, Memorandum, Romanian Historical Studies, USA, 1981.

20. TRANSYLVANIA, An Answer to US Senator Moynihan and to John Lukacs and All Other Hungarian Revisionists, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1984.

21. TRANSYLVANIA, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander & Dwyer's House Resolution 147, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1984.

22. HUNGARY'S STRUGGLE TO ANNIHILATE ITS NATIONAL MINORITIES, Based on Secret Hungarian Documents, by Zenobius Pâclișanu, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1985.

23. WHAT IS TRANSYLVANIA ?, by Prof. S. Mehedinți, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1986

24. ROMANIAN CONTINUITY IN ROMAN DACIA, Linguistic Evidence, by Virgiliu Stefănescu—Drăgănești, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL, 1986.

25. RUMANIA, by Romulus Seișanu, Romanian Historical Studies, Miami Beaxch, FL, 1987.

26. TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, A Discussion of Present—Day Developments, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.

27. REVISIONIST HUNGARY, by Dr. S. Fenyes, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.

28. ROMANIA BEYOND THE LIMITS OF ENDURANCE, A Desperate Appeal to the Free World, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.

29. THE TRUTH ABOUT THE LEGIONARY MOVEMENT, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1992.

Romanian:

30. O VIATA INCHINATA UNUI SAT, Amintiri, de Nicolae Golea, Editura Studii Istorice Românești, Miami Beach, FL 1980.

31. MISCAREA LEGIONARA, In lumina unor întâmplări și depoziții, de Traian Golea, 16 pag. 1990.

32. NOUA ORDINE MONDIALA, de Traian Golea, 34 pag. 1991.

33. CUM SE REGIZEAZA CONDAMNAREA UNUI POPOR ?, de Traian Golea, 16 pag. 1992.

34. CINE ATACA MISCAREA LEGIONARA, de Traian Golea, 254 pag. 1992.

35. O VIATA INCHINATA UNUI SAT, Amintiri, de Nicolae Golea, Ediția II—a, 1992.

36. S.O.S. TRANSILBANIA, — Impotriva revizionismului unguresc, de Traian Golea, Versiunea în limba română a cărții TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, 490 pag. Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
37. FENOMENUL LEGIONAR, Dela Horia, Cloșca și Crișan la Horia Sima, de C.W. Forester, 150 pag. Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
38. CONTROVERȘA SIONULUI, Rezumat al cărții lui Douglas Reed, 350 pag., Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
39. FACTORUL SIONIST, Rezumat al cărții lui Ivor Benson, 110 pag., Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
40. INTRODUCERE ÎN POLITICA ZILELOR NOASTRE, după Ann Wilson și Garry H. Kah, 107 pg. Romanian Historical Studies, Miami Beach, 1994.
41. COLONELUL PROUTY SI ROMANII, Romanian Association, Inc. Editura Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fl, 102 pag., 1994.
42. PANA UNDE AM AJUNS, Editura Romanian Historical Studies. Miami Beach, FL. 388 pag., 1994.
43. BULETINUL EDITURII, 1/(, Romanian Historical Studies, 60 pag.,Miami Beach, FL. 1994.
44. IN SPRIJINUL BASARABIEI, Dare de seamă, de Traian Golea, 128 pag., Romanian Historical Studies, Hallandale, Florida, 1995
45. CINE ATACA BISERICA CATOLICA, Romanian Historical Studies, 109 pag. Hallandale, FL, 1995.
46. BULETINUL EDITURII, 2/I, 1995, Romanian Historical Studies, 60 pag., Hallandale, FLorida.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.